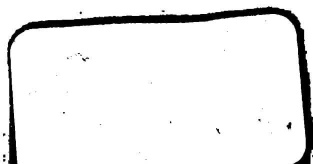

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Fjerde Bind.

Romanzer og Ballader.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Pag.

Romanzer og Ballader.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens Datter,
Hun var mit Hjertes Lyst,
Paa mit Ansigt boede Latter,
Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
Som min gamle Fader slog;
Han gjorde det end værre,
Min Kjærest fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
Dog qvalte jeg min Graad,
Dybt sad udi mit Hjerte,
Den bittre Smertens Braad.

Ret som den vilde Jæger
Jeg søgte Skovens Nat,
Der hvor i Kløftens Bæger
Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
Ham, som min Kjærest tog,
Og som min gamle, blinde
Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
Ved steile Afgrund stod,
Og mellem os den stride,
Den vrede Fjeldets Flod.

Da trued ham min Næve,
Jeg viiste ham min Flint,
Da saae jeg ham at bæve
Og tumle ned fra Klint.

Jeg dræbte ham jo ikke!
Det var hans egen Synd,
Der lod ham Døden drikke
I Strømmens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
Men det er Satan til Lyst,
Naar paa Fjæset staaer Latter,
Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskede.

Sommerdagen er saa varm,
Skoven kjøligt vifter,
Jeg med Cithren i min Arm
Foden langsomt flifter;
Her blandt disse høie Straae,
I de milde Vinde,
Vil jeg Tanken lade gaae
Alt til min Sjæls Veninde.

Ak! da du forlod mig brat,
Mørk og tom blev Tiden,
Gjennem Bjerg og Dal og Krat
Har jeg søgt dig siden.
Ingen Klippe var for steil,
Elskov har mig baaren;
At jeg altid end tog Feil,
Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
Ved hvert Klosters Døre;
Mangen Fremmed fik dit Navn,
Søde Navn at høre!
Og paa Troubadourens Viis
I de Herresale
Maatte jeg jo til din Priis
Med dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
Om dit Øies Pile,
Naar i Granedal jeg sad
Ved Kulsviermile.
Men naar Søvnens bløde Haand,
Gjorde tyst derinde,
Hvisked Drømmen til min Aand:
„Engang du dog skal finde!“

Hisset, hvor i snevre Dal
Veien sig mon bøie,
Hæver sig en Cathedral
Med sit Spiir det høie,
Røde Tage ligge tyst
Om den mørke Kjæmpe;
Anelsen udi mit Bryst,
Den kan jeg ikke dæmpe.

Rask jeg gaaer i Gaden ind,
Øiet faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: „Søde Brud!“
„Kunde du mig glemme?“
Men hun træder fremmed ud:
„Min Mand er ikke hjemme.“

Ridder Kalv.

Kong Volmer stod i Halle,
Og deelte Borg og Land
Til sine Hovmænd alle,
Det bedste som han kan.
Heel naadigt Drotten bøier
Sit Hoved aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
Og lagde Skjemt dertil;
De priste deres Lykke,
Og takked ham med Smiil.
Den nordre Stump af Landet
Han gav til Eske Brok,
Han sagde: „Kryb i Sandet,
Da har du Huusly nok.

Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
Der trives sjelden Gaas,
Og derfor skal I rykke
Hver i sin egen Baas.
Men liden Morten Due,
Flyv kjønt til Aalholm op,
Sid der paa grønne Tue,
Og byg i Bøgens Top!

Hvor skal vi Galten sætte?
I Krogen kan han boe!
I hedder Høg med Rette,
I har saa hvas en Klo;
Søhanerne I gribe
Ud fra det sikkre Næs! —
Til Kalv jeg giver Ribe,
Der kan han gaae paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
Han smasked med sin Mund:
„Den Mundfuld den var karrig,
Guds Død! er jeg en Hund?"
Han daskede paa Sværdet,
Som slingred ved hans Laar:
„Jeg springer over Gjerdet,
Og til de Tydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
Og lod ad Holsteen staae,
Den hele Rideskole
Maa Horset gjennemgaae.
Der meldte sig den Gjæve
I Vredens vilde Ruus:
„Hvad synes I, Hr. Greve!
Om mig og Riberhuus?“

Grev Gerhard fra sit Sæde
Sig reiste da paa Stand,
Han tog med Hjertens Glæde
Imod den danske Mand;
Han gav ham tvende Slotte,
Dertil det røde Guld,
Saa Ridderen vel maatte
Ham vorde tro og huld.

Men Vreden svandt, og Anger
Tog Huus udi hans Bryst,
Hans Falk og Hest og Sanger
Var ham ei meer til Lyst.
Med Rynker over Panden
Han sidder taus og tør,
Det Randersøl i Kanden,
Det glider ei som før.

Kong Volmer sad i Halle,
En Qvæld paa Koldinghuus
Med sine Hovmænd alle,
Og tømte gyldne Kruus;
Da straaler høit Drabanten,
Som foran Salen staaer:
„Nu kommer, saa min Sandten!
Hr. Ridder Kalv i Gaard."

Ind traadte han i Salen
Med hjerteknuste Blik;
Heel dirrende var Talen,
Meer krøb han, end han gik;
Han neied sig med Smerte,
Og kyssed Kongens Slæb,
Han var saa flau om Hjerte,
Og han var bleg om Næb.

„Hr. Konge! vær mig naadig!
Min Daad den var jo fræk,
Og jeg var altfor graadig,
Derfor løb jeg jo væk;
Men jeg har ikke sovet
I Holsteen, skal I see,
Jeg bringer, næst mit Hoved,
Jer stolte Slotte tre."

Sit Ansigt Drotten bøier,
Og tier aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Sig kruser om hans Mund.
Han rakte Fredspokalen
Ham med sin egen Haand;
Saa treen han frem i Salen,
Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjære!
Hvad jeg nu sige vil;
Den Kalv er, paa min Ære!
Dog værd at lægge til.
Som Kalv han løb fra Baasen,
Men som en mægtig Ko
Han hjemad satte Kaasen
Med stærke Kalve to."

Kongen og Skipperen.

Hvor Fjeldets Graner lude
Ned mod Hardangerfjord,
Der vugger sig en Skude,
Og knager med sit Roer;
Som Kjøbmandsskilt der vaier
Paa Stang et prægtigt Skind,
Hvori de Store pleier
I Nord at svøbes ind.

Den unge Skipper sætter
Tungsindig Haand paa Kind,
Knap Øiet op han letter
At see til Byen ind;
Med Hatten paa sit Øre
Og Haanden i sin Barm
Han sorrigfuld mon høre
Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
Af Længselsdrømmens Magt:
„Hvor har du, Skipper! hjemme?
Og hvad er vel din Fragt?
Du her har ligget længe,
Og har ei solgt din Last?
De norske Herrers Penge
Maae sidde grumme fast!“

Den Skipper sprang paa Stranden
Med Hatten i sin Haand;
Men Ærefrygt for Manden
Fast bandt hans Tungebaand.
Ham stod paa Panden præget
Et stolt og mægtigt Sind,
Skjøndt al hans Pragt var Skjæget
Af Sølv omkring hans Kind.

„Hvor Hekla stolt sig løfter
Mod Odins høie Sal,
Og hvor i Bugten snøfter
Den drabelige Hval;
Hvor Maagehæren dukker
Det sølverblanke Bryst,
Mens hule Brænding sukker
Omkring den steile Kyst;

Paa Island stod min Vugge,
Og der jeg voxte op;
Der leged med fin Dukke
Saa fiin en Lilieknop;
Men da den blev en Lilie,
Og Dukken var itu,
Da bøied Freias Villie
Til mig den Favres Hu.

Lad Skaptaajøkul prale
Med solbestraalte Snee,
Jeg kjender Høi og Dale,
Hvor der var meer at see;
Lad Heklas Flammer true,
Det er saa grum en Ild;
Jeg veed en anden Lue,
Saa stærk, — men dog saa mild!

I disse blide Flammer
Et trofast Hjerte slaaer,
Og i hvert Hjertekammer,
Jeg veed, mit Billed staaer.
Ung Astrid er min Glæde,
Saa let som Slettens Raa!
Stolt kan hun Væven træde,
Og Harpen kan hun slaae.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
Ved hvert Klosters Døre;
Mangen Fremmed fik dit Navn,
Søde Navn at høre!
Og paa Troubadourens Viis
I de Herresale
Maatte jeg jo til din Priis
Med dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
Om dit Øies Pile,
Naar i Granedal jeg sad
Ved Kulsviermile.
Men naar Søvnens bløde Haand,
Gjorde tyst derinde,
Hvisked Drømmen til min Aand:
„Engang du dog skal finde!"

Hisset, hvor i snevre Dal
Veien sig mon bøie,
Hæver sig en Cathedral
Med sit Spiir det høie,
Røde Tage ligge tyst
Om den mørke Kjæmpe;
Anelsen udi mit Bryst,
Den kan jeg ikke dæmpe.

5

Rask jeg gaaer i Gaden ind,
Øiet faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: „Søde Brud!“
„Kunde du mig glemme?“
Men hun træder fremmed ud:
„Min Mand er ikke hjemme.“

Ridder Kalv.

Kong Volmer stod i Halle,
Og deelte Borg og Land
Til sine Hovmænd alle,
Det bedste som han kan.
Heel naadigt Drotten bøier
Sit Hoved aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
Og lagde Skjemt dertil;
De priste deres Lykke,
Og takked ham med Smiil.
Den nordre Stump af Landet
Han gav til Eske Brok,
Han sagde: „Kryb i Sandet,
Da har du Huusly nok.

Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
Der trives sjelden Gaas,
Og derfor skal I rykke
Hver i sin egen Baas.
Men liden Morten Due,
Flyv kjønt til Aalholm op,
Sid der paa grønne Tue,
Og byg i Bøgens Top!

Hvor skal vi Galten sætte?
I Krogen kan han boe!
I hedder Høg med Rette,
I har saa hvas en Klo;
Søhanerne I gribe
Ud fra det sikkre Næs! —
Til Kalv jeg giver Ribe,
Der kan han gaae paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
Han smasked med sin Mund:
„Den Mundfuld den var karrig,
Guds Død! er jeg en Hund?"
Han daskede paa Sværdet,
Som slingred ved hans Laar:
„Jeg springer over Gjerdet,
Og til de Tydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
Og lod ad Holsteen staae,
Den hele Rideskole
Maa Horset gjennemgaae.
Der meldte sig den Gjæve
I Vredens vilde Ruus:
„Hvad synes I, Hr. Greve!
Om mig og Riberhuus?“

Grev Gerhard fra sit Sæde
Sig reiste da paa Stand,
Han tog med Hjertens Glæde
Imod den danske Mand;
Han gav ham tvende Slotte,
Dertil det røde Guld,
Saa Ridderen vel maatte
Ham vorde tro og huld.

Men Vreden svandt, og Anger
Tog Huus udi hans Bryst,
Hans Falk og Hest og Sanger
Var ham ei meer til Lyst.
Med Rynker over Panden
Han sidder taus og tør,
Det Randersøl i Kanden,
Det glider ei som før.

Kong Volmer sad i Halle,
En Qvæld paa Koldinghuus
Med sine Hovmænd alle,
Og tømte gyldne Kruus;
Da skraaler høit Drabanten,
Som foran Salen staaer:
„Nu kommer, saa min Sandten!
Hr. Ridder Kalv i Gaard.“

Ind traadte han i Salen
Med hjerteknuste Blik;
Heel dirrende var Talen,
Meer krøb han, end han gik;
Han neied sig med Smerte,
Og kysjed Kongens Slæb,
Han var saa flau om Hjerte,
Og han var bleg om Næb.

„Hr. Konge! vær mig naadig!
Min Daad den var jo fræk,
Og jeg var altfor graadig,
Derfor løb jeg jo væk;
Men jeg har ikke sovet
I Holsteen, skal I see,
Jeg bringer, næst mit Hoved,
Jer stolte Slotte tre.“

Sit Ansigt Drotten bøier,
Og tier aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Sig kruser om hans Mund.
Han rakte Fredspokalen
Ham med sin egen Haand;
Saa treen han frem i Salen,
Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjære!
Hvad jeg nu sige vil;
Den Kalv er, paa min Ære!
Dog værd at lægge til.
Som Kalv han løb fra Baasen,
Men som en mægtig Ko
Han hjemad satte Kaasen
Med stærke Kalve to."

Kongen og Skipperen.

Hvor Fjeldets Graner lude
Ned mod Hardangerfjord,
Der vugger sig en Skude,
Og knager med sit Roer;
Som Kjøbmandsskilt der vaier
Paa Stang et prægtigt Skind,
Hvori de Store pleier
I Nord at svøbes ind.

Den unge Skipper sætter
Tungsindig Haand paa Kind,
Knap Øiet op han letter
At see til Byen ind;
Med Hatten paa sit Øre
Og Haanden i sin Barm
Han sorrigfuld mon høre
Paa Byens muntre Larm.

Det gjør saa godt for Vee og Værk,
Det Svøb bør man vel hædre,
Selv Jomfru Marias Silkesærk
Ei Smerten kan dulme bedre.

Naar da den store Baadsmandsmat
Paa Dækket kalder de Døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Til Mønstring hisset at møde.

Og Chefen selv, kan I troe mig, Børn!
Mig beder frem for sig træde:
„Naa er du der, din gamle Ørn!
„Gak ind til din Herres Glæde!"

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud,
Til Chefens Kahyt, den høie;
Der møder jeg Wessel, Juel og Rud,
Og Ham med det ene Øie." —

Saa talte han og lagde sig træt. —
De troede, han faldt i Tanker;
Da var han død, — hans Død var let,
Hans Hoved laae paa et Anker.

Elskovsseglet.

Hvi taler sig den Ridder træt,
Og fægter med sin Fjerbaret,
Med Øiet fuldt af Taarer?
Hvad er det for en Trolddom vel,
Som saa hans Kraft bedaarer?
Ned kaster han sig som en Træl
Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun, den Frøken fiin,
Som for ham staaer i hviden Liin,
I Fløil og Gyldenstykke?
Om Nakkens steile Sneeskred slaaer
En Krands af Lokker tykke,
Et Smiil om røde Læber staaer,
Om Mundens Perlesmykke.

„Du tænker vel, din Tales Magt
Mit Hjerte har i Lænker lagt?
Hør først, hvad jeg vil byde!
Eet Aar din Elskov være stum!
Ei mindste Ord tør lyde;
Og synes dig min Lov for grum, —
Saa kan du den jo bryde!

Et Aar du taus betænke skal,
Hvad du har talt i denne Sal
Om Amors Piil og Kerte;
Kuns Øiekast tør bringe Bud
Om Glæde og om Smerte;
Og vil du tale til din Gud,
Han hører nok dit Hjerte.

Du trofast er i Sind og Hu,
Men Tungen er saa svag; — for nu
Dens Svaghed ei at friste,
Et Segl jeg fæster paa din Mund,
Ak, lad det ikke briste!
Thi er du stærk til Prøvens Stund,
Det bliver ei det sidste!"

Da bøier hun sig smidig, rank,
Saa ned om Begges Kinder sank
Et Telt af Lokker bløde;
Som vilde de ret holde Vagt
Ved Mundens Elskovsmøde; —
Og strax ved Kyssets Tryllemagt
Hans Tunges Liv uddøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
Farvel han vinker med sin Haand,
Han tør et Ord ei vove;
Sin Hest han lader sadle brat,
Thi gjennem Dal og Skove,
Som Graven taus, end samme Nat
Han ride vil til Hove.

Før talte han som trofast Ven
Til Gangeren, og klapped den
Paa Hals og strøg dens Manke;
Nu sad han taus, de matte Blik
Han lod mod Himlen vanke;
Thi til den stolte Frøken gik
Enhver hans Hjertes Tanke.

Den skumle Aand, som kuns er glad,
Naar den kan skille Hjerter ad,
Ham rænkefuld omsvæver;
Fra hver en smigrende Gestalt
Til ham sin Røst den hæver,
Gjør snilde Spørgsmaal overalt,
Og listig Svar udkræver.

Rundt Fristeren omringer ham:
Fra Maanens gyldenrøde Kam,
Fra Astnens Purpurbræmme,
Fra Borgen med sit røde Tegl,
Der luunt i Skovens Gjemme
Sit Ansigt seer i Søens Speil,
Ham lokked mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
Hver Bæk i grønne Dale,
Hver Stjerne i den blanke Trop,
Som staaer i Himlens Sale,
Hver Nattergal i Lindens Top
Ham fristede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
Det pranger med hans Ridderskjold,
Med Taarn og Marmortinder;
Men mat og stum i Slottet Hal
Hans Tyende ham finder;
De komme kun ved Klokkens Kald
Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen sender naadig ud
I alt sit Land et Herrebud, —
Han holdt ham høit i Ære:
„Hvo, som den stumme Ridders Mund
„For Tungebaand kan skjære,
„Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
„Kan ønske og begjære!"

Frem staaer de røde Lægers Flok,
Saa travlt, med stærke Urter nok
De vil hans Tunge qvæge;
Vel mægte de en grusom Sot
Paa Flugten at bevæge,
Men endnu er den Urt ei groet,
Som Elskovs Qval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
De træde nu hans Leie nær
Med Lys og Vand og Bønner;
Vel mægte de at mane ud
De fule Mørkets Sønner,
Men kuns med Spot hiin lille Gud
Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
Man til hans Leie kalder;
De stimle til med listigt Blik
Af hvert et Kjøn, hver Alder,
Men deres Kløgt ei holder Stik,
Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
En Signekone, som med Ord
Og sære Tegn helbreder;
Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
Den matte Fod veileder;
Men hendes Raad var dyrekjøbt, —
Hans Haand hun sig udbeder.

„Min Isse bærer hundred Aar,
Men hvis jeg Ungersvenden faaer,
Min Vaar vil atter grønnes;
Saa hvisked mig min Skjebnes Røst,
Og derfor kan det skjønnes,
At, skal mit Raad ham bringe Trøst,
Med Guld det kan ei lønnes."

Hun træder langsomt til ham ind,
Mens Vennerne med ængstligt Sind
Sig om hans Leie flokker;
Hun standser tankefuld og tyst,
Saa sagte til ham rokker,
Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
Og stryger bort hans Lokker.

Hun bøier over ham sig hen,
Og siger: „tal, du Ungersvend!"
Og kysser ham paa Munden;
Da — ved den Gamles Øiekast, —
Var slux hans Qval forsvunden,
Thi Elskovsseglets Lænke brast,
Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kasted hun den sorte Dragt,
Og stolt hun stod i Skjønheds Pragt
Med Øiets Tvillingfakkel;
Han førte glad sin unge Brud
Til Herrens Tabernakel,
Og priste henrykt der sin Gud
Og Kjærligheds Mirakel.

Den hellige Jomfrues Hævn.

„Aftensolens Straaler smile,
Lad nu Hornets Toner hvile!
Sæt i Ro kun Jagtens Spyd!
Hisset Borgens Tinder blinke,
Til Banket de lystigt vinke,
Og til Dandsens muntre Fryd!“
Kongen talte; — Jægerskaren
Svinger ind paa Slottets Plads,
Og paa Vogne følge Haren,
Hjorten og den vilde Bas.

Slottet kneised strunkt med Vælde,
Ungdomsstærkt, skjøndt graat af Ælde,
Mellem Mark og Skov og Strand;
Kobberspire, himmelhøie,
Billedstøtter, gyldne Fløie
Speiled sig i salten Vand;

Thi, hvor tvende Bugter strække
Ud i Hav det steile Næs,
Stod det som paa Fløielsdække,
Virket af det friske Græs.

Hestevrinsken, Pidskeknalden,
Hundeglam og Herrers Kalden
Blander sig med Hornets Gjald;
Kjøgemestre iilsomt drage
Op og ned, frem og tilbage
I den høie Riddersal;
Rosenkind og fyrigt Øie
Smiler fra hver Vindveskarm,
Saa bag mangen Jægertrøie
Hæver sig en kjærlig Barm.

Een er taus i denne Brimmel,
Glad han speider hist sin Himmel,
Ændser ei den vilde Lyd,
Thi til tvende Stjerner blanke
Sender han en Elskovstanke,
Støttet til sit lange Spyd;
Medens andre Herrer stande
Samlede i mindre Chor,
Løfte kjækt den stolte Pande,
Mønstre Borgens Blomsterflor.

„Danske Ridder? seer du hende?"
— „Ak ja! hun er let at kjende,
Det er jo den lille Skalk,
Som hos Dronningen er Terne,
Sød hun er som Mandelkjerne,
Sky dog som den vilde Falk;
Hvis din Hu til hende stander,
Troer jeg vist, du styrer feil,
Du paa denne Klippe strander,
Eller stryge maa dit Seil.

Smuk er du, min velske Herre!
Seierstolt, — men her, desværre!
Er din Snildhed nok for seen;
Hun er findig, du er flygtig,
Du er snedig, hun er kløgtig,
Du er fyrig, — hun er reen!" —
„Ei hvor syndigt du kan male!"
Loe den velske Ridders Mund,
„Men du skal din Spot betale
Dyrt mig næste Morgenstund.

See, der staaer hun, fyldig Armen
Støtter sig paa Marmorkarmen,
Heftigt bølger Barmens Hav;
Skulde dette sorte Øie,

Disse brede Liliehøie
Gjemme Kjærlighedens Grav?
Blikkets Straale fast er stillet
Paa en Plet i denne Gaard;
Men vist intet Helgenbilled
Dette Andagtsoffer faaer.

Over Kjeldervindvets Bue
Staaer et Billed af vor Frue,
Ovenfor den Skjønne boer;
Frelseren paa Armen svæver,
Og den Høire blidt det hæver,
Signende den ganske Jord;
Naar jeg da mig ind vil snige,
Bliver det, — den Sag er klar, —
Mig en naadig Himmelstige,
Som for Tusinde det var.

Løft paa denne gyldne Kjede!
Otte Gange om mit brede
Bryst den snoer sig som en Orm:
Den er din, hvis jeg i Morgen
Ei kan sige: nu er Borgen
Min, og taget dog ved Storm!
Er der nogen Eva fundet,
Som paa Æblet kasted Vrag?

Dristigt vovet, halv er vundet
Morgengraa gier Solskinsdag!"

Rask de iler op i Salen;
Men af Junkrens frække Pralen
Ingen Tøddel faldt til Jord;
Thi en Beilers fine Øre
Selv i Storm og Brag kan høre
Hvert hans Elskov farligt Ord;
Det var ham, der stod og hældte
Sig til Spydet rolig, fast,
Det var ham, hvis Hjerte gjældte
Pigens ømme Øiekast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme
Hjælper slet ham Blikkets Flamme,
Knyttet Haand og rynket Bryn,
Over Pandens høie Buer
Vredens Sky forgjæves truer,
Ei den vorde tør til Lyn;
Han, som Svend, maa holde Bøilen,
Naar hans Drot vil drage ud,
Strigle Hesten, pudse Tøilen,
Han maa ride Herrebud.

O! hvi tør jeg ei med Landsen
Tugte ham i Vaabendandsen, —
Hvisked Harmen i hans Bryst,
— Skjøndt jeg ofte uforfærdet
Drabeligt har svunget Sværdet
I den hede Kampens Dyst.
Styr dig da, min vrede Villie!
Jeg vil holde Vagt i Nat,
Vogte dig, min rene Lilie!
Skjerme dig, min dyre Skat!

Men et hurtigt Bud ham kalder:
„Inden Natteduggen falder,
Maa du sidde rank tilhest,
Over Land du skal dig skynde
Fem Baroner at forkynde,
Kongen byder dem til Gjæst!“
Stum han nikker, bort han haster,
Og skjøndt han ei Frelse veed,
Først fortvivlet han sig kaster
For Madonnas Fødder ned.

„O, Guds Moder! skyt din Navne,
Kjærligt dine Arme favne
Denne Nat min søde Brud!
En uplettet Reenhedsstjerne,

Lys for hende fra den fjerne
Himmel, hvor du boer hos Gud!
Ei du lader Lilien segne,
Knækket af en grusom Fod,
Ei du lader Rosen blegne, —
Mægtig er du, from og god."

Alle Lamper vare slukte,
Alle trætte Øine lukte,
Hele Borgen død og tyst;
See, da aabnes Dørens Fløie,
Og med dunkelbrune Øie,
Blomster paa sit Haar og Bryst,
Træder ud den skjønne Pige,
Offrer sine Blomster smaa,
Knæler ned, og lader stige
Øies Stjerne mod det Blaae.

„O, Guds Moder! du, min Navne!
Trygt jeg dine Knæ tør favne,
Kysse ydmygt Kjolens Bræm;
Lad i denne Nat, som stedse,
Himlens stærke Englekredse
Holde Vagt omkring mit Hjem!
Aldrig mig din Trøst du røve,
Vogt mit Hjerte, styrk min Fod,

Aldrig vil jeg dig bedrøve,
Jeg vil være from og god!"

Langsomt atter ind hun træder;
Natten sine Taarer græder
Over tause Skov og Land;
Ned fra Taarnets Vindeltrappe,
Tæt indhyllet i sin Kappe,
Sniger sig den velske Mand;
Listende foran det høie
Billed maaler let og snart
Hans forvovne, frække Øie
Sindig lumsk den steile Fart.

„Nu, Madonna! kan du gavne!
Jeg forelsket dig vil favne,
Stigende med henrykt Sands
Op til Vindvet, hvor den Skjønne
Ømt bag Nattens Slør vil lønne
Kjækhed med sin Jomfrukrands;
Du til Himlen trygt mig bære,
Vær saa naadig, from og god!
Jeg betroer dig her min Ære,
Salighed og Liv og Blod."

Op ad Muren han sig klynger,
Smidigt Benene han slynger
Om Madonnas Liv, og alt
Han vil dristigt hæve Armen
For at gribe Vindveskarmen,
Da han gled, — men ei han faldt;
Kjeden, som hans Skuldre smykked,
Snoer sig, stærk som Hampereb,
Om Madonnas Arm, og Rykket
Føltes som et kraftigt Greb.

Voldsomt Gyldenlænken krænger
Sig om Nakken, og han hænger
Frit paa Støttens strenge Haand:
Al sin sidste Kraft han samler,
Men forgjæves Foden famler
Efter Hjælp; det stærke Baand
Ubarmhjertigt Løkken snører
Om hans Hals; da synker ned
Dødens Haand, og ham tilslører
Nattehimlens Herlighed. —

Og da Svenden kom tilbage,
Vendtes snart til Fryd hans Klage,
Herligt smykket blev hans Liv;
Lønnen for hans tappre Fore

Blev den gyldne Ridderspore,
Og den skjønne Mø hans Viv.
Borgen sank, dens Spor ei findes,
Bonden pløier Bakken jævn,
Kun ved Harpen Sagnet mindes
Om Vorfrues strenge Hævn.

Flugten til Amerika.

Dengang da jeg var en lille Een,
Og havde begyndt min Skole,
Og havde faaet Støvler paa begge Been,
Og kastet min Blouse-Kjole;

Da var jeg ikke saa from som nu,
Da havde jeg Been i Panden,
Mit Blod var hedt, og ilter min Hu,
Jeg forstod mig kun lidt paa Forstanden.

En Middagstid mellem Tolv og Eet
Engang var jeg rigtig i Vinden;
Med Næven knyttet og Hjertet hedt
Jeg stod, og med Taarer paa Kinden.

I Skolen jeg havde faaet et Nul
For de første Declinationer,
Mama havde skjændt for et lille Hul
Paa de Casimirs Permissioner.

Og Bagerens Rikke, som før var saa sød,
Hun stod nu og loe ved Porten;
Hun havde mig lovet et Hjerte-Brød,
Det, saae jeg, hun gav til Morten.

„Nei," tænkte jeg da, „det er for galt!
Langt meer, end jeg kan udholde; —
Det skal de Alle saae dyrt betalt,
Som mig denne Tort forvolde.

Nu flygter jeg bort til Amerika!
Og naar man saa er forlegen,
Hvor atter man faaer en Peter fra, —
Ja — saa er Peter af Veien."

Forbauset min yngre Broder, Emil,
Gav Slip paa Pidsk og paa Slæde,
Paa Ansigtet stod et usikkert Smiil
Omtrent mellem Lee og Græde.

„Ja, hør du, Emil! du skal gaae med,
Som Brødre vi bør holde sammen;
Her er ei længer vort blivende Sted,
Hist finde vi Trøst og Gammen.

Den Lille han saae paa de nye Skoe,
Og glatted sin Blouses Folder:
„Hvor lang er vel Veien, skal jeg troe?
Og mener du, Skoene holder?“

„Ja, længer der er til Amerika
End til Tante Lise paa Landet;
Men for at komme didhen herfra,
Man seile maa over Vandet.

Men hvis man saa Farten overstaaer,
Fortryder man aldrig Løbet:
Man faaer til Foræring en Herregaard
Og Penge ovenikjøbet.

Med Sølv er Hestens Hov beskoet
Og Vognens Hjul beslaaet;
Guldet det ligger dig for din Fod,
Du bukker dig kun for at faae 'et.

Confectrosiner og Mandler der groe,
I store Duske de hænge
Paa Træerne sammen, to og to,
Og koste slet ingen Penge.

Brystsukkre du som Tvebakker seer,
Som Rugbrød Chocolade,
Med Sukkerkugler det hagler og sneer,
Og regner med Limonade.

Og Frihed har man endnu dertil
Fra Morgen til Aftens Ende,
Man spytter paa Gulvet, hvor man vil,
Og lader Cigarerne brænde.

Man gynger den hele udslagne Dag
I deilige Buggestole,
Og det kommer an paa Hvers Behag,
Om han gider gaaet i Skole!"

„Ja saa," sa'e den Lille, „saa er det et Ord!
Nu er da min Reise besluttet!
Min Appetit er just ikke stor
Til at komme i Instituttet.

Min Krydderkringle jeg henter endnu,
Den skal gjøre godt paa Veien,
Og saa den store Bibel, du?
Den, veed du jo, er vor egen!"

Med Billedbiblen i Favn han kom,
Mens Kringlen han bar i Munden; —
Saa stod vi lidt stille, og tænkte os om,
Thi bitter var Afskedsstunden.

Vort kjære, rolige Fædrehjem
Vi skulde for evigt savne. —
Da aabned Mama sit Vindve paa Klem,
Og raabte paa vore Navne:

„Emil og Peter! hvor skal I hen?
Hvad gjør I med Bogen paa Gaden?
Skynd jer nu strax herind igjen,
Nu kommer Dorthe med Maden!"

Betuttede begge to vi stod,
Vor Reise gik reent i Glemme,
Og uvilkaarlig lystred vor Fod
Den moderligt myndige Stemme.

Min Vrede nedslog hendes blide Røst,
Som Lynstraalen Egestubben,
Jeg drukned min Sorg og fandt min Trøst
Paa Bunden af Sagosuppen.

Hemmeligheden.

„I Aften ved Skoven
Der mødes atter vi,
Hvor rislende Boven
Sig snoer langs dunkle Sti;
Naar Nattevinden sukker,
Naar Rosens Kalk sig lukker,
Da skal jeg ved dit Øre, ved din Haand
Fortrylle sødt din Aand.

Meer Ordet, end Blikke,
Har Troldom i sin Magt,
Og Øret tør drikke,
Hvad Blikket ei faaer sagt;
Og Haandens Øie skuer
Langt meer end Dagens Luer,
Den er i Nattens Favn saa elskovsfuld,
Og — taus — og tro som Guld.

Vær naadig, du Søde!
Forspild ei Elskovs Priis;
Lad Solen, den røde,
Ei see vort Paradis!
Og aldrig bort du trække
Det mystisk-dunkle Dække,
Der skjuler Himlen, Amor os har skabt,
Thi da — er Alt fortabt!"

Hun svandt gjennem Hækken,
Saa let var hendes Fjed;
Men eensom ved Bækken
Sank Ungersvenden ned.
Vildt blussende han pressed
Sin hede Kind i Græsset,
Og kyssed Sporet, hvor hun nylig stod
Paa fine Jomfrufod.

End aldrig han skued
Sin Elskovs Diamant,
Og Hjertet, som lued,
I Mulm kun Lindring fandt;
Bag Nattens dunkle Kaabe
Han turde ane, haabe;
End aldrig hendes Øies Elskovsglands
Formæled sig med hans.

Naar Maanen ei væved
Sit straalerige Rund,
Og Poplen knap bæved
I sommerdunkle Lund,
Ved kratomgroede Kilde
De mødtes da saa silde;
Ved første svage Lærkeslag igjen
Hun svandt, og ak — hvorhen?

En Drøm var hans Lykke,
Et saligt Sværmeri;
Det yndigste Smykke
Hans Kjærlighed deri.
Den underfulde Stemme
Lod henrykt ham forglemme
Al Bitterhed, som Livets Væld udgjød,
Selv Sorgens Frugt blev sød.

Han maatte sig bøie
For hendes Villies Lyn;
Men Haanden blev Øie,
Og Følelsen blev Syn;
Saa elskovsøm og bange,
I Skjønheds Bølgegange
Den lærte bedre ham, end Øiets Magt,
De ædle Formers Pragt.

Han spørge ei turde; —
Men hendes Flammeblod
Ei komme til Orde
Hans dybe Længsel lod;
Thi hvert Klenod, hver Gave
Af Paradisets Have,
Som Kjærlighed har Kjærlighed betalt,
Det skjenked hun ham — Alt! —

Men midt i sin Himmel
Hans Hjerte følte Qval:
Blandt Ungmøers Brimmel
I Kongeborgens Sal,
Blandt Pigerne, der dandse
Paa Eng med grønne Krandse,
Blandt dem, som høste flink den unge Viin,
Han speided efter Sin.

Ak, er det vel Hende
Med denne runde Arm?
Hvis Kinder hist brænde?
Som har saa fuld en Barm?
Mon jeg vel Armens Vidie
Har slettet om den Midie?
Mon denne Læbe frisk og rød og sund,
Vel kysset har min Mund?

Hans Bryst blev et Fængsel;
Og stadigt boede der
En brændende Længsel,
Et rasende Begjær,
At under Himlens Bue
Han maatte hende skue,
Og henrykt vise Solens Blik den Skat,
Han fandt i dunkle Nat. —

Sig Mørket nedsænked,
Da mødtes de i Lund,
Og fastere lænked
Ham til sit Hjerte Hun;
Men da i Nattens Stille
Hun atter flygte vilde,
Da fulgte han langs Bækkens krumme Bugt
Den Hemmeliges Flugt.

Langs Haugernes Mure
I Stadens Labyrinth,
Hvor Ængstelser lure,
Han fulgte hende blindt;
I et Palads hun svinder, —
Snart Dagen bleg oprinder,
Og viser ham, saa mat og feberkold,
Dets store Adelsskjold.

Mens zittrende banker
I Hjertets Dyb hans Blod,
I Slottet han vanker,
Stærk af fortvivlet Mod;
Igjennem gyldne Sale,
Som Morgenstraaler male,
Han iler, og den hulde Skygge naaer,
Og — taus for hende staaer.

Der stod hun, den slanke,
Den herlige Gestalt,
Saa fiin som en Ranke,
Og dog saa fyldigt Alt;
Men Sløret Fold tilhylled
Den Læbe, ham fortrylled,
Og Panden, Øiets Lys, det rige Haar
Bag tætte Taage staaer.

Da — langsomt hun hæved
Fra Panden Sløret Flod, —
Og rædsomt han bæved
Fra Isse ned til Fod!
Med stive Blik han stod der,
Liig Marmorgudens Broder,
Som kunstigt hugget, dødningbleg og smal,
Var Fløienes Portal.

Et Ord han ei mæler,
Bevæger ei sin Haand,
Skjøndt tvungen han dvæler
Med Rædsel i sin Aand;
Med vild og haanlig Latter
Hun sænker Sløret atter,
Da støder han sin Haand mod fæle Syn, —
Og flygter som et Lyn. —

Bag Fjeldenes Rygge
I dybe Granedal,
Hvor Munkene bygge,
Og Kilden rinder sval,
Der saae man taus ham vanke,
Og een var kun hans Tanke; —
Men aldrig han sin Løndom fik udsagt, —
Den blev i Graven lagt.

Dandsen i Skoven.

„Nu er der feiet og redt Seng,
Og Davren er til Ende;
Nu skal du, Paul! min lille Dreng!
Til Skovs og hente Brænde.

Der liger Iis paa Sø og Eng,
Derunder slumrer Voven,
Og Ved har Stormen fældt i Fleng
For Fattigfolk i Skoven.

Den Vinter er saa haard og slem,
Saa Sult og Nød os kue
I Rævens Hule, Bjørnens Hjem,
I Fattigkones Stue.

Jeg haaber, du er ei forknyt,
Men kjæk du gaaer og samler;
Thi er du nu forsagt, — saa hyt!
Naar Trommeskindet ramler.

Og bringer du en dygtig Dragt,
Saa stor, som du kan bære,
Da skal, du som jeg tidt har sagt,
Min egen Pusling være!"

Den Lille med et Hop, et Greb
Fik trukket ned fra Knagen
Det halvopslidte Hampereb,
Og gav sig strax til Sagen.

Han knappede sin Kofte trang,
Og tog sin lodne Hue,
Og varmed Haanden nok engang
Ved Arnens sjunkne Lue.

Flink gled han hen ad Byens Park,
Og fløited med det Samme,
Saa sprang han lystig over Mark,
Og svandt bag Bøgens Stamme;

Ved hvert et Skridt den lille Fod
I dybe Løv han planter,
Han klapper Kindens Rosenblod
Med sine uldne Vanter,

Med flittig Haand, med Øiet glad
Det tørre Qvas han sanker,
Mens til sin Moer og Middagsmad
Han sender sine Tanker.

Da rasler det bag Grøft og Grav,
Da knaser det i Tjørnen;
Med tunge Fjed, i Luntetrav
Fra Krattet kommer Bjørnen.

I strakte Løb det slunkne Skind
Om Bugen slaaer i Rynker;
Den brummer huult; ved hvert et Trin
Det brede Hoved synker.

Da visner Rosen paa hans Kind; —
Skjøndt nok saa snild og tapper,
Han veed ei ud, han veed ei ind,
Og Hjertet heftigt klapper.

Bleg springer han til næste Træ, —
Hans Fødder var ei sene, —
Og svinger sig ved Haand og Knæ
Høit op paa tykke Grene.

Men Bamsen er en sikker Mand,
Han klattrer som den Bedste!
I høie Fristed snarligt han
Den stakkels Paul vil gjæste.

Da rasler atter Green og Krat,
Og gjennem Løv og Buske,
Han seer Graaulven, den Krabat,
Saa jævnt til Træet luske.

Af Øiet gnistrer blodig Brand,
Sit Hyl den ei kan tvinge,
Og søger dybt sin sultne Tand
At slaae i Bjørnens Bringe.

Men med en vældig Ørevask
Den Gamle ham modtager,
I Skoven klang det tunge Dask,
Og Ulvens Kindbeen knager.

Med glubske Hvinen foer den ind,
Som paa et Aadsel Ravnen,
Og som med kjælent Vennesind
Den styrted ham i Favnen.

Tæt Bjørnen med sin brede Lab
Ham krysted til sit Hjerte,
Mens Ulven gav ham Kys og Klap
Langt fleer, end han begjærte.

De sukkede, de nyste rødt,
De eiegode Venner,
Og smilede saa honningsødt
Med deres hvide Tænder.

De valsed rundt med Brøl og Støi
Om Bøgetræets Rødder,
Smaaqviste, Mos og Blade fløi
For deres rappe Fødder.

Peent feiet blev den runde Plads,
Hvor Dandsen de opføred',
Een sang Discant, den anden Bas, —
Det var en Lyst at høre 'et!

Duetten skingrede saa stygt
Med Gjenlyd høit i Skoven; —
Men Gutten sad paa Grenen trygt,
Og titted ned fra oven.

Skjøndt snart han gjøs, og snart han loe,
Var han dog glad i Grunden;
Han vidste jo, han havde Ro,
Mens de holdt Bal i Lunden. —

Af Sangen mat, af Dandsen varm,
Af Kys og Favntag mætte,
Med brustne Blik de Arm i Arm
Sank om, til Døden trætte.

Ud strømmed Blod af Begges Hals,
Det fik en traurig Ende!
At dette var en usund Vals,
Maa vel enhver bekjende?

Forsigtig ned fra Træet steg
Den lille Purk paa Jorden;
Han var lidt ræd, han var lidt bleg;
Men snart han kom i Orden.

Han klapped Ulvens stride Skind:
„Du var min Ven i Nøden,
Skjøndt det nok aldrig faldt dig ind,
Du stred for mig og Døden!“

Han rusked Bjørnens Øreslip:
„Saa nødig som du vilde,
Saa gik du dog af Stegen glip, —
Det var dog rigtig ilde!“

Han sankede sit Qvas paany,
Og fik det paa sin Nakke,
Og vraltende han gik til By
Alt over Eng og Bakke.

Høit Klokken klang i klare Luft,
Saa glad han monne lytte, —
Der stod en liflig Kjøkkenduft
Ud fra hans Moders Hytte.

Knap sad han der ved Melk og Grød,
Var reent af Mindet svunden
Graaulvens Sang og Skræk og Nød
Og Bjørnens Dands i Lunden.

Men Drengen var, da han blev stor,
En Grenadeer saa bister; —
Af Bjørnens Pels var Huens Foer,
Af Ulvens hans Tornister.

Berthold Schwarz.

De bandt ham, knevlede hans Mund,
Mens bævende og bange
De slæbte som en galen Hund
Ham gjennem Klostrets Gange.

De lænked ham i dybest Vraa,
Og skreg med haanlig Stemme:
„Den Helvedkunst, vi ei forstaae,
Vil du vel her forglemme!

Forjager du ved Satans Pagt
Hver Sot og Sygdoms Fare,
Saa frelser vel den samme Magt
Dig let af Dødens Snare!"

De gav ham Vand, de gav ham Brød,
Med Suk han det fortærte.
Hver Dag hans Blod i Strømme flød
For Disciplinens Snerte.

Hver Dag en mindre Lædskedrik,
Og af sit Brød, det tørre,
Hver Dag en mindre Stump han fik,
Hver Dag blev Svøben større.

En Rat han paa sit Ansigt laae,
Og skar med sine Tænder,
Han følte knap sit Hjerte slaae,
Han knuged sine Hænder.

Da hæved han sin Stemme mat,
Og gik med Gud i Rette:
„Jeg aldrig har din Vei forladt!
Hvi vil du mig forgjette?

Hvad har jeg gjort, da jeg var Dreng
I Hjemmets stille Dale?
Jeg elsked Bjerg og Skov og Eng,
Og lærte deres Tale.

Jeg lytted til den dybe Røst
Af Bjergets vilde Elve,
Og Nattergalens Sommerlyst
Lod og mit Hjerte skjælve.

Hvert Kryb og Straa, hver Fugl og Steen,
Hver Blomst ved Kildevældet
Min Tanke gjorde riig og reen
Som Jomfrusnee paa Fjeldet.

Siig, har du mig da reent forskudt,
Mens grumt din Haand mig truer?
Hvad har jeg da som Mand forbrudt
Bag disse Fredens Buer?

Har Klokken os til Hora kaldt,
Til Bøn, som jeg forsømte,
Naar Teppet sort for Solen faldt,
Naar Morgenskyen drømte?

Jeg Dag og Nat paa Jorden laae
Foran Madonnas Lampe,
Og hendes rene Øie saae
Min Sjæls uhyre Kampe.

Hver Dag jeg til dit Altar gik,
Og nævned selv min Brøde,
Hver Dag jeg fuld Afløsning fik
Med Naadens Himmelføde.

Jeg kjendte dig! — og i dit Værk
Jeg stadigt gransked efter,
Hvortil hver Steen og Urt var stærk
Ved hemmelige Kræfter.

Da kom de op fra Dal og Eng
Paa Vogn, med Stav og Krykke,
Og Mand og Qvinde, Mø og Dreng
Fik Hjælp; — det var min Lykke!

Skjøndt tusind søde Smiil jeg fik
Fra mangen deilig Qvinde,
Dog Tanken aldrig troløs gik
Bort fra min Helgeninde.

Og kom en Ridder, syg af Saar,
Forsagende i Nøden,
Jeg lagde til hans Alder Aar,
Og rev ham bort fra Døden.

Skjøndt tidt en Haand i Smertens Tid
Guldpendingen mig rakte,
Har min Haand aldrig rørt en Hvid,
Ei Druens Blod jeg smagte.

Saa tørred jeg den Bleges Graad,
Og Sundhedsroser malte,
Jeg øged mangen Livsenstraad,
Men Æren — dig betalte.

Du tør mig dømme, — Hine ei, —
De veed ei, hvad de gjøre!
Saa svar mig: veeg jeg fra min Vei?
Og hvor vil du mig føre?" —

Men det blev ikke mere lyst
I Sjælens dybe Mørke,
Og i hans marterfulde Bryst
Forsvandt al Troens Styrke.

Thi mindre blev hans Lædskedrik,
Og af sit Brød, det tørre,
Hver Dag en mindre Stump han fik,
Hver Dag blev Svøben større.

Da kaldte han en Nat paa ham,
Hvis Navn jeg tør ei nævne;
Han kom i al sin Rædselsbram
Ind gjennem Murens Revne.

„Jeg knuser ei dit sorte Buur, —
Dertil er jeg for ringe;
Thi Tegnet staaer paa hver en Muur,
Som al min Magt kan twinge.

Med List jeg gjennem Spalt og Hul
Er krøbet som en Øgle;
Her har du Svovl, Salpeter, Kul. —
Smed deraf selv din Nøgle!“

Han svandt; paa Fængselsgulvet stod
En Urne støbt af Malmet;
Let Lænken faldt af Munkens Fod
Som Løv, i Høsten falmet.

Da blandede den sorte Munk
De trende Ildens Frugter,
Saa rædsomt klang de hule Dunk
I Hvalvets krumme Bugter.

Han graver Gruus og Kalk og Sand
Fra Fundamentets Qvader,
I Minens slugne Munding han
Den sorte Mading lader.

Saa tænder Traaden han med Hast,
Og iler bag en Pille;
En Gnist — med Bragen Muren brast,
Og saa blev alting stille.

Igjennem Murens brede Spalt
Frit glimted Stjernehorden;
Han saae den ei, — thi Øiet faldt
Med Blussel dybt til Jorden.

Og ned i Sommernatten varm
Han bævende sig dukked;
Men koldt blev Hjertet i hans Barm,
Thi Himlens Gnist var slukket.

Nu var han fri; men Fromhed, Fred
Var af hans Sjæl forsvundet,
Til Bøn han aldrig segned ned,
Og Tungen var ham bundet.

Hvor blev han af? Det veed man ei!
Hans Kunst med fine Flammer
Har tidt dog ad en blødig Vei
Beviist, hvorfra den stammer.

Vaabendragerens Eed.

Da Solen dybt sig neied
Bag Jydlands gule Strand,
Et vældigt Banner vaied
Paa Hjelm fra Taarnets Rand:
Blaat, som de smaa Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod.

Men da den atter reiste
Fra Østersø sig op,
I Luft end Taarnet kneiste,
Men kullet var dets Top;
Thi Borgens Høvding stærke
Var død den samme Nat,
Og Heltens Skjoldemærke
Var ved hans Hoved sat.

Hans Vaabenbrødre brave
Stod om hans Leiested.
Hvor skal de ham begrave,
At han kan fange Fred?
Han har ei mange Venner,
Som vogte tør hans Tarv;
Og Hævn har lange Hænder,
Og Hadet gaaer i Arv!

Han har ei mange Venner,
Han var en fredløs Mand;
Paa Drotten sine Hænder
Usaligt lagde han.
Hans Hjerte vilde sove
I Danmarks bløde Eng,
Hvis der de turde vove
At rede det en Seng.

De samle sig, de sværge
Paa Knæ, hvor Baaren stod,
Med løftet Haand og Værge
Ved Christi dyre Blod,
At de trods Gunst og Ære,
Trods Guld og Elskovs Lyst
Den Løndom vilde bære
I troe og tause Bryst.

De sværge høit at binde
Med Staalet selv hver Mund,
Med Død hvert Øie blinde,
Som dunkelt aned kun,
Hvor Marsken med sin Brøde
Til Dommens Time laae;
At Livets Hævn den Døde
Til Haan ei skulde faae! —

I Stubberup, i Fyen,
Paa Hindsholms flade Strand
Alt slumrer hele Byen,
Og mørkt er Hav og Land.
Et eenligt Lys kun flammer
Hist i en Bondegaard;
Travlt sidder der i Kammer
En Mø, og Væven slaaer.

Hun skotter tidt til Ruden,
Den er saa ravnesort;
Fælt svæver Vindens Tuden
Om Tag og Dør og Port;
Novemberstormen lukker
Vidt op sit stærke Gab,
Dybt krymper sig og sukker
Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaaer saa flittigt Væven
Den Bondedatter fiin?
Hvad tyder Læbens Bæven?
Og Rødmen under Liin?
Hvad sige disse Taarer,
Og disse ømme Smiil? —
Det Længsel er, som daarer
Med sød og bitter Piil.

Men Længselen skal stilles,
Og Sorgen gaae i Ban,
Snart skal hun aldrig skilles
Meer fra sin Fæstemand;
Hos Helten hist paa Øen
Han var en trofast Svend;
I Kjærlighed nu Møen
Ham tjente tro igjen.

Mens Barmen sagte bæver,
Sit Blik fra Vævens Baand
Mod Vinduet hun hæver, —
Brat standser hendes Haand:
I mørke, dybe Fjerne
Et Lys hun skimte kan; —
Det ligner ei en Stjerne
Bag Natteskyens Rand.

Fra Kirken der, paa Banken,
De røde Glimt udgaae;
Hun gyser vel ved Tanken,
Dog kan hun ei modstaae;
Hun sniger sig saa stille
Til Kirkegaardens Muur,
Og bag en steensat Pille
Hun ængstlig staaer paa Luur.

Fra Stranden op med snare,
Men sagte Skridt paa Sti
En sort formummet Skare
Gaaer hende tæt forbi;
Bestraalt af røde Fakler
Mod Kirkeporten hen
En Kiste langsomt vakler
Imellem tause Mænd.

Paa Kirkegulvet Børen
Er sat i Fakkelskin;
Hun lister sig bag Døren
Og kiger sky derind;
Med Spyd og Stang oplukker
De Kirkens dunkle Skjød,
Den høie Hvælving sukker
Ved hver en Steen, de brød.

Paa Gravens Rand de trække
Fra Kisten, lang og sort,
Det rige Fløielsdække
Med sorgfuld Alvor bort.
Blaat var det, som Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod.

De Liget dybt nedsætte,
De mure Graven fast,
Af Nattens Værk udslette
De hvert et Spor i Hast.
Det stumme Øie taler,
Med foldet Haand de staae, —
Da Morgenhanen galer,
Og varsler dem at gaae.

Flux blev hver Fakkel slukket,
Og Natten dobbelt sort,
Den tunge Port tillukket,
Og saa de stormed bort;
De svandt ved Breddens Stene,
Ved Havets mørke Strøm;
Og Pigen stod alene, —
Og Alt var som en Drøm.

Men da hun ikke vilde
Kjæk fra sit Smuthul trangt,
Hun følte Foden hilde
Sig i et Klæde langt;
Hun greb det, og hun bar det
Med sig i Huset ind,
Og da hun saae, — da var det
Hiint rige Fløielsskind:

Blaat, som de smaa Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod!
Heel tankefuld hun gjemte
Det paa sin Kistes Bund,
Og Nattens Rædsel glemte
I trøsterige Blund. —

Saa blank var Vinterdagen,
Høit Klokkemalmet slog;
Smukt over Sneens Lagen
Hjemgik et Bryllupstog:
Ung Iver med sin Karen
Kom glade, som til Dands,
Og lystig fulgte Skaren
Med Sange, Baand og Krands.

Med Larm og Snakken klemte
Sig Flokken rundt om Bord,
De Spillemænd istemte
Det muntre Brudechor;
Tæt Skiven var bedækket
Med Bøste, Brød og Kjød,
Og Skjenkebordet spækket
Med Lutendrank og Mjød.

At Ingen sidde skulde
Den Dag ved tomme Fad,
Fik Stodderen tilfulde
Saameget, som han gad;
Og da nu Stjernebuen
Omhvælved By og Huus,
Gik Dandsen rask i Stuen
Ved røde Brudeblus.

Skjøndt Pigerne omskandsed
Saa kjækt den væne Brud,
De Koner hende dandsed
Af Pigelauget ud.
Den blanke Brudekrone
Det blonde Haar forlod,
Snart hun som ærbar Kone
I Liin og Hue stod.

Med Latter og med Buldren
De hende drog afsted;
Brudgommen over Skuldren
Ret smilede derved;
Og fra de Gjæster vilde
Med længselfulde Sind
Han sneg sig let og stille
I Helligdommen ind.

Men næppe er han ene
Alt med sin Hjertenskjær,
Staaer han, som Væggens Stene,
Med Dødens Farveskjær;
Af Skræk og Vee betagen
Han maalløs stirrer paa
Det prægtige Sparlagen,
For Brudesengen laae:

Af Fløil, som blaae Violer,
Som Havets stærke Flod,
Midt i, med syvfold Straaler,
En hvidlig Stjerne stod! —
„Hvor fik du det, mit Hjerte?“ —
Hans Stemme standser da
Af Ængstelse og Smerte, —
„Hvor fik du dette fra?“

„Ei har min Haand det stjaalet,
Og kjøbt jeg har det ei;
Det blev mig ei tilmaalet, —
Jeg fandt det paa min Vei,
Og tog det op i Blinde
En Nat, ved Kirken her,
Da nys jeg saae derinde
En selsom Jordefærd!“

Det sagde hun, og smiled,
Og, ak! han smiled med;
Useet dog Taaren iled
Paa brune Kinder ned.
Med selsom Ild i Øiet,
Med Armen over Bryst,
Hen over hende bøiet
Han sukkede saa tyst:

„Du rene Liliestengel,
Som nu skal vorde brudt.
Har Hævnens vrede Engel
Og dig en Piil afskudt?
Forkastet og forbandet
Af Mennesker og Gud
Jeg maa, jeg kan ei andet,
Tilgiv, min søde Brud!“

Hun aned ei, at Sukket
Fra dybe Qval fremgik;
Det blide Øie lukked
Hun for hans stærke Blik.
Undseeligt Panden dukked
Hun ned i Bolstret blødt; —
Han Brudelampen slukked,
Og hvisked: „sov nu sødt!" —

Da Morgenrødens Stribe
Udspændtes bred og lang,
Lød Trommeklang og Pibe
Til lystig Jubelsang;
En Sværm af muntre Gjække
For Kammerdøren stod,
Det unge Par at vække
De Sangen tone lod.

Det vared dem forlænge,
De stødte Døren op;
I Buret sig mon trænge
Med Støi den vilde Trop;
Men som af Lynet slagen
Den ræd tilbage veeg, —
Thi Bruden laae paa Lagen
Blodstænket, kold og bleeg!

Men Svenden var forsvundet! —
Ham havde Edens Magt
Langt mere helligt bundet,
End Kjærlighedens Pagt;
Han havde, ak, desværre!
For Staal, i Blodet døbt,
Om Troskab mod sin Herre
Sig stolt Bevidsthed kjøbt.

Saa Sagnet os fortæller,
Men dunkelt er dets Ord;
Hvad Folkets Mund os melder,
Har Tvivlen i sit Spor.
End ingen Gransker kjender
Man, som for Dag har bragt,
Hvor de trofaste Hænder
Stig Hvides Been har lagt.

Ravnens Qvide.

Skjøn Jomfru taler til fangne Ravn:
„Du sidder jo luunt i Bure —
Saa siig mig dog nu, hvad er dit Savn?
Dine Miner ere saa sure!“

Saa dybt sig neied den uselig Ravn,
Hans Taarer runde saa stride:
„Vidste jeg selv dets rette Navn,
Saa fik du det snart at vide.

Min ædle Jomfru med Haanden hvid,
Med Kinder og Læber røde!
Holdt du mig fængslet længere Tid,
Jeg troer forsanden, jeg døde.

Det kogte Kjød fra dit eget Fad
Det er mig saa lidt til Baade, —
Visselig aad jeg en anden Mad,
Ifald jeg selv maatte raade.

Din lunkne Drik, og dit Sukkerbrød,
Den Taarestrøm i dit Øie,
Dine lange Sukke, din Tale sød, —
Det kan jeg slet ikke døie.

Kun den kan vide af Skoens Tryk,
Som selv maa træde i Skoen; —
Her sidder jeg nu med krummet Ryg,
Mens Ringen klemmer om Kloen.

O, løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre.

Før var jeg lystig! — jeg mindes nok,
I Bøgens og Egens Grene
Jeg havde Hustruer, hundred i Flok, —
Nu seer jeg kun dig alene.

Jeg Duerne jog fra Slag til Slag,
Drak Blodet og hakkede Kjødet;
Det, maa du troe, har en bedre Smag,
End naar det er stegt og sødet.

Man siger, jeg faaer kun Aadsel i Arv,
Og bænkes ved Galgens Kroppe;
Nei, helst jeg styrkes ved Oxens Marv,
Og sover i Skovens Toppe.

Der har jeg min høie Gjæstesal;
Og dybt, hvor Stenen hælder
Sig over Kilden, klar og sval,
Er min velforsynede Kjelder.

Min Ven er Midnattens sorte Sky,
Naar kjæk jeg ud mig svinger
I dristigt Tog over Land og By
Alt paa mine susende Vinger.

Da seer jeg i Dybet mangen Skat,
Fast Guldet mit Øie blinder;
Det ligger i Klosterets Gruus forladt,
Og deiligt i Mulmet skinner.

Da skingrer af Glæde høit mit Raab:
Og hvo, som forstaaer min Tale,
Tager Arv i svundne Slægters Haab,
Og kan med sin Vidskab prale.

O, løs min Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre.

Hvad hjælper det dig, jeg sidder her
Saa stille, forknyt og bunden?
Du fange dig heller en lystig Stær,
Som snakker dig efter Munden.

See til, du faaer dig en Stillids fat,
Han haver saa favre Fjedre,
Og er han i Staaltraadsfængslet sat,
Han pynter i Stuen bedre.

En Papegøie var ogsaa god,
Han sidder i Ringen og gynger,
Og gnaver sin vamle Gulerod,
Og dit Navn evindeligt synger.

En Turteldue du skaffe maa,
Hans Lader ere fine og smukke,
Saa kjælen han vil i Stuen gaae
Med evigt smægtende Sukke.

Dog fange du helst en Canariehan,
Det er saa vakker en Sælle,
Om Sydlands duftende Skove kan
I Qvad han snaksomt fortælle.

Men fang dog ei Nattergalens Brud!
Du tager feil, hvis du troede,
At, før du stinger dens Øine ud,
Den synger en eneste Node! —

Jeg saae, hvor de andre Fugle smaa
Smukt lærte i Buur at sjunge;
Da tænkte jeg strax: du ogsaa maa
Faae Skik paa din Røst og Tunge.

Saa lod jeg mig fange, — saa sad jeg fast,
Men intet lærte jeg Stakkel,
Og at mit Hjerte endnu ei brast,
Det er saamæn et Mirakel.

Jeg kan ei trives i dette Buur,
Her hjælper ei List eller Lempe;
Min raae, min ubændige Skovnatur
Vil evigt mod Baandet kjæmpe.

Alt Godt jeg ønsker min Jomfru kjær,
Dig Himlen stedse bevare!
Jeg beder dig blot: o, naadig vær!
Du lade med Fred mig fare!

O, løs mit Lænke og bryd min Ring,
Luk op mit Gitters Døre,
— Her duer jeg dog til ingen Ting, —
Saa skal du min Jubel høre!"

— Skjøn Jomfru alt med sin hvide Haand,
Med spodske Smiil om Munden,
Strax løste Ravnens Klo af Baand,
Saa slap hun ham ud i Lunden:

„Tag nu kun Logis paa dit Egetræ, —
Jeg vil dig slet ei genere!
Nei, see mig til det tossede Kræ,
Hvor han kan raisonnere!"

Violinspilleren ved Kilden.

Saa maaneklar og stille
Laae Natten over Eng;
Jeg satte mig ved Kilde,
Og stemte der min Stræng;
I Skovens Skjød
Dens Tone lød
Og vakte Hjorten vilde,
Som laae paa Blomsterseng.

Du Skovens lette Dandser
Med ranke Hals og Been,
Stryg Duggen af dit Pandser,
Iil over Busk og Steen!
O, spring afsted,
Tag Budskab med
Til hende, som sig krandser
Med Skjønheds Rosengreen.

Du lille Fisk, som sover
Paa Kildens klare Bund,
Stig op i dine Vover,
Vaagn op nu af dit Blund,
    Og svøm afsted,
    Tag Budskab med
Og siig, hvad jeg ei vover
At sige med min Mund.

Du spæde Fugl, du smukke,
Som ligger luunt og blødt
Høit i din lille Vugge,
Og sover tæt og sødt;
    Vaagn op og stræk
    Din Vinge kjæk, —
Snart har ved mine Sukke
Mit Hjerte sig forblødt.

Du Muus, som trygt kan bygge
Dybt under Egens Rod,
Kom frem i Nattens Skygge
Alt paa din spæde Fod!
    O, løb afsted,
    Tag Budskab med,
Og for mit Hjertes Lykke
Vov selv dit unge Blod!

Forlad de dunkle Gange,
Du blanke, sorte Snog,
Og lyt til mine Sange, —
Du er jo snild og klog;
    Kryb snel og svai
    Paa hendes Vei,
Som aner ei, hvor bange
For hende Hjertet slog.

Du lette Sky, du hvide,
Som paa det stille Blaae
Saa sagtelig mon skride
Med Maanens Sølvbræm paa!
    O iil, fortæl,
    At her i Qvæld
Du saae min Taare glide
Som dine Perler smaa!

Og ved min Fedels Tone
Hiint hemmelige Ord,
Som skal min Qval forsone,
Med Suk jeg dem betroer;
    Og Musen løb,
    Og Snogen krøb,
Og over Egens Krone
Guldvinget Fuglen foer.

Den Fisk i blanke Brimmel,
Den Hjort blandt fine Lam,
Den Sky paa Nattens Himmel
Mit stærke Ord fornam;
    Og Hjorten sprang,
    Og Skyen svang
Sig bort, og fra sin Stimmel
Den Skjælbedækte svam.

Der sad jeg, taus, alene, —
Jeg hørte Hjertets Slag;
Bag fjerne Fjeldes Stene
Sank Maanen bleg og svag;
    Og, som den veeg,
    Frem Solen steeg,
Og fra de grønne Grene
Mig vinked Haabets Flag.

Der gik i grønne Skove —

Der gik i grønne Skove
En sorgfuld Ungersvend
Og sang, mens Kildens Vove
Løb mellem Blomster hen.

Der mødte han en Pige
Alt paa saa let en Fod;
Da følte han opstige
Til Kinden alt sit Blod.

„Og hør, du unge Pige
Med Smiil paa Rosenmund,
Jeg vil et Ord dig sige
I denne grønne Lund."

„Ak, Alt, hvad du fortæller,
Er vist kun, hvad jeg veed, —
Vær du kun artig, eller
Jeg bliver meget vred!"

„Og hvad vil du mig give
Alt for mit Hjertes Tro?
Hvis det ei dit maa blive,
Saa faaer det aldrig Ro!“

„Jeg leer kun ad din Smerte,
Behold din Elskovs Tro;
Jeg har jo selv et Hjerte, —
Hvad skal jeg vel med to?

Tag Rosen her, den røde,
Og læg den paa dit Bryst;
Vil Hjertet da forbløde,
Saa døer det dog med Lyst!“

— Den Rose blussed herlig,
Han blev saa sjæleglad,
Og kyssed øm og kjærlig
Det dufterige Blad.

Men snart han saae bedrøvet,
At Blomsten, frisk og blank,
Henfalmed, og i Støvet
De spæde Blade sank.

Da vandred han tilbage
Til Pigens stille Bo,
Og hæved høit sin Klage:
„O, giv mig atter Ro!

Den Rose, du mig skjenkte,
Den hjalp mig ikke stort;
Vist ikke du betænkte,
Dens Skjønhed varer kort!“

„Du skal dig ei beklage,“ —
Hun svared med en Fart, —
„En anden her du tage,
Den visner ei saa snart!“

Og som hun saadan talte,
Alt i den samme Stund
Hans Hjerte hun betalte
Ham med sin Rosenmund.

— Den, som har Visen digtet,
Det er en dansk Student;
Men Lykken ham har svigtet,
Og Verden Ryggen vendt.

Og al hans Trøst er Sange,
Der stige fra hans Bryst,
Naar eensom han mon gange
I Skov, i Dal, paa Kyst.

Og kunde Hjorten tale,
Den talte vist engang
I hine stille Dale
Om ham og om hans Sang.

Der staaer et Træ —

Der staaer et Træ paa grønne Kyst,
Der sad vi mangen Stund
Med Haand i Haand og Bryst mod Bryst,
Fortroligt Mund paa Mund.

Vi plukked Rosen, rund og rød,
Dertil den Lilie skjær,
Den blaae Viol i Græssets Skjød —
Hver til sin Hjertenskjær.

Og hun var from, og hendes Ord
Steeg som fra Himlen ned:
Min Verden blev saa smuk og stor,
Hver Stund en Evighed. —

Der staaer et Træ ved Havets Bred
Nu visnet er dets Blad.
Der saae jeg, Skibet fløi afsted,
Hvorpaa min Elskte sad.

I det uendelige Blaae
Forsvandt det hvide Seil,
Forladt og eensomt øde laae
Det store, dunkle Speil.

Den vilde Falk to Vinger har,
Høit flyver han med dem;
Delphinen gjennem Bølgen klar
Som Lyn sig skyder frem.

Men eensom jeg maa staae paa Strand
Og stirre taus mod Sky;
Og kun min Tanke flyve kan
Hen til den fjerne By. —

Der staaer et Træ ved Havets Strøm,
Nys slumred der jeg ind;
Da havde jeg en bitter Drøm,
Og Taaren randt paa Kind.

Jeg saae, Hun stod i Brudedragt
Med Krands og Ring og Baand;
Og hendes hvide Haand blev lagt
Udi en Andens Haand.

Farvel, min Mø! nu Dagen svandt,
Farvel, min Mø! god Nat!
Nu brast det sidste Baand, mig bandt,
Hvis du mig har forladt.

Hvad hjælper det, min Gangers Trav
Er rask, og rap dens Fod?
Den traver ei paa dyben Hav
Og ei paa striden Flod.

Hvad hjælper det, min Hund er snild
Og hurtig som en Vind?
Den jager ei min Due vild
Til Reden atter ind.

Hvad hjælper det, jeg Harpen slaaer
Og drikker klaren Viin?
Jeg aldrig, aldrig skue faaer
Meer Allerkjæresten min!

En Ven.

Hvor Fensmark hæver sit Kirketelt
Med den røde Top imod Sky,
Og smiler over til Gisselfeld
Og til Vester-Egede By;

Og ned til Mosen, hvor Tørvene groe,
Til Brokfø bag Skovens Hang,
I min Faders ydmyge Præstebo,
Der mødtes vi første Gang.

Og begge To var vi ganske smaa,
Men han var lodden og sort
Og blind, og kunde slet ikke gaae; —
Dog hans Barndom vared kun kort.

Thi da han fik Øinene rigtig op
Og Smag paa, hvad der var sundt,
Da trivedes rask hans krøllede Krop,
Og Alt blev buget og rundt.

En Sløikjole trængte han ikke til,
Ved Fødselen var han alt svøbt;
Og som han syntes ret from og snild,
Saa blev han da Balder døbt.

Et ædelt Hjerte han bar i Bryst,
Men kaad han var som en Laps;
At jage Lam var hans største Lyst, —
Det kosted ham mange Klaps.

Og skjøndt han var ægte, ærlig dansk,
Snart glubsk og snart igjen tam,
Det første Tydsk og det første Fransk
Jeg lærte saamæn dog ved ham;

Thi „couche! ici!“ han maatte forstaae,
Før et Stegebeen blev ham undt;
Med mægtig Stemme han svarede paa:
„Allons! was spricht der Hund?“

Og naar Vinden drev mine Skibe bort
For langt fra Bykjærets Rand,
Han lystred mit ængstlige: „Such! apporte!“
Og bar mig Eskadren i Land.

Vi leged lystigt paa grønnen Eng,
Naar Sommerluften var luun;
Vi boltred os kjækt i den hvide Seng,
Opredt af Vinterens Duun.

Meer tryg end en Fyrste mellem sin Vagt
Hos min sorte Drabant jeg gik;
Hans Løve-Røst og hans Tænders Pragt
Holdt Alt i sømmelig Skik.

Saa blev vi da Venner i Liv og Død,
Med Frihed og Lighed i Alt;
Thi gav jeg ham ei af mit Smørrebrød,
Saa forstod han at dele halvt.

Jeg kjender ei Letsind større end hans,
Der hjalp hverken Børst eller Bank;
Og Krukken gik da saa længe til Vands,
Indtil den kom hjem uden Hank.

Det var ved Sorte-Søes flade Bred,
Min Fader og Moder de sad;
Selv strakte jeg mig i Græsset med,
Ak! — ung og lystig og glad!

De fletted af Siv et Baand til ham,
At ikke den gale Krabat
Skulde kyse Livet af flere Lam, —
Men see, om de fik ham fat!

Langtfra, med logrende Svands, stod han,
Det var da ret, som han loe:
Tidt saadan en Hund har bedre Forstand
End mangen Anden paa To.

Men da han den samme Aftenstund
Ved Siden af Bordet sad,
Og stirrende slikked sig om sin Mund,
Og gjorde Kunster for Mad;

Da kom der en Smed med Lænken i Haand
Og trak ham til Porten afsted;
Han hyled og sled i det stærke Baand,
Og jeg — jeg hylede med.

Saa stod han der; — jeg besøgte ham tidt,
Og bragte ham Melk og Mad,
Og stundom selv, naar det regnede lidt,
Jeg krøb i hans Huus og sad.

Fra Hjemmet jeg drog. Lang Tid der gik,
Jeg saae ei min Ungdoms Ven;
Men da jeg ham atter for Øie fik,
Han kjendte mig ikke igjen.

Da græd jeg bittert, jeg hulked høit;
Men de, som just saae derpaa,
De loe; — thi det var dem altfor drøit,
Sligt kunde de ikke forstaae! —

Saa kom han da bort til et fremmed Land,
Hvor kun Faa ret kjendte hans Sind,
Hans Tapperhed og hans gode Forstand, —
Der blev han et useligt Skind.

Den lange Birthe med den skjæve Mund
Og det hexeagtige Blik,
Hun sparked med Træskoe den fattige Hund,
Ihvor han saa stod og gik.

Kom Husets Smaa med en lækker Bid
Alt fra deres eget Fad,
Saa jog hun ham væk med Nag og Nid,
Og aad saa selv hans Mad.

Hans sorte, krøllede Pels blev graa,
Hans lystige Mod var brudt;
Saa blev han mager — knap kunde han gaae —
Saa syg — og saa blev han skudt!

Selv var jeg skudt saa mangen god Stund,
Men aldrig endnu tilgavns!
Ak, var jeg saa sandt, som den lodne Hund,
Fortøiet og vel tilhavns!

Hjertesorg.

Hans.

Du spørger mig, hvorfor mit Sind
Er kummerfuldt og vildt?
Mit Øie mat, og bleg min Kind,
Min Fred for evig spildt? —

Jeg red mig ud en Aftenstund,
Det var saa mørkt og tyst;
Hver Hjort i Skov, hver Fugl i Lund
Laae alt ved Søvnens Bryst.

Henover Eng, henover Bro,
Hvor Bækken risler ned
Og mumler uden Rist og Ro,
Saa drømmende jeg red.

Da standsede min Ganger brat
Ved Elverhøiens Fod,
Som, straalende i dunkle Nat,
Paa fire Piller stod.

De fire røde Piller var
Som gjennemglødet Guld,
Den høie Hvælving, som de bar,
Af dyre Stene fuld.

Og dybt derindefra fremgik
En Duft, en Foraarsvind!
En sød, en bævende Musik
Og Sang mig lokked ind.

Mit Øie halv med Slummer stred,
Det for mit Øre klang;
Jeg svimlende fra Sadlen gled
Og ind i Høien sprang.

De Elverpiger svæved frem
Med nøgen Fod og Barm;
Den Favreste blandt alle dem
Bød mig sin Haand saa varm.

Hun slynged Armens Liliekrands
Om Hals og Skulder fast,
Og drog mig i den vilde Dands
Med Hvirvelstrømmens Hast.

Vi dandsed ud, vi dandsed ind,
Mens Sommernattens Luft
Omspillede saa sødt vor Kind,
Som Natviolens Duft.

Da bar hun frem et Horn af Guld
Og holdt det for min Mund,
Og smilede saa listefuld,
Da tømt det var til Bund.

Da føied hun sin Finger hvid
Alt om min hede Kind,
Og sendte mig saa veemodsblid
Et Blik i Sjælen ind.

Da hæved hun sig rank og fiin,
For til min Mund at naae,
Og Læbens luende Rubin
Hun trykkede derpaa.

Da lagde til mit Øres Glug
Hun tæt sin Læbe heed,
Og lod et Ord og lod et Suk
Sig snige dybt derned. —

Men i den fjerne Kirkeby
Tre Slag fra Taarnet klang,
Og Hanen hilste Dagens Gry,
Høit skingrende, med Sang.

Ned Høien sank og fæsted Rod,
Bælmørkets Teppe faldt;
Alene jeg paa Heden stod, —
Dødsstilhed overalt.

Med Drøm i Hu, med Ild i Barm
Jeg red mig over Land;
Jeg styrted mig i Livets Larm, —
En høist usalig Mand!

Jeg søgte her paa Sti og Vei,
Jeg søgte hist paa Hav,
Jeg søgte, ak! men fandt det ei,
Hvad Elverpigen gav.

Det samme Kys, det samme Blik,
Det samme Suk og Ord,
Den samme stærke Luedrik
Ei findes paa vor Jord.

Og denne Smerte, denne Lyst,
Den bittre Længsels Ild
Fortærer langsomt i mit Bryst
Mit Hjerteblod, indtil — —

Ak! spørg mig ei, hvorfor mit Sind
Er kummerfuldt og vildt;
Mit Blik er mat, og bleg min Kind,
Min Fred for evig spildt.

Hjertesorg.

Hendes.

Han kom til min Moders Bolig
Og bankede paa;
Jeg var kun et Barn, og saa rolig,
Da først jeg ham saae.

Som Foraarets Himmel, min Tanke
Var skyfri og smuk;
Mit Hjerte forstod ei at banke
Og kjendte ei Suk.

Begeistret og ung var han ikke,
Ei deilig og kjæk;
Hans sære, alvorlige Blikke
Selv voldte mig Skræk.

Og dog — hvad var det, der listed
Sig dybt i mit Bryst?
Hvad var det, som lokked og fristed
Med smertelig Lyst?

Hvad var det, som lønligen væved,
Usynligt og let,
Men fast om mit Hjerte, der bæved,
Et hemmeligt Net?

Hvad var det, der maned og bandt mig
I Trolddommens Kreds,
Hvor — ubevidst — jeg jo fandt mig
Saa salig tilfreds? —

Han kjendte den Trolddom, han øved,
Han vidste, hvorved
Han daared mit Hjerte og røved
Min barnlige Fred.

Jeg aned hans iiskolde Hjerte,
Men — kald mig kun svag! —
Den søde Tvivl med sin Smerte
Var just mit Behag.

Og da mig ret Livet var blevet
Et huldt Sværmeri,
Blev pludseligt Dækket bortrevet, —
Min Drøm var forbi!

Jeg saae, at ham førte tilbage
En hemmelig Magt;
Jeg saae om hans Øie sig drage
En Sky af Foragt. —

Foragt! — og jeg aned jo ikke
Min Brøde og Brøst;
Omsonst i hans rolige Blikke
Jeg søgte lidt Trøst.

Jeg gransked og speided mit Indre,
Mens Taarerne randt;
En Vished, som vilde mig lindre,
Dog ikke jeg fandt.

Han fjerned sig findig og rolig
Med høflig Maneer;
Tilsidst i min Moders Bolig
Vi saae ham ei meer.

To Elskende.

To Elskende sad
Under Hybenrosens Hæk;
Den Ene var saa øm,
Den Anden saa kjæk.

Mens Bækken den risled,
Og Drosselen slog,
Hun læste i hans Øie
Som i en hellig Bog.

Mens Maanens Straaler bæved
Igjennem Skyens Rift,
Hun læste i hans Øie
Som i en hellig Skrift.

Og alt hvad hun læste
I hans sværmende Blik,
Det blev i hendes Barm
Til en drømmende Musik.

Men han sad stille,
Mens elskovsfuld og varm
Han holdt hendes Haand
Og den fine Jomfru-Arm.

Og henrykt hver Finger,
Som følte Blodets Strøm,
Sødt aned hendes Hjertes
Usigelige Drøm.

Saaledes kom han hemmelig
Hver Qvæld, naar Dug faldt paa;
Naar Morgenhanen galed,
Da monne han gaae.

Men det vared ei længe,
Da blev han borte reent;
Da sørgede hun tidligt,
Da længtes hun seent. —

Og det var hendes Moder,
Hun talede saa:
„Kjær Datterlil! du drage
Din Silkekofte paa!

Du flette nu dit Guldhaar
Med Perler og Baand,
Du trække hvide Handsker
Paa din sneehvide Haand!

Med Sølvspand du spænde
Dine Skoe og din Gjord,
Til Staden vil vi vandre,
Hvor din Gudmoder boer!" —

Og der de kom til Staden
Ved rindende Flod,
En Skare Landsknægte
Da drog dem imod.

En Ungersvend de slæbte
Med Lænker beladt
Op paa den grønne Høi,
Hvor Galgen var sat.

Mens Morgenlærken qviddred
Mod den stigende Sol,
De Landsknægte bandt ham
Paa Dødningestol.

Og Ridderſværdet ſuſed
Igjennem Luften blank,
Saa det krøllede Hoved
Paa Sandbunken ſank.

„O, Datter! kjær Datter!
Hvi bliver du ſaa bleg?“
Op ſlog hun ſin hvide Haand,
Og hvinende ſkreg:

„O, mildeſte Gud Fader!
Han var min Hjertensven!
O, Chriſte! dig forbarme!
Saa ſeer jeg ham igjen!“

Hun rev de gule Lokker,
Hun vred den ſpæde Arm:
„O, Moder! kjær Moder!
O, ſkjul mig ved din Barm!

Ak, var han end en Røver,
Og røved min Ro,
Ham vil jeg ene elſke
Til Døden ſaa tro!

De krusede Lokker,
Der om hans Pande laae,
Vil vorde til en Rede
For Kragen, den graae!

Den Læbe, jeg har kysset,
Som talte søde Ord,
Skal blegne og smuldre
Til Støv og til Jord!

Han havde et Øie
Som Nattehimlen sort;
Den vilde Ravn vil komme
Og tage det bort!

Og det venlige Hjerte,
Som jeg hviled ved, —
Den vilde Ravn vil foere
Sine Unger dermed!

Ak, var han end en Røver
Og røved min Ro,
Ham vil jeg ene elske
Til Døden saa tro.

Thi evig er Kjærlighed,
Som intet forbrød,
Den kan slet ikke døe
Ved den jordiske Død.

Men Fred er ei paa Jorden,
Det veed jeg forvist,
For det sorrigfulde Hjerte,
Sin Ven haver mist!"

En Mand og en Qvinde.

„Drag bort i Fred! — Jeg hader dig jo ikke!
Men Elskovs første Sol er dalet ned.
Den brune Citta har med Lueblikke
Mig tvunget i en nyfødt Kjærlighed.

Du skjød ei Qvist, som vorde kan en Stamme,
Du bar ei Blomst, som vorde kan til Frø;
Min gamle Slægt, liig Jægerbaalets Flamme,
Vil uden Næring slukkes brat og døe.

Ei nogen vil jeg dig fra Leiren jage!
Drag bort, og glem den favre Tid, der svandt!
Af Teltets Eie frit du med dig tage
Det Kjæreste, som her dit Hjerte bandt!“ —

— Kaziken talte, løste Hovedbindet,
Og tømte Palmens stærke Dvaledrik;
Saa segned han med Mag paa Tigerskindet,
Og Søvnen kom og lukked for hans Blik.

— Der stod hun taus, hans Ungdoms Elskerinde,
Med blegen Kind, med Haanden paa sin Barm;
Men intet Suk forraadte, om derinde
Sig tændte Smerte eller Hævn og Harm.

I hendes Øie ingen Taare blinked,
Men mørkt det var, som Nattens tunge Sky;
Hun stod en Stund, — og saa med Haanden vinked
Sex Slaver hid til sig i Teltets Ly.

En Maatte, af Lianens Stengler flettet,
De bredte ud paa Gulv for hendes Fod,
Og paa et Vink de lagde blødt i Rettet
Det Kjæreste af Alt, hvad hun forlød.

De løfted det paa lange Bambusstænger,
Og rask fra Leiren iled de afsted;
Endnu et Blik! — saa dvæled hun ei længer,
Men fulgte deres Vei med lette Fjed.

Fremad det gik paa blomstrende Savanne,
Ustandsed fremad gjennem Græs og Krat,
Mens høit paa Nattens tankerige Pande
Det store Glimmerdiadem var sat.

Hen gjennem Skove, Kløfter, dybe Dale
Og stride Strømme rastløs deres Gang
Dem førte fremad — frem i Nattens Svale,
Til Morgenrøden vakte Fuglens Sang.

Hvor Floden slaaer sit blaae, sit brede Belte
I Bugt om Kysten hist med Palmer paa,
Der kom hun aarle til sin Faders Telte
Og kjendte, fuld af Veemod, hver en Vraa.

Sin dyrekjøbte Skat i Teltets Gjemme,
Useet af Alle, fik hun trygt henlagt,
Og vogted den, til Fuglehærens Stemme
Gjenhilste Solens kongelige Pragt.

Da slog Han Øiet op; — thi Han, den Grumme,
Var Skatten, som hun valgte til sin Trøst.
Han reiste sig, — og Begge stode stumme,
Mens Hjertet hamred lydt i Begges Bryst.

Med fine Hænder strøg han over Brynet
Og stirred tvivlende, som tænkte han:
„Jeg drømmer jo! — snart svinder Drømmesynet!"
Og hvisked undrende: „Hvordan? — Hvordan?" —

— „Af Teltets Eie bød du selv mig tage
Det Kjæreste, som der mit Hjerte bandt:
Da tog jeg dig! — men drag nu fri tilbage!"
Saa talte hun, og nu først Taaren randt.

Da kneised han med Stolthed; i hans Øie
Et selsomt Liv der tindred og en Lyst;
Han traadte frem med Blikket mod det Høie,
Med Hænderne tæt knuged' mod sit Bryst:

„O, store Aand! du, som al Viisdom gjemmer,
Tilgiv mig! og velsign igjen vor Pagt!
Skjøndt Qvinden der din Tjener dybt beskjæmmer,
Hun hæver ham paany med Guddomsmagt.

Thi gaaer end Stammen ud, skal Traaden briste,
Kan dog mit Blik med Stolthed møde Hans,
Der var dens Rod; thi er jeg end den Sidste,
Saa smykker Hun mit Navn med evig Glands!"

— Kaziken talte, og i stærke Arme
Han løfted til sit Bryst den hulde Viv;
Og snart en gjenfødt Elskovs Himmelvarme
Gav Begges Hjerter Trøst og — Stammen Liv.

Paa Valen.

Snart brister nu den svære Lænke,
Snart seirer nu den blege Død;
Snart skal mig hist paa Valhals Bænke
Valkyrien i Hornet skjenke
Af Evighedens stærke Mjød.

Jeg sank jo, som en Helt mon sømme,
Med femten Saar foran paa Bryst;
Med Smiil jeg seer mit Blod at strømme,
Thi femten faldne Fiender drømme
Med mig om Livets endte Dyst.

Farvel, min Hund! i dunkle Skove
Du sporer snart en Andens Jagt;
En Anden følger du til Hove,
Og for en Anden vil du vove
Din Pels i Faren uforsagt.

Min ædle Falk! snart du adlyder
En anden Herres Lokkerøst,
Ham vil du lystre, naar han byder,
For ham du gjennem Luften skyder
Og slaaer din Klo i Heirens Bryst.

Min Ganger! snart din Hov vil lære
At ledes af en Andens Arm;
Paa stolte Ryg du vil ham bære
Til Seier eller Død med Ære,
Tvert gjennem Kampens Drøn og Larm.

Mit Skib! som hist i Bugt sig speiler,
En Anden griber snart dit Styr;
Med ham du kjækt paa Bølgen steiler,
Naar ud fra Hjemmets-Havn han seiler
Og søger raske Eventyr.

En Anden age vil min Kærre,
Min Borg vil faae en anden Drot,
Min Sanger selv en anden Herre,
Og Alt vil tjene ham, desværre!
Med samme Troskab — Stort og Smaat,

Kun Eet jeg veed, som Ingen fanger
Ved Vold, ved Smiger eller List;
Som vel opveier Falk og Ganger
Og Hund og Skib og Slot og Sanger —
Det sender jeg Farvel tilsidst.

Og det er Hende, som vil græde
Sig Øiets klare Stjerner ud,
I Graad de blonde Lokker væde,
Og kun med Sorg sin Vandring træde,
Det er mit Hjertes Blomst — min Brud!

Nu faldt for Blikket Nattens Dække:
Jeg føler Dødens klamme Dug!
O, kunde jeg min Haand dig række,
Mit Hoved ved dit Hjerte lægge
Og der udaande dette Suk. — —

Et Eventyr.

Ung Irma lystigt synger
Udi sin Faders Hal;
Paa de hvide Skuldre gynger
Lokkernes gyldne Fald.

Hun er som Fuglen i Luften,
Som Fisken i klaren Vand,
Saa flygtig, som Blomsterduften,
Som hviden Skum paa Strand.

Hvert Altar til Amors Ære
Hun gjerne styrted omkuld;
Hans Lænke vil hun ei bære,
Var den saa af Roser og Guld.

Som Stjerneskuddet henseiler,
Saa flygter hun fri og let,
Og gjør hver knælende Beiler
Af Beilen og Knælen træt;

Saa de tænke: det er det Bedste
At gjøre sig Pinen kort!
Op sadle de deres Heste
Og trave fra Borgen bort. —

Da nu der var eensomt og stille,
Og Ingen var meer at see,
Hørtes først ret den Lille,
Hvor hun kunde qviddre og lee.

I Skovens løvrige Gange
Hun sniger sig om saa tyst;
De Sommerfugle at fange
Er hendes kjæreste Lyst.

Paa Jagten saa let hun springer,
Det sirlige Pigebarn!
Hun fanger dem med sin Finger,
Hun hilder dem i sit Garn.

Hid svæve de blanke Libeller
Som til deres høieste Maal,
Som Intet de vilde heller
End spiddes paa hendes Naal.

Som rundt om Blomstens Kroner
Bierne suse i Dands,
De farvede Papilioner
Danne om hende en Krands.

Ret med forfængelig Pralen
Iler Adonis hid;
Circe med Admiralen
Sig næppe kan give Tid.

De flagre, de stimes, de trænges
Som Fluer omkring et Baal;
Det synes ret, som de længes
Efter den gyldne Naal.

Paa Væggen i Borgens Sale,
I Rammer og i Glas
Vel tusindviis de prale
I deres glimrende Stads.

Og Mangen nyder den Lykke,
Paa sittrende Naale fæst,
Hendes fagre Hoved at smykke
Og sidde hendes Hjerte næst! —

— Ung Irma slumrer i Skoven
Alt paa den blomstrende Vang,
Mens kjælent Kildevoven
Synger en Buggesang.

Men trindt omkring den Lille
Paa Buske, Straae og Træer
Sidder der tyst og stille
En talløs, skinnende Hær.

De Vingerne dreie og vifte,
Som i Vinden Poppelens Blad;
Og tusinde Farver skifte
I Solens Straalebad!

De sidde og længes og smægte
Efter den Smerte sød;
Som Andre for Livet fægte,
De styrte til deres Død! —

Med Eet den brogede Skare
Flygter i Skoven ind!
Til alle Sider de fare
Som drevne af Storm og Vind.

En sagte Susen der høres,
En lisligt bævende Klang,
Som naar Aeolsharpen røres
I Aftensvalen til Sang.

Den gaaer over Bøgens Tinde
Saa slummerfuld og sød,
At Fuglen blunder derinde,
Skjult i sin Redes Skjød.

Vidt Blomsten aabner sit Øie;
Udaandende al sin Duft,
Stirrer den mod det Høie
I den sommerklare Luft.

Thi paa fire, prægtige Vinger
Med Purpur og Guld og Blaat,
Stateligt hid sig svinger
Nu Sommerfuglenes Drot!

Han breder sig stolt deroppe,
Fjerlet, men uhyre stor,
Som over Bjergenes Toppe
Den vældigste Condor.

Udi de lærde Bøger,
Hvor Naturen staaer paa Prent,
Forgjæves hans Navn du søger,
Endnu var det aldrig kjendt.

Fra fjerne — fjerne Lande,
Hvor hemmeligt han boer,
Over Fjelde og vilde Vande
Iler han hid mod Nord.

Han maa for sit Folk jo bæve,
Der styrter beruust i Død;
Den Trolddom vil han nu hæve
Og rede dem ud af Nød.

I mindre og mindre Buer,
Høit over Krat og Skov,
Bestraalet af Solens Luer
Omkredser han kjækt sit Rov;

Og sagtelig ned han daler
Paa de spredte Vingers Seil;
Smukt sig hans Billed maler
I Kildens flydende Speil!

Liden Irma, i sit klare,
Sit folderige Gevandt,
Hun aner ei selv sin Fare, —
Trygt Søvnen hende bandt.

Men Kongen for Papilioner,
Med de lodne Kløer sex,
Under søde, smeltende Toner
Snildt fanger den lille Hex.

I Kjolens Folder og Flige
De skarpe Kløer han snoer;
Saa monne han rask opstige
Tilveirs fra den sukkende Jord.

Og let over Lande og Byer
Han seiler paa Luftens Strøm,
Til bag aftenrødmende Skyer
Han svinder, ret som en Drøm.

Paa Høi staaer Bonden og gaber
Og stirrer, saa vidt han kan;
Bagaf sin Hue han taber
Og mumler: „Nei, sikkendan!“

Hver Sommerfugl nu tør flagre,
Den frygter ei Naal eller Garn;
Men aldrig saaes meer det fagre,
Det farlige Pigebarn!

Fregattens Hjemkomst.

Saae du Fregatten, Pige!
Rask for strygende Vind
Af Horizonten stige
Herligt i Solens Skin?

Fløi den fra fjerne Kyster
Hid over Havets Speil?
Svulmed, som hvide Bryster,
Alle dens hundred Seil?

— „Unge Frøken! jeg saae den!
Døde Seilene hang;
Ubevægelig laae den, —
Flaget var halvt paa Stang.“

— Saaes den ei neie og glide
Frem i sin stolte Pragt?
Sprøited den ei det hvide
Skum fra sin Bov med Magt?

— „Unge Frøken! jeg saae den!
Tyst i den sorte Nat
Smykket med Fakler laae den
Stolte, store Fregat!"

— Hørte du ei de kjække,
Muntre Matrosers Sang,
Mens de haled i Række,
Eller paa Ræerne hang?

— „Ak, jeg saae jo saa Mange!
Men over Havets Skjød
Bæved saa klagende Sange,
At mine Taarer flød!"

— Saae du, med Haand i Barmen
Ikke Captainen kjæk
Med sin Tubus i Armen
Kneise paa Skands eller Dæk?

Saae du ham ei, den høie,
Deilige Havets Mand?
Vendte han ei sit Øie
Længselfuld ind mod Land?

— „Sagte saae jeg dem liste
Red paa den vaade Vei
Fløielbehængt en Kiste — —
Captainen? — Jeg saae ham ei!“

Uden Haab.

Solen alt synker, Bølgerne gaae,
Luftningen hvisker i Siv og Straa;
Havmanden sidder paa Steen ved Strand,
Slaaer han sin Harpe med hviden Hand;

Slaaer han sin Harpes gyldne Net, —
Skoven den holder sit Aandedræt,
Fuglene tie; men Bølgens Klang
Blander sig ømt med hans søde Sang.

Jomfruen lytter paa Blomsterbred,
Hjertet det banker uroligt derved;
Hemmeligt, sødt hendes Rosenkind
Kysses af Aftenens sukkende Vind.

Øinenes Stjerner i Taage staae,
Foden, fortryllet, ei mægter at gaae;
Brat dog hun presser sin Haand mod Bryst,
Heftigt, med Suk hun hæver sin Røst:

„Havmand! skjøn Havmand! din Sang er sød,
Deiligt den tidt for mit Øre lød;
Havmand! skjøn Havmand! kom vel ihu:
Salig vorder dog aldrig du!“

Aldrig — gjentoned fra Skov og Vang,
Flux forstummed den venlige Sang;
Stille han sank i sin Bugge vaad,
Dybet kun hørte hans bittre Graad.

— Ung Irma slumrer i Skoven
Alt paa den blomstrende Vang,
Mens kjælent Kildevoven
Synger en Buggesang.

Men trindt omkring den Lille
Paa Buske, Straae og Træer
Sidder der tyst og stille
En talløs, skinnende Hær.

De Vingerne dreie og vifte,
Som i Vinden Poppelens Blad;
Og tusinde Farver skifte
I Solens Straalebad!

De sidde og længes og smægte
Efter den Smerte sød;
Som Andre for Livet fægte,
De styrte til deres Død! —

Med Eet den brogede Skare
Flygter i Skoven ind!
Til alle Sider de fare
Som drevne af Storm og Vind.

En sagte Susen der høres,
En lifligt bævende Klang,
Som naar Æolsharpen røres
I Aftensvalen til Sang.

Den gaaer over Bøgens Tinde
Saa slummerfuld og sød,
At Fuglen blunder derinde,
Skjult i sin Redes Skjød.

Vidt Blomsten aabner sit Øie;
Udaandende al sin Duft,
Stirrer den mod det Høie
I den sommerklare Luft.

Thi paa fire, prægtige Vinger
Med Purpur og Guld og Blaat,
Stateligt hid sig svinger
Nu Sommerfuglenes Drot!

Han breder sig stolt deroppe,
Fierlet, men uhyre stor,
Som over Bjergenes Toppe
Den vældigste Condor.

Udi de lærde Bøger,
Hvor Naturen staaer paa Prent,
Forgjæves hans Navn du søger,
Endnu var det aldrig kjendt.

Fra fjerne — fjerne Lande,
Hvor hemmeligt han boer,
Over Fjelde og vilde Vande
Iler han hid mod Nord.

Han maa for sit Folk jo bæve,
Der styrter beruust i Død;
Den Trolddom vil han nu hæve
Og rede dem ud af Nød.

I mindre og mindre Buer,
Høit over Krat og Skov,
Bestraalet af Solens Luer
Omkredser han kjækt sit Rov;

Og sagtelig ned han daler
Paa de spredte Vingers Seil;
Smukt sig hans Billed maler
I Kildens flydende Speil!

Liden Irma, i sit klare,
Sit folderige Gevandt,
Hun aner ei selv sin Fare, —
Trygt Søvnen hende bandt.

Men Kongen for Papilioner,
Med de lodne Kløer sex,
Under søde, smeltende Toner
Snildt fanger den lille Hex.

I Kjolens Folder og Flige
De skarpe Kløer han snoer;
Saa monne han rask opstige
Tilveirs fra den sukkende Jord.

Og let over Lande og Byer
Han seiler paa Luftens Strøm,
Til bag aftenrødmende Skyer
Han svinder, ret som en Drøm.

Paa Høi staaer Bonden og gaber
Og stirrer, saa vidt han kan;
Bagaf sin Hue han taber
Og mumler: „Nei, sikkendan!"

Vi kjende Alle grant og godt
Fru Agnes, Søster til vor Drot,
Den ædle Enkefrue;
Hun bragte hist i fjerne Hjem
Et Tvillingpar til Verden frem, —
Lad os optugte Een af dem
Til Drot, som vi ham hue!"

Og Folket glad hans Ord fornam,
Med Bifaldsraab omringed ham,
Mens lydt paa Skjold de sloge:
En Ridder, Bondemand og Klerk,
Med Adel, Fromhed, Manddom stærk,
Blev valgte til det store Værk,
Og flux af Landet droge.

Fru Agnes sidder paa sin Borg,
Heel tankefuld og bleg af Sorg,
I sorte Enkeklæder,
Hun seer paa sine Gutter smaa,
Der slumrende i Vuggen laae, —
Da hørtes snelle Fjed at gaae,
En Svend i Salen træder; —

„Hil sidde du, min Frue! — Her
Med Hyrdestav, med Kors og Sværd
Tre Mænd for Porten vente;
Raymond, Antonius, Izarn,
Udsendt fra Folket i Bearn,
Vil her hos dig et Fyrstebarn
Som deres Drot sig hente!"

Fru Agnes løfter op sit Slør,
Og seer ved Salens hvalte Dør
De Trende dybt sig neie;
Hun drager Silkepuden glat
Fra Buggen bort, mens sorrigmat
Hun peger paa den bedste Skat,
Endnu hun har i Eie.

Den Ene, sort af Haar og bleg,
Med knyttet Haand, sig krum mod Væg
Og mut og trodsig vender;
Men Een, guldlokket, fri og frank,
Som Æblet trind, som Druen blank,
Mens Brystet kraftigt steg og sank,
Laae der — med aabne Hænder.

De tause Tre ved Buggen staae,
Og tankefuldt de stirre paa
De stærke Løveunger;
Og det blev klart, til Valget vist
Forlangte de ei nogen Frist,
Thi alle Tre udbrød tilsidst
Med jubelglade Tunger:

„Der ligger han med aaben Haand,
Med aabent Hjerte, freidig Aand,
Som skal vor Hersker blive!
Naar han har endt sin Ungdoms Tugt,
Vi ham i Purpur svøbe smukt,
Og Fyrste-Æblets rige Frugt
Udi hans Haand vi give!"

Og alle Tre med hellig Lyst
Berøre sagte Drengens Bryst
Med Sværd, med Kors, med Staven;
Og sværge høit, den Herre bold
At værne kjækt mod Vee og Vold,
I Fredens Ly, bag Kampens Skjold
Ham trofast indtil Graven.

Og han blev stor, blev from og stærk,
Og Herredømmets tunge Værk
De trygt hans Haand betroede;
Han førte, som en ærlig Drot,
Sit Sværd og Scepter lige godt;
Derfor i Hytte som i Slot
Hed han Gaston den Gode.

Sangeren Simonides.

I Marmorhal, ved Lamper klare,
Paa Hynderne langs breden Bord
Laae leiret et bekrandset Chor
Af Ynglinge, mens rundt en Skare
Hetærer dem den Gud frembare,
I hvem al Sorgens Glemsel boer.

Hvor stærkt de sorte Øine straaler!
En Duft igjennem Hallen gaaer
Fra Roserne om blanke Haar
Og fra de druefyldte Skaaler,
Hvori en yndig Haand tilmaaler
Hiin Lægedom for Hjertets Saar.

Sødt Fløiter tone, Strænge bæve,
Og, hyllet let i flygtigt Flor,
En Række Dandserinder snoer
Sig ind i Salen, mens de svæve
Med Sangens Flugt og ziirligt hæve
En fyldig, broget Blomstersnor!

Midt i Symposiets den hulde,
Begeistret høie Jubellarm,
Der hviler taus, men glad og varm,
Simonides med tankefulde,
Med dybe Blik, som flux han skulde
Til Lyren strække hen sin Arm.

Han ryster Lokkerne, de rige,
Fra Panden, mens i Hjertets Grund
Med smilende, forklaret Mund
De Billeder, som trindt fremstige,
Han gjemmer snildt, og tømmer lige
Sin Patera til klaren Bund.

Men snart Begeistrings vilde Ranke
Kan til sin Skjønheds Grændse naae;
Din søde Flamme, Bacchus! maa
Formæles med en ædel Tanke;
Hvis ei, den bryder Gratiens Skranke,
Formastelig og fræk og raa.

I Festens Hal de kaade Svende
Har alt den lave Bærme smagt,
Hvori den skumle Gift er lagt.
De stamme, — deres Øine brænde, —
Forsmædelige Raab de sende
Imod Olympens høie Magt..

Den rige Sol, den rene Maane,
Hver Magt, som Guddoms Navn har havt,
Ja, Himlens Lyn, selv Rankens Saft,
Og Jorden, Bølgerne, som blaane,
Affindigt deres Tunger haane,
Hovmodende paa egen Kraft.

Da hæver sig den skjønne Sanger,
Han harmfuld griber sig om Skjæg,
Tilside slaaer han Kappens Læg
Og kneiser som en ædel Ganger,
Idet med nøgen Arm han langer
Sin gyldne Lyra ned fra Væg.

Med Ild han frem for Bordet træder,
Og ret af Hjertets dybe Trang
Til Melodiens kjække Gang
En prægtig Hymne høit han qvæder; —
Til Guders og Gudinders Hæder
Frem strømmede hans rige Sang!

De milde, evigglade Guder
I værdig Glands han stiller frem;
Men ubarmhjertig, bitter dem,
Der haane Himlen, han bebuder,
Hvor Hunden ved Cocytus tuder,
Et evigt, rædsomt Dødens Hjem.

Liig stumme, strenge Offerpræster,
Der, dybt begeistred' af en Gud,
Staae lyttende til Varslets Bud,
Hans klare, stærke Øine fæster
Sig paa de trodsig tause Gjæster,
Hvis frække Ild ei slukkes ud.

De lee: „Ei! see, hvor han kan fægte!
Vil Ingen hjælpe ham i Kamp?
Herakles ei, den svære Tamp,
Hans Kølleslag er jo saa ægte!
Ei Ledas Børn, de tappre Knegte?
Nei — Alle kun er Dunst og Damp!"

Da nærmer sig en Træl og vækker
Med Budskab ham, at tvende Mænd
Ved Døren vente deres Ven.
Sandalen Sangeren han rækker
Og den Hensjunkne sagte trækker
Ved Kappen til Portalet hen.

Han træder ud. Med lange Landser
To Ynglinge paa Torvet staae;
Og som han nærmer sig, de gaae
Baglænds i sølverhvide Pandser; —
Knap troer han sine egne Sandser,
Og føler Hjertet ængstligt slaae.

Han dvæler, — deres Fjed de sinke, —
Han iler, — hvilken selsom Færd!
Naar han sig troer dem ganske nær,
Saa staae de atter fjernt og vinke,
Mens over deres Hjelme blinke
To Stjerner med et hvidligt Skjær.

Med Eet de vende sig og sænke
De blanke Spyd med Odden did,
Hvorfra de Skrig end trænge hid,
Som Guders Glands og Hæder krænke;
Og mere snelt, end man kan tænke,
De svinde som en Taage hvid!

Og som han da sit Øie hefter
Paa Huset, hvor i vilde Lag
Han nys har ført en hellig Sag,
Han seer, dets Piller give efter,
De vige for useete Kræfter —
Og Taget synker med et Brag!

Med Skræk og Rædsel maa han skue,
At ei een Sjæl undsluppet var.
Sin Tak han inderligt frembar
For Himlen, paa hvis dunkle Bue
Stod Dioscurers Tvillinglue
Og smiilte dobbelt reen og klar!

— Den Sanger Guderne beskytter,
Der from sit Offer dem saaer bragt,
Og ved sin Stemmes stærke Magt
Det Jordiske til Himlen knytter;
I Sjælens inderste Adyter
En Guddomsflamme staaer som Vagt.

Helene.

Et Sagn.

Der ligger en Borg paa skovgroet Hald,
Ved Foden bruser det skumhvide Fald.

I Borgegaarden der grønnes en Lind,
Der suser den sagte Sommervind.

I Luften dirrer Lærkens Qvad,
Fra Linden synker det duftende Blad.

Paa Borgens Altan, med Haand paa Kind,
Der sidder Helene med tankefuldt Sind.

Der sidder Helene, det Liliesfud,
Og stirrer med Længsel i Dalen ud.

Hvad buldrer vel hist i grønne Dal?
Det er ei Strømmens mægtige Fald.

Hvad dundrer vel over den fjerne Bro?
Hvad vækker vel Echo i Skovens Ro?

Tolv Brødre er det! de ride hjem,
Tolvhundred Svende følge med dem.

De Staalplader rasled, og Hestene sprang,
Saa mægtigt skingred Trompetens Klang.

Den Vægter blæste, den Vindebro sank,
Dybt neied Helene, som Vidien rank.

I Salen stande de stærke Tolv,
I blankt Staalharnisk, med breden Skjold.

Som Støtter af Malm de stande tyst,
Knap sittrer den gyldne Kjede paa Bryst.

Da springer den Fløidør svævende op,
Ind træder Helene med Terners Trop.

Hun neier sig væn for hver især:
„Velkommen, velkommen, o, Broder kjær!“

Hun rækker en duftende Krands til hver:
„Velkommen, I Brødre! fra Ledingsfærd!"

Hun fylder dem hver en gylden Pokal:
„Velkommen, I Brødre! til Fædres Hal!"

„Velkommen, I Brødre! og siger nu frem:
Hvad bringer I mig fra Kampen hjem?"

Da mæled den Ældste heel alvorsfuld:
„Vi bringe dig intet Smykke af Guld.

Vi bringe dig intet Perlebaand; —
Vi bringe tolv Beilere til din Haand!

Den Første, som Fortunat, er riig,
Den Anden huldsalig og uden Sviig.

Den Tredie som Vaaren frisk og skjøn,
Den Fjerde saa fornem en Fyrstesøn.

Den Femte er from og lærd som en Klerk,
Den Sjette han er en Samson stærk.

Den Syvende synger saa sødt en Sang,
Den Ottende vækker sin Harpes Klang.

Den Niende haver saa meget Land,
Den Tiende Skibe som Havets Sand.

Den Ellevte træder i Dands saa let,
Den Tolvte er jævn og ret og slet!

Men Alle saa kjækt, med mandig Kraft
De lege med Sværd og Landseskaft.

Og hver har svoren ved Himlens Gud,
Kun du skulde være hans valgte Brud.

Og hver har svoren os Hævn og Had,
Hvis ei du skjenked, hvad Een dig bad.

Og Alle har lovet os Lykken slem,
Hvis ei du bønhørte Een af dem!"

Den Jomfru neied sig dybt for hver,
Hun skifted sit favre Rosenskjær.

Mod Barm hun pressed sin Haand med Vee,
Og Taaren randt over Kindens Snee.

„O, Broder kjære! barmhjertig vær!
Og lad mig dvæle hos Eder her.

Jeg vil ei bytte mit Jomfrunavn
For Guld, for Land eller Skib i Havn.

Jeg vil ei miste min Jomfrukrands
For Harpeklang, for Sang og Dands.

Nei, her vil jeg døe, hvor jeg er fød,
Og her vil jeg skjenke Jer Viin og Mjød.

Nei, her vil jeg smykke min Faders Gaard,
Og her vil jeg læge hver Sot og Saar;

Og muntre Jert Sind med Sang og Spil,
Og lukke tilsidst mit Øie til!

Jeg spørger Jer nu, ved Christi Blod,
Har jeg ei været Jer Søster god?

Og har jeg været Jer Søster god,
Saa tigger jeg her for Eders Fod:

O, sværger mig helligt ved Korset til,
At aldrig I mig forstøde vil!"

Frem treen de Brødre, — og mild og blid
Hver kyssed den Jomfrukind saa hvid.

Og alle Sværde af Skeden foer,
Og Alle som Een paa Korset svoer:

„Du var os en Søster god og from,
Du var os vor helligste Helligdom;

Saa sværger jeg dig paa Korset til,
At aldrig jeg dig forstøde vil;

Men kjæmpe for dig og døe, — saavist
Mig hjælpe Gud og den hellige Christ!" —

— Tre Dage svandt; den Vægter sang
Sit Midnatsvers paa Taarnets Gang.

Han stirred ud i den dunkle Nat,
Han lytted og spidsed sit Øre brat.

Hvad buldrer hist i den dybe Dal?
Det er ei Strømmens mægtige Fald.

Hvad dundrer vel hist paa fjerne Bro?
Og vækker Alfsen af Nattero.

Hvad bruser ud fra den grønne Skov?
En Gangerskare med jernlagt Hov!

Den Vægter sætter sit Horn for Mund,
Saa blæser han ud over Dal og Lund.

Det gjalder saa friskt som Hanegal, —
Tolv Horn ham svare fra dunkle Dal.

Tolv Horn, med Gabet mod Borgen vendt,
De Stemmer er ham saa vel bekjendt.

„Herud, I Brødre! med Sværd og Skjold,
De Beilere rende mod Muur og Vold!

Herop, I Svende! ved Fakkelglands
I træde saa lystig en Vaabendands.

Herop! herud! baade Ridder og Pilt!
Det gjelder at svinge sig kjækt og snildt!"

De Beegpander blussed fra Borgetind,
Og Svendene strømmed der ud og ind.

Fra Slyngerne susede Steen som Regn,
De tordned paa Murens stærke Hegn.

Mod Borgens Porte, mod Taarnets Steen
Den Vædder forsøgte sit Pandebeen.

Da bragede Porten, og Planken faldt,
Ind myldred de gjennem den trange Spalt.

Skarpt Pilen fløited, som høit i Sky
Den klingende Lærke ved Morgengry.

Hvor Køllen drøned, en Pande brast,
Hvor Øxen sænktes, der sad den fast.

Vildt Hornene skingred, Kampraabet lød:
„Helene! Helene! Seir eller Død!"

Saa Mand mod Mand i det slibrige Blod,
Med Haand imod Haand og Fod ved Fod.

Mens Sværdene hvined, og Pladerne sprang,
De Landser rasled, og Kjæmperne sang.

Eet Kampvers sang baade Fiende og Ven:
„Helene! og Seier! — Helene igjen!"

Paa Trapper og Gange, paa Murens Krands
Der stod den vildeste Dødedands.

Ned vælted et Taarn med Damp og Qvalm,
Og Brødrenes Svende de sank som Halm.

Som hidsede Bjørne de slog og stred,
Men — Alle tilsidst dog i Græsset bed.

Da jubled de Beileres Overmagt, —
End stod de Brødre heel uforsagt.

I Borgens inderste, snevre Gaard
De Tolv i Kreds omkring Linden staaer.

I Kredsen derinde, med Lag paa Lag,
Deres Skjolde danne et Huus med Tag.

Som Støtter af Malm de stande tyst,
Og vente den sidste Drab og Dyst.

Om Skjoldhuset slaae de en prægtig Ring, —
Her holdes det sidste Retterthing.

Gjennem sprængte Port, over Gruus og Liig
De Beilere storme med Pral og Skrig.

Høit Sværdene synge den sidste Sang,
Og Hjelmene klinge som Klokkeklang.

Og Blodet strømmer! — men fast i Fod
Hver Broder falder just, hvor han stod! —

— De Beilere stønne af mødigt Bryst:
„Nu har vi da endt den blodige Høst!“

De Beilere støtte sig trætte til Sværd:
„Hvor er nu den Løn, som er Kampen værd?“

„Hvor er nu Prisen, vi vandt tilsidst?
Hvor er den yndige Rosenqvist?“

De løfte det Skjoldtag sagtelig væk:
Da blegned hver Beiler af Vee og Skræk.

De troede, de plukked en Rose rød,
De fandt kun en Lilie, bleg og død!

De standsed og stirred med mørke Blik, —
En gysende Vind gjennem Linden gik.

De svang sig til Hest, paa Skjold de slog,
Og langsomt tyst mod Skoven drog! —

Men øde stod Borgen paa høien Hald,
Ved Foden skummed det hvide Fald.

I Gaarden vifted den grønne Lind,
Der laae Helene med hviden Kind;

Hvor rundt om hende en Sørgevagt
Af trofaste Brødre sig havde lagt.

Den vevre Lærke i Luften qvad,
Fra Linden flagred det duftende Blad.

Tre Beilere.

Histnede ved Bækken,
Hvor Avnbøgen staaer,
Hun sidder bag Hækken
Og fletter sit Haar;
Og Fugle med Fiske
Saa listigt i Løn
De qviddre, de hviske;
„Hvor Hun dog er kjøn!"

Høit Bølgerne buldre
Ved Møllen forbi:
„De sneehvide Skuldre,
Dem favnede vi!"
Mens ivrigt de strømme
Med Hjulet omkring,
Den Møller maa drømme
De sødeste Ting.

Saa hen forbi Kirken
De glide saa glat,
Hvor tæt under Birken
En Græsbænk er sat;
Og Præsten maa gjemme
Sin Bog og sit Blad,
Og Hjertet istemme,
Hvad Boverne qvad.

Ved Borgen de bruse,
De synge med Magt
I Fjeldkløftens Sluse
Om Skjønhedens Pragt.
Der lytter den Junker
Bag Silkegardin;
Da flammer, da funker
Hans Øie, hans Kind.

— Hvor Smaafugle bygge
I Løn og i Lind,
Hun sidder i Skygge
Med rødmende Kind,
Mens Tankerne sværme
Saa viden om Land;
Da seer hun sig nærme
De Trende paa Stand.

Sig Junkeren nærmer,
Duunskjægget om Mund,
Med guldstukne Ærmer,
Med Horn og med Hund:
„O, vil du ei være
Kjær Huusfruen min?
Du Fløiel skal bære,
Og blødt Hermelin!“

Den Præstemand stønner
I sorten Talar,
De ydmygste Bønner
Hans Hjerte frembar:
„Jeg var, for Exempel,
En Huusbond for dig!
Det yndigste Tempel
Da blev du for mig!“

Den Møller, den hvide,
Sig lister derind,
Han staaer ved en Side
Med blussende Kind:
„Ak, end dog min Rød, du!
Ved Kjærligheds Magt, —
Saa kraftigt et Brød du
Vist aldrig faaer smagt!“

Men rask hun sig reiser,
Saa stolt og saa rank,
Og Hovedet kneiser
Med Fletningen blank:
„Jeg ikke mig sælger
For Guld og for Glands;
I Elskov jeg vælger
Og mister min Krands.

Herr Junker! I slide
Jert Fløiel og Maard;
Ei ved Eders Side
Til Kirken jeg gaaer!
Herr Pastor! I holde
Ved Pen og ved Skrift;
Fleer Ungmøer bolde
Der er i vort Stift!

Thi Een er for ung til
At eie min Krands;
Den Anden for tung til
At træde min Dands.
Nei, Flaske og Bæger
Hinanden staae næst,
Og lige Børn leger,
Det veed jeg, dog bedst.

Herr Pastor! I læse
Og vie min Krands!
Herr Junker! I blæse
Paa Hornet til Dands!
Men Dandsen jeg træde
Med Mølleren her,
Min Trøst og min Glæde,
Saa kjæk og saa kjær!

Naar Solen den blinked,
Og Maanen saa mat,
Fra Lugen han vinked
Godmorgen! Godnat!
Jeg spored i alle
De Viser, han qvad,
Som de nu kan falde,
Om Elskov han bad!"

— Saa vied da Præsten
Den hellige Krands;
Saa blæste fra Hesten
Den Junker til Dands;
Saa dandsed de Tvende
Heel lystigt i Hu, —
Det kan sig vel hænde,
De dandser endnu!

Ved Kilden.

Fra Klippens Hjerte Straalen sprang,
I Kaltens Stilhed yndigt klang
Dens Rislen i det brune Bækken;
Sig Nattergalens Triller svang
Liig Honningbier ud fra Hækken.

Men over Vældet, from og blid,
Guds Moder throned, marmorhvid,
I Rammen, hugget ud af Fjeldet,
Velsignende til evig Tid,
Det stjernekronte Hoved hældet.

Der Haand i Haand og Fod ved Fod,
Blødt lænet op mod Karmen stod
Den ranke Svend, den unge Frue;
Og deres Tanker, deres Blod
Omt mødtes i den samme Lue.

Som klare, milde Stjerneskud
Fra Bryst til Bryst der vandred Bud
I Suk og Ord fra deres Munde;
Og Ingen hørte dem; kun Gud
Til deres Løndom lytte kunde.

Hiint Punkt stod Begges Stjerner paa,
Hvor just de skulde Knuden slaae
Og vandre som en Dobbeltlue;
Hvad eller fjernt de skulde gaae
Adskilt paa Livets Himmelbue.

Paa Hendes Tankers Himmel var
En liflig Vaarnat aabenbar,
Hvor alle Uskylds Stjerner tindre;
Hans skumle Blik kun Vidne bar
Om Vinterstormen i hans Indre.

Fortroligt klynget til hans Arm,
Halvdækket Øiet, Kinden varm,
Med hele Sjælens Kraft hun hørte;
Ei Ord, kun Suk fra hendes Barm
Ham Kjærlighedsbeviset førte.

Men fra hans Mund fremgik en Flor
Af Tankefylde, Blomsterord,
Som Alt med høie Farver malte;
Liig Riimkrystal paa Foraarsjord
Det glimred klart og koldt, — han talte.

„Her knæler jeg — din Skjønheds Træl!
Min Troskab skal, liig dette Fjeld,
Hvis Tinde Himlens Sky bekrandser,
Staae fast, saa vist som dette Væld
Sin rige Strdale aldrig standser!"

Da standsed Kilden ved hans Ord, —
Den drog med Hast sin Perlesnor
I Klippens tause Bryst tilbage;
En Gysen gjennem Krattet foer
Og sittred som en dæmpet Klage.

Med Smertens Suk og med hans Navn
Paa Læben, sagte hun i Favn
Paa alle Engens Blomster segned;
Mens Aanden søgte Fredens Havn,
Paa Kinden Livets Rose blegned.

Fra Øst nedsank en Morgensky,
Og det var Himlens Engle blye,
Udvalgte af den skjønne Skare;
Bag deres Vingers fromme Ly
Den brudte Lilie de bortbare.

Men dybt mod Vest, hvor Veien brød
Et Gab igjennem Klippens Skjød,
Han styrted vildt, med Læber blege;
Det var, som Blomsterne i Nød
Forfærded' for hans Fjed bortvege! —

Da fødtes Solen over Vang
Og tændte, fulgt af Lærkens Sang,
Dugdiamanterne paa Hækken;
Men Kildens Straale gjenfødt sprang
Og risled i det brune Bækken.

Romanze.

Og det var den Ridder, krum og graa,
Alvorligt sin Datter han vinked;
Saa monne de ned i Haugen gaae,
Mens Aftensolen blinked.

Heel tankefuld den Gamle gik;
Men Frøkenen, kjæk og sikker,
Ham speider og med dristigt Blik
Ind under hans Øine kigger.

— „Og hør mig nu, kjær Dotter min!
Det huer mig vovt og ilde
At see den evige Mandolin
Og høre dig trille og spille.

Det huer ei heller ret mit Sind
At see, hvor den unge Sanger
Hver Stund paa Dagen ud og ind
Til dig udi Buret ganger.

Den Minstrel kom — Gud veed hvorfra —
Nu her han om sig sniger;
Og søger han noget — hvad er det da?
Vor Viin vel og vore Piger.

Nu har du sjunget mig meer end nok,
Nu skal du engang til Dandsen;
Imorgen vi for din Jomfrulok
Vil flette dig Brudekrandsen.

Imorgen kommer den Ridder prud,
Som skal styre dig herefter;
Da bliver jeg fri — og takker Gud —
Det gaaer over mine Kræfter.

Vel ung han er og smuk — men streng!
Og, tro du mig, han har Hægter!
God Nat, mit Barn! jeg gaaer i Seng,
At vaage jeg meer ei mægter!" —

— Den Frøken stod saa taus en Stund,
Dog blegned hun ei som Døden,
Til Graad ei drog sig hendes Mund,
Nei, hun blussed som Aftenrøden.

I Øiet spillede Trods og Mod,
Den fine Haand hun knytted;
Med faste Skridt den lille Fod
Hen over Græsset hun flytted:

„Og skal jeg være den Ridders Brud
Alt mod mit Hjertes Villie,
Han plukke skal, ved Elskovs Gud!
Hverken Rose eller Lilie!"

Men skjult bag Busk den Minstrel stod
Og hørte paa hendes Tale;
Hans Hjerte hopped med lystigt Mod
Som Kaninen i grønne Dale! —

— Da Solen sov, og Natten kom
Med Stjerner, Stilhed og Drømme,
Et sneehvidt Slør hun svøbte om
Sit Guldhaars fængslede Strømme.

Did vandred hun paa krumme Sti,
Hvor et rødligt Lys hun skimted;
I hver en Busk, hun gik forbi,
St. Hans-Orme gløded og glimted.

Paa Skrænt i Ly af Fjeldet laae
En lille, hemmelig Bolig,
Opbygt af Gran og Mos og Straa,
Saa hyggelig og fortrolig;

Hvor Caprifolien yppigt hang
Og det lave Tag beskytted;
Derinde den Minstrel sad og sang,
Mens ude Smaafuglene lytted.

Der Frøkenen lytted og stille stod
Alt med sit anende Hjerte,
Som luevarmt nu bæved mod
Den ventende Fryd og Smerte.

Ind treen hun dog med livligt Mod,
Ei ængsteligt hun dvæled;
Den skjønne Yngling for hendes Fod
Med straalende Øine knæled.

Da tog hun ham i sin bløde Favn,
Den yndefulde Qvinde!
Og der var ei saa sødt et Navn,
Han fik det jo af hende!

Hun hvisked sagte: „En Ridders Brud
Vel vorder jeg mod min Villie;
Men dig jeg offrer, paa Elskovs Bud,
Min Rose og min Lilie!"

Henrykt han til sit stærke Bryst
Den segnende Jomfru lænked;
Og der var ei saa sød en Lyst,
De jo hinanden skjenked.

Men under den vennehulde Strid
Med Latter og Suk og Taarer,
Pludselig ved et kraftigt Bid
Hans Kind til Blods hun saarer;

Og hvisker ham i Øret blidt:
„Det Tegn — det skal du bære!
Jeg mærker kun, hvad der er mit —
Mit Hjertes Ridder du være!

Thi falmer engang dit sorte Haar,
Og dit Öies Lys udbrænde,
Skal jeg dog paa det lille Saar
Mit Hjertes Ridder gjenkjende!"

Da kysſed hun ham — mod Hjertets Gjem
Til Afsked han hende presſed;
Og Morgendæmringen lyste hjem,
Da hun svæved hen over Græsſet! —

— Men der blev lystigt i Borgesal,
Hvor de muntre Gjæster vrimled;
Fra Fjeldetop, fra dybe Dal
Vasallerne hidstimled.

Det var den Ridder, krum og graa,
Han smidskede saa i Skjægget:
„Nu kan jeg endelig tænke paa
At faae min Kylling af Ægget!“

Alt klinger klart Trompetens Sang,
De brogede Faner flagre;
Den Brudgom flink fra Sadlen sprang:
„Hvor er nu min Brud, den Fagre?“

Frem ledte man da den unge Brud,
Blegkindet og mat af Øiet;
Men hid han traadte, den Ridder prud,
Og skjelmsk mod hende sig bøied:

„Du mærked med Bid, hvad der var dit?
Siig, husker du ei paa Arret?
O, laan mig dog nu dit Øie blidt,
Og see, om jeg ikke har 'et."

Da saae hun paa ham, med Tvivl i Sind,
Net som hun ikke forstod 'et;
Hendes Elskovsmærke han bar paa Kind,
End rødmende friskt af Blodet!

Og ømt han hvisked: „Hiin Ridders Brud
Du blev dog, skjøndt mod din Villie;
Han selv har plukket, paa Elskovs Bud,
Din Rose og din Lilie!"

Et Billed.

„Jeg raader dig, min Dotter skjøn!
Ei gange du i Skoven grøn.
Du vorder ei den Jægers Viv,
Han øder før dit unge Liv.“

„Ak, Moder! han er from og god,
Han kan ei tørste efter Blod!
Nei, kun mit Kys og Favnetag
Han tørster efter Nat og Dag!“

Saa gik hun til den dunkle Lund,
Og med løb hendes lille Hund;
I røden Baand en Bjelde klar
Omkring sin hvide Hals den bar.

Og det blev Aften, det blev Nat,
Da kradsed det paa Døren brat;
Og jamrende i Stuen sprang
Den lille Hund, saa Bjelden klang.

Alt i den aarle Morgenstund
Den Moder gik i dunkle Lund,
Og Hunden sprang og fulgte med
Og viste Vei for hendes Fjed.

I Skovens Dyb, i Græsſets Skjød
Hun fandt sin Datter, bleg og død,
Med Smiil paa Mund, med Øiet lukt,
Med Staal i Barm og — Blomsten plukt.

Den Moder grov saa lang og bred
En Grav, mens Taaren randt derved;
Selv Graad i Blomstens Øie laae,
Og Hunden sad og saae derpaa.

Hun med den ømme Moderarm
Sin Datter trykked mod sin Barm;
Hun løfted hende op fra Eng
Og lagde hende selv i Seng.

Hun trykked Puden paa af Muld
Og sukked ret saa kummerfuld;
Hun Teppet fik paa Leiet lagt
Af Grønsvær og med Blomsterpragt.

Saa sank hun ned og bad en Bøn
Andægtig i den Kirke grøn,
Mens Solens Kerte flammed rødt,
Og Fuglene sang Psalmen sødt! —

I Skoven, nær hos Vedbygaard
End et forfaldent Kors der staaer,
Der minder om den unge Mø,
Som her i Vaaren maatte døe.

Tæt ved, i gamle Egetræ
En kulsort Ravn har Ly og Læ;
Med hæse Skrig den Vingen slaaer, —
Den bygged der i hundred Aar.

Men paa den skyggefulde Sti
Ved Dag knap Nogen gaaer forbi,
Endsige i den skumle Nat, —
Thi det er ikke rigtigt fat!

Drømmen.

Hun.

Medens over salte Vande
Du dit stolte Fartøi førte
Langt fra mig, til fjerne Lande,
Overalt din Røst jeg hørte.

Han.

Medens du, med Graad paa Kinden,
I din Stue sad herhjemme,
For mit Øre sused Vinden
Evigt kun din milde Stemme.

Hun.

Engang greb du mig i Drømme
Om min Haand af alle Kræfter;
Mine Fingre var saa ømme
Mange Dage end derefter.

Han.

Samme Nat jeg stod i Stavnen,
Dybt i Storm og Mulm begravet;
Mig en Braadsø tog i Favnen
For at slynge mig i Havet.

Kraftigt greb min stærke Næve
Fat i Skibets store Anker,
Til jeg atter kunde hæve
Mig paa Dækkets sikkre Planker.

Som min Skytsaand har du, Søde!
Fulgt mig over Havets Strømme;
Ankret var din Haand, den bløde,
Som mig frelste huldt i Drømme.

Kong Volmer paa Reisen.

Mig tykkes alt fra min høie Hest
At høre min Due kurre;
O, Deiligste! snart er jeg din Gjæst
I din Rede, det grønne Gurre.
Alt som jeg farer i Skovene frem,
Gjennem Moser og dunkle Dale,
Synes mig høre omkring dit Hjem
De fløitende Nattergale.

Mit Øie iler saa langt foran
Mine rappe, hvæsende Rakker;
Mig lokker ei bag det stille Vand
Hjorten med kneisende Takker.
Men dig, som kan seile i Luften blaae,
Misunder jeg vel din Vinge,
Du liden Sanger! fremad lad staae,
Min første Hilsen at bringe.

Hvo skulde dog tænkt, o, Tovelil!
At din Fletnings guulbrune Slange
Skulde vorde en Snare, stærk og snild,
Dannerkongen at fange?
O, Tovelil! hvo skulde troe,
Mens Livets Brændinger larme,
Mig vilde skjenke sød Havn og Ro
Saa gudsvelsignede Arme?

Nu dæmrer Dag; de Fugle smaa
Alt vaagne i Krattets Bure;
Klart speilende sig i Søens Blaae
Jeg skimter de røde Mure.
Mig tykkes alt fra min høie Hest
At høre min Due kurre.
O, Deiligste! snart er jeg din Gjæst
I din Rede, det grønne Gurre!

Farvel.

Der klinger en Klokke paa den rolige Vang,
Mens Solen er ved at gaae ned.
Jeg hører en Stemme, den synger en Sang,
Saa Hjertet røres derved.

Jeg kjender den Klokke, jeg kjender den Ko,
Som den om sin Nakke bær;
Og Pigen, som synger, hun er mig saa tro,
Hun er mig saa inderlig kjær.

Nys fik jeg det sidste Farvel hende sagt
Af de mange, vi sagde saa tidt.
Hendes Sang den har en underlig Magt,
Som kunde den standse mit Skridt.

Jeg vinker Farvel til Kirken hist,
Som staaer med sin Krone rød;
Til dem, der bag Lindens svale Qvist
Nu sove en Slummer sød.

Der nede paa Veien det lystigt gaaer!
Mellem Støv og Vaabnenes Blink
Majoren rider, Hornblæseren staaer,
Og Fanen flagrer saa flink.

Her staaer jeg selv færdig og skal gaae med
Og bruge min Arm, om jeg kan,
Og gjenne dem bort, som gjør os Fortræd,
Og slaae for Konge og Land.

Om Døden for mig sit sorte Svøb
Har redt, det veed ikke jeg;
Men det jeg veed, at for ringe Kjøb
Mig faaer han ei med paa Vei.

Frisk op, min Sjæl! Jeg svinger min Hat,
Skjøndt mit Hjerte banker derved.
Jeg ønsker jer Alle tusind Godnat!
Der klinger Hornet — Afsted!

Et Genre-Billede.

Det sused i Lindenes glindsende Blad,
Høit Gjøgen den kukked, og Bogfinken qvad,
Auriklerne dufted,
Mildt Vaarvinden lufted,
Mens Bien berusèt paa Kløveret sad.

Paa Løvhyttens Mosbænk, saa yndigt i Løn
Sad Møllerens Datter og Skovfogdens Søn.
I dæmrende Bolig
Hun læned fortrolig
Sin Kind til hans Skulder og hørte hans Bøn.

Ved Huset paa Trappen sad Mutter og spandt.
Hun lytted og vented, mens Tiden den randt:
„Nu er her saa stille!
Nys Han og min Lille
Jo fyldte mig Øret med Skjemt og med Tant!“

Men Jægerens Hector, som hos hende laae,
Han mæled: „Jeg hende i Lysthuset saae
I Fryd og i Gammen
Med Jægeren sammen, —
Skjøndt sagtens jeg ikke forraade dem maa.“

Den næsvise, vindige, lille Hr. Stær
Han læsped: „Nys var jeg dem begge saa nær,
At grant jeg fik høre,
Hvor han kunde føre
Sin Sag, som det lod, ei til hendes Besvær.“

Frem sneg sig den hvide, den smidige Kat
Med ringlende Hale, med krum Ryg og glat:
„Jo, de er poliske,
Jeg hører dem hviske
Fra Haven og Vindvet hver evige Nat.“

Og Svalen, den fromme, den Nonne i Sort,
Med hellig Fortørnelse mælede kort:
„Jeg saae, hvor med Varme
Han trykked den Arme
Til Brystet — og vendte undseelig mig bort.“

Fru Skade sad kjæk paa den duftende Stak:
„Jeg veed, jeg er sikker, jeg fører ei Snak,
Jeg lyver ei! Jøsses!
Jeg saae dem jo kysses
Saa sødt og saa blødt og saa høit, at det smak."

Hr. Stork med de lange, lakerede Been,
Han raabte fra Taget: „Den Sag er jo reen!
Jeg glæder mig saare
Til muntert ad Aare
Her hjem i det Mindste at bringe dem Een!"

— Og før de det aned, stod Mutter dem næst,
Og trued: „Nu veed jeg, hvad tjener Jer bedst!
Snart vil I nok trænge
Til Bord og til Senge,
Til Gryde, til Vugge, til Degn og til Præst!"

Forlokkelse.

Ung Anna før var lystig,
Ja lystig, from og glad,
Hun qviddrede saa trøstig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om saa stille,
Som drømte hun en Drøm;
I Øiet Taarer spille,
Og blive tidt en Strøm.

I aarle Dæmringstide,
Før Lærkerne de slaae,
Og Taageskygger hvide
End over Engen gaae,
Hun hurtigt snører Trøien,
Hun spænder fine Skoe,
Og iler ud til Høien,
Hvor Ellestubbe groe.

Og knap har Aftenrøden
Begivet sig til Ro,
Gaaer Anna ufortrøden
At flytte Lam og Ko.
Mens over Mark og Enge
Mørk Natten skrider frem,
Hun dvæler der saa længe,
At seent hun kommer hjem.

Men naar bag Krattets Kroner
Hun er forsvundet, da
Heel underfulde Toner
Sødt svæve hid derfra.
De yndelige Sange
Hvert Hjerte røres ved;
Men Ingen vover bange
At flytte did sit Fjed.

Bag Høiens steile Side,
Hist under grønne Tag,
Boer Ellekongen blide,
Det er en afgjort Sag;
Og naar han hist ved Skoven
Gaaer med sit Strængespil,
Er Ingen saa forvoven
At komme nær dertil.

Han er en mægtig Herre,
Han har saa møgle Guld;
Men hvad der end er værre,
Han er saa skjøn og huld.
Hans Stemme klinger fyldigt,
Som Fuglesang i Vaar;
Hans Blik er saa uskyldigt,
At Ingen det modstaaer.

I gamle Sagn og Viser
Om ham er meget sagt;
Man frygter og man priser
Hans hemmelige Magt;
Heel mangen faver Qvinde,
Som svandt fra Byen der,
I Høien sidder inde
Nu som hans Hjertenskjær.

Sligt Byens Piger unge
Just kjende paa en Prik,
Men vogte deres Tunge;
Kun ved et Blik, et Nik
At klare hele Sagen
Er deres mindste Kunst!
„Ung Anna er hentagen
I Ellekongens Gunst."

Ung Anna før var lystig,
Ja, lystig, from og glad,
Hun qviddrede saa trøstig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om saa stille,
Som drømte hun en Drøm;
I Øiet Taarer spille
Og blive tidt en Strøm.

En Aften, da til Lunden
Hun atter vandred hen,
Var hun med Eet forsvunden,
Hun kom ei meer igjen.
Man hørte da til Sangen
Det Strængespil, der klang
Saa yndigt over Vangen,
For allersidste Gang.

Hvad Byens andre Piger
I stille Aftenstund
Nu tænker og nu siger,
Fortier her min Mund.
Men kloge Folk i Byen
Vil vide sikkert, at
Hun er rendt bort til Fyen
Kun med en Landsoldat.

Den hvide Hind.

Skjøn Jomfru vinked med Haanden hvid,
Hun stod paa Høieloft's Svale:
„Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
At jeg nu kan med dig tale.

Og hør mig nu, du Jæger fiin!
Hvis du vil min Attraa stille;
Saa fange du mig den hvide Hind,
Som hist i Skov mon spille.

Den spiller om i den grønne Lund,
Der har den sit Natte-Stade,
Og kjøler sin rosenrøde Mund
I de sødtbeduggede Blade.

Og fanger du mig den hvide Hind,
Da skal den din egen være,
Hvad heller du faaer, hvad meest dit Sind
I Længsel kunde begjære!" —

Ung Anna før var lystig,
Ja, lystig, from og glad,
Hun qviddrede saa trøstig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om saa stille,
Som drømte hun en Drøm;
I Øiet Taarer spille
Og blive tidt en Strøm.

En Aften, da til Lunden
Hun atter vandred hen,
Var hun med Eet forsvunden,
Hun kom ei meer igjen.
Man hørte da til Sangen
Det Strængespil, der klang
Saa yndigt over Vangen,
For allersidste Gang.

Hvad Byens andre Piger
I stille Aftenstund
Nu tænker og nu siger,
Fortier her min Mund.
Men kloge Folk i Byen
Vil vide sikkert, at
Hun er rendt bort til Fyen
Kun med en Landsoldat.

Den hvide Hind.

Skjøn Jomfru vinked med Haanden hvid,
Hun stod paa Høieloftts Svale:
„Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
At jeg nu kan med dig tale.

Og hør mig nu, du Jæger fiin!
Hvis du vil min Attraa stille,
Saa fange du mig den hvide Hind,
Som hist i Skov mon spille.

Den spiller om i den grønne Lund,
Der har den sit Natte=Stade,
Og kjøler sin rosenrøde Mund
I de sødtbeduggede Blade.

Og fanger du mig den hvide Hind,
Da skal den din egen være,
Hvad heller du faaer, hvad meest dit Sind
I Længsel kunde begjære!" —

Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!"

Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Ei frem den Ranke, den Blide.
Med Eet han vendte sit Hoved om, —
Da stod hun alt ved hans Side.

Hun Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkeflettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet bar
Sin Blomst i den samme Time.

„Tak have du Jæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du alt mit Gods og Guld
Og mig — ifald du vil ha'e mig!"

Den standsed og stirred med Veemodsblik,
Som stod der i Øiet en Taare;
Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gik,
Det smelted og smerted saa saare.

Og atter sprang den: da slukkes ud
Vesthimlens dæmrende Kerter;
I Øst forkyndte sig Dagens Bud, —
Og trætte var Begges Hjerter.

Den standsed igjen, liig spæde Lam,
Der skjæler i Løv sig bange;
Saa fløi den paany — og gjækked ham —
Men blev dog tilsidst hans Fange.

En purpurskinnende Silkesnor
Han slog om Halsen den ranke;
Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
Han skred over Dal og Banke.

Han ledte den ind over Borgebro,
Hen frem under Høieloftś Svale:
„Kom hid, skjøn Jomfru! her staae vi To
Og ville nu med dig tale!“

Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!"

Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Ei frem den Ranke, den Blide.
Med Eet han vendte sit Hoved om, —
Da stod hun alt ved hans Side.

Hun Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkeslettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet bar
Sin Blomst i den samme Time.

„Tak have du Jæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du alt mit Gods og Guld
Og mig — ifald du vil ha'e mig!"

Et Sagn.

Der var i længst forleden Tid
En Drot, retfærdig, klog og blid.
Til Folkets Trøst, til Herrens Ære
Sit Kongespiir han monne bære.
Han i sit Hjertes Helligdom
Var som en Helgen reen og from.
Hvad Oldtids dunkle Sagn os melde
Om ham, jeg Eder vil fortælle.

Den unge Drot var draget ud
At søge sin forsvundne Brud.
Den skjønne kongelige Mø
Var kommet hid fra fjerne Ø.
Trygt over Hav og salten Vand
Hun naaede til sin Brudgoms Land.
Alt var beredt til Jubel stor —
Da svandt paa een Gang hendes Spor.
Med Fruer, Frøkner, Riddersmænd
Hun som af Storm var veiret hen.

I Folkemund var talt og sagt
    Heel Meget om en hemmelig Magt,
Som lured hist blandt vilde Fjelde
    Og øved der sin skumle Vælde.
For Korsets stærke Banner did
    Den flygtet var i fordums Tid;
Og Alt, hvad der i Landet skeete
    Af Ondt, man troede, den beredte.
Med Hjelm og Skjold den ædle Drot
    Forlod sit kongelige Slot.
Ham fulgte mangen trofast Mand
    Og hjalp ham søge trindt om Land.
De forsked, fritted ufortrøden,
    Men Rygtet selv var taus som Døden.

En lummer Dag han træt sig ned
    I Græsset lagde ved Kildens Bred.
Den risled frisk i dyben Dal
    I steile Fjeldes Skygge sval.
Rundt om ham leired sig hans Helte
    Med Skjold paa Arm og Sværd ved Belte.
I Ly for Middags-Solens Varme
    Tog Søvnen dem i sine Arme.
Og Alle slumred trygt en Stund
    Omsuste af den svale Lund,
Mens ved den ædle, levende Skandse
    Een Knægt stod Vagt kun med sin Landse.

Med Eet foer Kongen fra sit Stade,
Stærkt raslede hans Pandserplade,
Saa alle Kjæmper sprang op fra Jord
Og ventede paa Drottens Ord.
Men Kongen dvæled, som sin Tanke
Han vilde først i Sindet sanke.
Han støtted til en Stub sin Lænd
Og talte saa til sine Mænd:
„Jeg, som I saae, var dybt og stille
Indslumret her ved denne Kilde.
Da drømte jeg, at, mens I sov,
Jeg vandred i en uhyre Skov.
Jeg løb, det fasteste jeg kunde,
Igjennem dunkelgrønne Lunde,
Og snart jeg naaede i min Drøm
Til Bredden af en vældig Strøm.
Jeg voved ei at svømme over,
For voldsomt bruste Strømmens Vover.
Jeg rastløs løb frem og tilbage,
Men kunde intet Vad opdage.
Med Eet en Bro af Staal jeg saae,
Som blank hen over Dybet laae.
Da skyndte jeg mig, kan I vide,
Og naaede snart den anden Side.
Her voxte Bregner fjern og nær
Langt høiere end Palmetræer.

Men da det kom til Kildens Rand,
    Det standsed ved dens klare Vand.
Jeg saae, det vilde gjerne over,
    Men skræmmedes af Bækkens Vover.
Da lagde tyst jeg Sværdet ned, —
    Det rakte just fra Bred til Bred;
Og flink paa Værgets blanke Klinge
    Jeg saae det lille Dyr at springe.
Imellem Bregner det sig snoede,
    Som yppigt hist i Krattet groede.
Imens jeg end det kunde skue,
    Løb det forbi en Myretue.
To Væseler imod det kom,
    Men som i Skræk de vendte om.
Ved Fjeldet hist, ad denne Kant
    Med Eet det for mit Blik forsvandt.
Dog kun en føie Stund derefter
    Kom det igjen af alle Kræfter.
Det atter brugte Klingen da
    Som Bro, og svandt, — hvor det kom fra!"

Den unge Konge stod forfærdet
    Og støtted sig en Stund til Sværdet.
Han drog det ud og raabte: „Her
    Vi stande vistnok Maalet nær!"
Han valgte sex af sine Mænd,
    Den syvende var den unge Svend.

Jeg vilde gribe til mit Sværd, —
    Da vaagned jeg og fandt mig her.
See nu! min gyldne Ring jeg byder
    Den, som mit Drømmesyn udtyder!"

Og det var Ridder, det var Svend,
    De faldt i dybe Tanker hen,
Men Ingen var der, som forklared
    Den Løndom, Drømmens Dyb bevared.

Da traadte frem, heel uforsagt,
    Den unge Svend, som nys holdt Vagt:
„Her staaer jeg, Drot! og er beredt
    At sige dig, hvad jeg har seet.
Dog love du, hvad end kan hændes,
    At ei din Harm mod mig optændes.
Dengang du sov med dine Mænd,
    Stod jeg og stirred paa dig hen.
Da see! frem af din Mund der krøb
    Et lidet Dyr, som hurtigt løb.
Som Vintersneen hvidt og puurt
    Det sprang imellem Græs og Urt.
Det var saa blødt som Hermelin,
    Dets Øie klart, og Foden fiin.
Over dets hvide Ryg der stod
    Et Kors, rødt farvet som med Blod.

Men da det kom til Kildens Rand,
 Det standsed ved dens klare Vand.
Jeg saae, det vilde gjerne over,
 Men skræmmedes af Bækkens Vover.
Da lagde tyst jeg Sværdet ned, —
 Det rakte just fra Bred til Bred;
Og flink paa Værgets blanke Klinge
 Jeg saae det lille Dyr at springe.
Imellem Bregner det sig snoede,
 Som yppigt hist i Krattet groede.
Imens jeg end det kunde skue,
 Løb det forbi en Myretue.
To Væseler imod det kom,
 Men som i Skræk de vendte om.
Ved Fjeldet hist, ad denne Kant
 Med Eet det for mit Blik forsvandt.
Dog kun en føie Stund derefter
 Kom det igjen af alle Kræfter.
Det atter brugte Klingen da
 Som Bro, og svandt, — hvor det kom fra!"

Den unge Konge stod forfærdet
 Og støtted sig en Stund til Sværdet.
Han drog det ud og raabte: „Her
 Vi stande vistnok Maalet nær!"
Han valgte sex af sine Mænd,
 Den syvende var den unge Svend.

Kun Sværd og Hjelm og Skjold de bare,
    Det var saa faver en Ungdomsskare.
Med dunkle Haar, med Ild i Blik
    De ranke gjennem Skoven gik.
Og da de kom til Fjeldets Muur,
    Høit blæste Kongen i sin Luur.
For Skjoldets Kors og hellige Mærke
    Sig aabned brat de Klipper stærke.
Ind i den mørke Bjergets Gang
    De Kjæmper traadte med Bøn og Sang.
Syv Timer blev de kun derinde;
    Da kom de med den skjønne Qvinde.
End var hun deilig, men saa bleg,
    Og som en falmet Lillie veeg.
Men Kongen og hans Mænd at see
    Det var et Under og en Vee!
De havde lidt og stridt og seiret;
    Men deres Ungdom var henveiret.
Den svære Dyst, de havde havt,
    Brat havde knækket deres Kraft.
De krumme gik, som Gubben gaaer,
    Sneehvidt var deres Skjæg og Haar.
Det aldrig Nogen blev bekjendt,
    Hvad dem i Bjergets Dyb var hændt.
Hiin Rædsel, hiin uhyre Smerte
    De gjemte dybt i deres Hjerte!

Syv Døgn derpaa de Drotten bare
Til Jorden, samt hans lille Skare.
Omkring hans Grav i Dødens Have
Der hæved sig syv andre Grave.
Men i de skumle Fjeldes Skygge
Lod Enkebruden et Kloster bygge.
Med fromme Nonner der i Chor
Hun priste Herrens Naade stor.
Syv Aar hun fasted, bad og sang, —
Da endtes hendes Pilgrimsgang.
Ved Drottens Side blev Støvet lagt,
Af Engle Sjælen til Himlen bragt.
Paa Jorden i helligt Eftermæle
De leved længe; men deres Sjæle
I Evigheden smelted sammen.
Did, Herre! leed os naadigt. Amen!

Dandsen ved Glumsø.

Hver Aftenstund, naar Faar og Ko
Var malket og var flyttet;
Naar Barn og Bo var bragt til Ro,
Og Alt var gjemt og hyttet;
Hver Svend og Mø med lystigt Sind
Sig samlede paa Enge
Og dandsed om den grønne Lind
Til Violinens Strænge.

I Dandsens Kjede saae man da
Heel tidt en fremmed Pige;
Men hvem hun hørte til? hvorfra?
Det kunde Ingen sige.
Hun kom, som var hun faldet ned
Liig Stjerneskud fra Himlen;
Men, naar det henad Midnat leed,
Forsvandt hun brat af Vrimlen.

Da Natten kom, og de Stjerner smaa
Paa Himlen tindrede stille,
I Skoven monne den Jæger gaae
At bede Dyrene vilde.

De Vagtler fløited i Sommerkorn,
I Krattet de Nattergale;
Den Jæger blæste sit Sølverhorn,
Saa det klang i Top og i Dale.

Han stod saa taus paa den grønne Sti,
Hensjunken i drømmende Tanker; —
Da piled den hvide Hind forbi
Hen over de lyngklædte Banker.

Da vaagned han op, da iled han med,
Hans Fod, hans Hjerte fik Vinger.
Den lokked ham sødt, den drog ham afsted
Som Jomfruens vinkende Finger.

Den dandsede let paa de slanke Løb,
Let monne han efter følge.
Den skinned saa klar, at Nattens Svøb
Ei kunde dens Flugt ham dølge.

Den standsed og stirred med Veemodsblik,
Som stod der i Øiet en Taare;
Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gik,
Det smelted og smerted saa saare.

Og atter sprang den; da sluktes ud
Vesthimlens dæmrende Kerter;
I Øst forkyndte sig Dagens Bud, —
Og trætte var Begges Hjerter.

Den standsed igjen, liig spæde Lam,
Der skjæler i Løv sig bange;
Saa fløi den paany — og gjækked ham —
Men blev dog tilsidst hans Fange.

En purpurskinnende Silkesnor
Han slog om Halsen den ranke;
Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
Han skred over Dal og Banke.

Han ledte den ind over Borgebro,
Hen frem under Høieloftś Svale:
„Kom hid, skjøn Jomfru! her staae vi To
Og ville nu med dig tale!“

Mens alle Pigebørn i Skræk
Sig skyndte hjem til Sengen,
Ung Ivar og hans Venner kjæk
Tog Fart henover Engen.
I Grøft og Grav, i Dal og Lund
De søgte efter Moen,
Til i den klare Morgenstund
De standsede ved Søen.

Der hørte de fra Dybets Skjød
Hiin bittre Jammer klinge;
En Plet fremboblede blodigrød
Og bredte sig i Ringe.
Forfærdet stod de tause Mænd
Og stirred over Voven,
Mens Alt dødsstille blev igjen,
Og Fuglen sang i Skoven.

Ung Ivar Skot forlod sin Bo
Og ind i Skoven rendte;
Hans Hjerte fandt ei Fred og Ro,
Hvorhen sin Fod han vendte.
I Verden Intet meer ham bandt
Til Glæden og til Livet;
En mørk Novemberdag man fandt
Ham druknet mellem Sivet.

Tre Frøkener.

Tungt falder den hvide Decembersnee;
Paa Borgen vaage Frøkener tre.
I Sanctæ Luciæ Nat saa silde
De deres Lykke udforske ville.

Af Længsel blusser Kinden saa rød.
Paa Bordet ligger et nybagt Brød;
Mens Hver sin Kniv deri de stikke,
De vente paa Timen med bange Blikke.

Men Tiden vandrer sin stadige Gang.
Da høre de Klokkens fjerne Klang.
Langt borte Midnatshanen galer, —
Den Ældste reiser sig rank og taler:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvis Dug jeg skal brede,
Hvis Seng jeg skal rede,
Hvis Viv jeg skal være,
Hvis Barn jeg skal bære?“

Da spalter sig bredt den stærke Væg,
Ind skrider en Herre med Hjelm og Skjæg,
Med Stang i Haand og Staal om Lænder,
Han griber en Kniv, — og bort sig vender. —

— Flux Væggen lukker sig efter ham.
Fjernt lyder i Skoven Ulvens Glam.
Mens Rædsel hvid hendes Læbe maler,
Sig reiser den anden Frøken og taler:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvis Haand mig skal føre,
Hvis Røst jeg skal høre,
Hvis Navn jeg skal bære,
Hvis Brud jeg skal være?“

Da hvælver sig Væggen til et Portal;
Og fjernt i Hallen, i Dødsens Qval
Paa Korset sees Guds Søn at hænge,
Og Blodet frem af fem Vunder trænge.

Livsaligt toner en himmelsk Røst:
„See her din Brudgom! see her din Trøst!
See her den Favn, hvorefter du sukker!“
Og atter Muren sig sagte lukker. —

— Den Tredie, den Yngste, fast Barn endnu,
Var rolig i Sind og kjæk i Hu.
Ei hendes Hjerte var vakt af Dvale, —
Nu freidigt og lydt hun høres tale:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvem tør jeg vel vente,
Som Brud mig vil hente?
Hvis Mund mig vil smile,
Hos hvem jeg skal hvile?"

Og ind ad Murens aabnede Skjød
Sig skyder den ranglende, grimme Død,
Med Leen i Haand og med grinende Tænder
Han løfter een Finger og bort sig vender.

Den ældste Frøken stod stolt og rank.
Den Anden blegnet til Jorden sank.
Med foldede Hænder den yngste Lilie
Sig føiede fromt i Herrens Villie. —

— Knap var henrundet det halve Aar,
Da holdt der en Ridder i Borgegaard.
Han traadte i Sal med høviske Lader
Og beilede der hos Moder og Fader.

Den ældste Frøken man ledte ind
Med smægtende Øie og Blus paa Kind.
Var Længselen lang, kun kort var Ordet,
Snart sad de, Brud og Brudgom, ved Bordet.

Men Ridderen stirred paa Dugen vild:
„De Knive, dem haver jeg Magen til!
Du fik mig manet med Helvedqvide!"
Dybt skjulte han Kniven i Brudens Side.

Forlængst hun slumred i Gravens Skjød,
Da vaktes han først af Vanvids Nød.
Han kom til Borgen. Man saae ham gjerne,
Thi did ham lokked paany en Stjerne.

Den anden Frøken, saa from og god,
I Flamme tændte hans vilde Blod.
Men hun ei elsked. Fra Jomfrubure
Hun flygtede bly bag Klosterets Mure.

Den Tredie, den Yngste, det spæde Lam,
Sit Hjerte kasted paa Baal for ham.
Han saae ei til hende! Af Vee og Smerte
Da brast i Vaar hendes unge Hjerte.

Den Ridder flakked til Østerland,
For Korsets Seier kjæmpede han.
For Korset kunde han Palmen vinde,
Men Freden selv kuns i Graven finde! —

— Bov ei at drage i Dækket, som
Dig naadigt dølger din Fremtids Dom.
Skrid trøstigt frem, mens Lyset brænder,
Det skjærmes huldt af en Faders Hænder!

I brede Folder slog sig blank
Det grønne Skjørt af Silke
Om hendes Krop, saa svai og rank
Som Hyacinthens Stilke.
De brune Lokkers rige Krands
I blaaligt Slør sig dulgte,
Og hvor hun svæved hen i Dands,
Hvert Øie hende fulgte.

Selv Ivar Skot, den raske Knøs,
Som ellers sad ved Kruset,
Fra Kort og Tærning rev sig løs,
Af Elskov reent beruset.
Og han, som før ei for sin Død
En Qvindes Blik gad døie,
Nu saae sig ganske tam og blød
I denne Piges Øie.

Det Øie ligned Søen blaae,
Hvori sig Vaaren speiler,
Mens Veemods Skyer, bløde, smaa
Hen over Himlen seiler.
Selv let hun var som Svanens Fjer,
Den Vaarens Luftning hæver,
Som naar det klare Maaneskjær
Paa Glumsøs Vande bæver.

Saa sirligt, som han kunde bedst,
Med Barmen fuld af Flamme,
Han svang den gaadefulde Gjæst
Om Lindetræets Stamme.
Og mens de hen i Hvirvlen foer,
Bestraalt af Nattens Kerte,
Der gik saa mange søde Ord
Fra Hjerte og til Hjerte:

— „Mit Øie aldrig før dig saae,
Dog tykkes mig, jeg kjender
Dig alt saa godt fra Top til Taa,
Som var vi gamle Venner!"
— „I Drømme saae jeg dig saa tidt,
Jeg mindes næppe Tiden,
Da jo mit Hjerte slog som dit,
Det er saa længe siden."

— „Hvor snart to Hjerter enes kan,
Er underligt at tænke!"
— „Dem smedes let ved Længsels Brand
En stærk, usynlig Lænke!"
— „Den Lænke er saa kjær og blød,
Jeg vil den gjerne bære."
— „End stærkere, naar jeg er død,
Den vil dit Hjerte være!"

— „Hvi er dit Slør om Bræmmen vaadt,
Som drivende af Vandet?"
— „Du spørger? og du veed dog godt,
Fra mine Øine randt det!"
— „Du er som Dagen klar og from,
Og dog en natlig Gaade?"
— „O, frit mig ei, hvorfra jeg kom,
Det kan jo Intet baade!"

— „Du elsker mig? et Kys mig giv,
At jeg kan være sikker!"
— „O, tøv en Stund, hvis ei, mit Liv!
Vort Hjerte Døden drikker!"
Da taug hun pludselig, og sprang
Liig Hinden gjennem Lunden, —
Thi høit fra Taarnet Klokkens Klang
Forkyndte Midnatsstunden. —

I Svimmel gik den Ungersvend
Den Nat og næste Dagen;
Han svoer, at naar de saaes igjen,
Han vilde klare Sagen.
Af en ubændig Higen, snildt
Den Løndom at opdage,
Han Kirketaarnets Uhr fik stilt
En Time da tilbage.

Den Aften kom; og Vigen med
Sit klare Slør om Haaret
I Rækken atter svæved ned,
Som af en Bølge baaret.
Ung Ivar hende atter svang
Af ukjendt Fryd besjælet,
Mens deres Hjerters stille Sang
Sig atter sødt formæled.

Alt Maanen op ad Himlen gleed
Med blege Veemodsblikke;
Og langt det over Midnat leed,
Men hun det aned ikke.
Dog, som de allerbedst blev seet
I Dands, de tvende Unge,
Da hørtes Klokkeslaget Eet
Fra Kirkens Taarn at runge.

Og Ivar krysted hende fast
Til sig med dobbelt Varme.
Da sleed hun, dødningbleg, i Hast
Sig af hans stærke Arme.
Hun foer igjennem dunkle Krat,
Som ned mod Søen førte;
De Bønder i den tause Nat
Fjernt hendes Jammer hørte.

Mens alle Pigebørn i Skræk
Sig skyndte hjem til Sengen,
Ung Ivar og hans Venner kjæk
Tog Fart henover Engen.
I Grøft og Grav, i Dal og Lund
De søgte efter Møen,
Til i den klare Morgenstund
De standsede ved Søen.

Der hørte de fra Dybets Skjød
Hiin bittre Jammer klinge;
En Plet frembobled blodigrød
Og bredte sig i Ringe.
Forfærdet stod de tause Mænd
Og stirred over Voven,
Mens Alt dødsstille blev igjen,
Og Fuglen sang i Skoven.

Ung Ivar Skot forlod sin Bo
Og ind i Skoven rendte;
Hans Hjerte fandt ei Fred og Ro,
Hvorhen sin Fod han vendte.
I Verden Intet meer ham bandt
Til Glæden og til Livet;
En mørk Novemberdag man fandt
Ham druknet mellem Sivet.

Tre Frøkener.

Tungt falder den hvide Decembersnee;
Paa Borgen vaage Frøkener tre.
I Sanctæ Luciæ Nat saa silde
De deres Lykke udforske ville.

Af Længsel blusser Kinden saa rød.
Paa Bordet ligger et nybagt Brød;
Mens Hver sin Kniv deri de stikke,
De vente paa Timen med bange Blikke.

Men Tiden vandrer sin stadige Gang.
Da høre de Klokkens fjerne Klang.
Langt borte Midnatshanen galer, —
Den Ældste reiser sig rank og taler:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvis Dug jeg skal brede,
Hvis Seng jeg skal rede,
Hvis Viv jeg skal være,
Hvis Barn jeg skal bære?“

Da spalter sig bredt den stærke Væg,
Ind skrider en Herre med Hjelm og Skjæg,
Med Stang i Haand og Staal om Lænder,
Han griber en Kniv, — og bort sig vender. —

— Flux Væggen lukker sig efter ham.
Fjernt lyder i Skoven Ulvens Glam.
Mens Rædsel hvid hendes Læbe maler,
Sig reiser den anden Frøken og taler:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvis Haand mig skal føre,
Hvis Røst jeg skal høre,
Hvis Navn jeg skal bære,
Hvis Brud jeg skal være?"

Da hvælver sig Væggen til et Portal;
Og fjernt i Hallen, i Dødsens Qval
Paa Korset sees Guds Søn at hænge,
Og Blodet frem af fem Vunder trænge.

Livsaligt toner en himmelsk Røst:
„See her din Brudgom! see her din Trøst!
See her den Favn, hvorefter du sukker!"
Og atter Muren sig sagte lukker. —

— Den Tredie, den Yngste, fast Barn endnu,
Var rolig i Sind og kjæk i Hu.
Ei hendes Hjerte var vakt af Dvale, —
Nu freidigt og lydt hun høres tale:

„Lucia, du blide!
Du faae mig at vide:
Hvem tør jeg vel vente,
Som Brud mig vil hente?
Hvis Mund mig vil smile,
Hos hvem jeg skal hvile?"

Og ind ad Murens aabnede Skjød
Sig skyder den ranglende, grimme Død,
Med Leen i Haand og med grinende Tænder
Han løfter een Finger og bort sig vender.

Den ældste Frøken stod stolt og tank.
Den Anden blegnet til Jorden sank.
Med foldede Hænder den yngste Lilie
Sig føiede fromt i Herrens Villie. —

— Knap var henrundet det halve Aar,
Da holdt der en Ridder i Borgegaard.
Han traadte i Sal med høviske Lader
Og beilede der hos Moder og Fader.

Den ældste Frøken man ledte ind
Med smægtende Øie og Blus paa Kind.
Var Længselen lang, kun kort var Ordet,
Snart sad de, Brud og Brudgom, ved Bordet.

Men Ridderen stirred paa Dugen vild:
„De Knive, dem haver jeg Magen til!
Du fik mig manet med Helvedqvide!"
Dybt skjulte han Kniven i Brudens Side.

Forlængst hun slumred i Gravens Skjød,
Da vaktes han først af Vanvids Nød.
Han kom til Borgen. Man saae ham gjerne,
Thi did ham lokked paany en Stjerne.

Den anden Frøken, saa from og god,
I Flamme tændte hans vilde Blod.
Men hun ei elsked. Fra Jomfrubure
Hun flygtede bly bag Klosterets Mure.

Den Tredie, den Yngste, det spæde Lam,
Sit Hjerte kasted paa Baal for ham.
Han saae ei til hende! Af Vee og Smerte
Da brast i Vaar hendes unge Hjerte.

Den Ridder flakked til Østerland,
For Korsets Seier kjæmpede han.
For Korset kunde han Palmen vinde,
Men Freden selv kuns i Graven finde! —

— Vov ei at drage i Dækket, som
Dig naadigt dølger din Fremtids Dom.
Skrid trøstigt frem, mens Lyset brænder,
Det skjærmes huldt af en Faders Hænder!

Tre om Een.

Der roede tre Matroser fra Skib imod Strand;
De var just komne hjem fra fremmede Land.

Deres Trøier var af Silke, deres Kiste var tung,
Guld havde de baade i Fikke og i Pung.

Deres Kind var som Mahogny, deres Haar som Ibenholt;
Med Paradis-Abild de spillede Bold.

De Ørenringe blinked bag deres sorte Skjæg.
Ind traadte de i Kroen og slog Døren mod Væg.

Saa satte de sig ned ved Bord og paa Bænk:
„Kromoder! luk op nu for Skab og for Skjenk!"

„For Skab og for Skjenk kan jeg snart lukke op;
Hvor har I nu vel tumlet Eders lystige Krop?"

„Saa langt af Led vi seiled, saa viden om vi foer;
Sidst komme vi fra Landet, hvor Guldtræet groer."

„Og kommer I fra Landet, hvor Guldtræet groer,
Saa skal den klare Viin stande for Jer paa Bord."

„Hvor er saa din Datter, med Rosen paa sin Kind?
Lad flux hende gange for Matroserne ind."

„Hvad vil I saa min Datter? hun kommer tidsnok.
Hun spænder fine Skoe og fletter sin Lok."

„Kromoder, hør! din Datter saa frisk og saa fiin,
Skal skjenke for os og sætte Smag paa din Viin."

Ind traadte hun for Bordet; og det er vist og sandt,
Det var dem alle Tre, som en Stjerne oprandt.

Den Første tog Pigen ved hendes Haand saa hvid:
„Min Skat skal du være fra nu til evig Tid."

Han ledte hende frem og fik hende til Bords:
„Hos mig skal du sidde evindelig til Roers."

Den Anden hende klapped ved hendes Kind saa blød:
„Med mig skal du seile gjennem Liv og til Død."

Saa drak han hende til og rakte hende Glas:
„Paa Farten skal du være mig Stjerne og Compas."

Den Tredie sad stille og tænkte saa ved sig:
„Engang kommer Touren vel ogsaa til mig."

Han talte med sit Øie, han talte med et Vink;
Og Jomfruen svared saa lønligt med et Blink.

Men Kromoder tænkte saa listeligt i Sind:
„Jeg veed nok, hvem der farer for den føieligste Vind.

De Tvende kasted hid og did saa skulende Blik,
Og tause ud ad Døren med hinanden de gik.

Paa grønne Eng derude de førte op en Dands,
Saa Liv og Død det gjældte, om Jomfruens Krands.

Den Tredie han smidsked: „At slaaes gjør intet Gavn!
Kom, kys mig, min Fæstemø! og tag mig i Favn!"

Og det var Kromoder, hun ud af Vinduet saae:
„Hold op nu at kives, lad være nu at slaae!

Gjør nu, som jeg siger, forliges og kom!
Der er slet Intet meer for Jer at djævles om!"

De To tilbage humped med Næserne i Blod;
Op stod da den Tredie og traadte dem imod.

I Dør han stod og raabte med listige Blik:
„See her, Kammerater! det Bedste jeg dog fik!"

I Dør han stod og vinked med hendes Jomfrukrands:
„Kom hid, Kammerater! til mit Bryllup og dands!"

Natligt Frieri.

Han vandred gjennem Lunden
I Sommernatten mørk og varm,
Med søde Qvad paa Munden
Og Cithren i sin Arm.

Han krysted mod sit Hjerte
Den, som en Elskerinde rank,
I Kamp med Fryd og Smerte
Hans Haab snart steeg, snart sank.

Hans hvide Fjerbusk vifted,
Hans Kaarde let mod Sporen slog;
Ved hvert et Fjed, han skifted,
Heel dybe Suk han drog.

Da bæved i det Fjerne
Vellystigt Nattergalens Sang;
Den gjældte Frejas Stjerne,
Som klar paa Himlen hang.

Og da han gjennem Haven
Nær op til Slottet kom, var Alt
Saa stille som i Graven —
Man hørte, Duggen faldt.

Han rørte sine Strænge,
Og i den slummerfyldte Egn
De Toner svæved længe
Liig bliden Sommerregn.

Da vaagned op af Dvale
Den gamle Lind, hos Muren stod,
Som Melodiens Tale
Dens Hjerte godt forstod.

Da aabned deres Øre
De Blomster smaa i hvert et Bed
For Klangen ret at høre,
Og sittrede derved.

Der lod sig grant fornemme
Et sagte Suk fra Skovens Bryst.
Han hævede sin Stemme
Og sang med kjælen Røst:

„O! du, som hisset sover
I Kammeret bag røde Muur,
Mens Natten ruger over
Den hvilende Natur;

O, lad min Sang sig snige
Til Hjertets stille, dybe Gjem,
Og fra sit Drømmerige
Din Tanke kalde hjem!

Med halvoplukket Øre,
Med Øiet blankt af Nattedug,
Du huldt min Stemme høre
Og mine Hjertesuk.

Du Skjønne, som mit Øie
Kun een Gang saae, da rank du reed
Hen mellem Skovens Høie
Langs Søens Blomsterbred;

Min sværmeriske Tanke,
Mit Hjertes friske Rosenvaand
Sig om dit Billed ranke
Som til to stærke Baand.

Mit Bryst var tomt, som Ørken,
Hvor hiint udvalgte Folk drog om;
Nu er det efter Tørken
En Blomster=Helligdom.

Jeg saae dig paa din Ganger
Liig Sulamith, hvis Skjønheds Magt
Den kongelige Sanger
Fik fast i Lænker lagt.

Som Rachel øm og yndig,
Som Esther prud og stolt, og som
Debora kjæk og fyndig
Mit Blik du forekom.

Som Judith rank og fyldig,
Da paa sin stærke Daad hun saae;
Som Ruth, da from, uskyldig
Ved Boas' Fod hun laae.

O, kunde jeg opvække
For mig dit Hjertes Sympathie!
O, turde jeg nedlægge
Mit Haab som Frø deri!"

Da brat et Vindve klirred,
En Kappe, hvid, med Strimmel bred
Kom frem; to Øine stirred
Søvndrukne til ham ned:

„Hvad skal den Jammerklagen,
Hr. Lieutenant! og det Strængespil?
Gaa hjem! De kan om Dagen
Jo komme, naar De vil.

At trippe saa alene
I Mulm og Mørke her omkring
I vaade Græs og Grene,
Det ligner ingen Ting.

Er jeg end Jødepige,
Saa finder jeg det ikke net,
Det maa jeg Dem dog sige,
At la'e mig høre det.

Sligt kan jeg ikke lide,
Om det er nok saa peent indsvøbt;
Desuden maa De vide,
At jeg forlængst er døbt.

Tilgiv, hvis halv i Taaget
Jeg snakker! I min Tankes Net
Jeg, søvnig og forvaaget,
Ei Rede finder ret.

Jeg paa mit Hovedgjerde
Alt længe laae, da tidligt just
Jeg være maa paafærde, —
Vi skal jo gjøre Ost.

Saa maa jeg have Øie
Jo med vort Svineslagteri;
Og Bryg og Bægt jeg nøie
Maa holde Orden i.

De Ord var ellers smukke,
Og Sangen var saa sød og blød;
Men hvorfor vil De sukke?
Det har jo ingen Nød.

See, nylig fik jo Fatter
I Lotteri en stor Gevinst.
Den gav han til sin Datter, —
Det tænkte De vel mindst?

Een Avlsgaard jeg mon eie,
De har en anden, det gjør to;
Saa har det gode Veie, —
Slaa De kun Dem til Ro!

Det kan jo blive deiligt,
Hvis ei De talte kun i Skjers;
Vi ligge saa beleiligt
For dette Slags Commers.

En dydefuld Forening,
Kan De begribe, er min Smag;
Hvis det er Deres Mening,
Er det en afgjort Sag.

Gaa derfor ei om Borgen
I Mørke som en fredløs Aand;
Men kom til mig i Morgen,
Saa skal De faae min Haand!"

— Han tabte fast sin Cither,
Han tabte Næse, Maal og Mund;
Den Dosis var saa bitter,
Men gjorde flux ham sund.

Forbløffet drev han atter
Tilbage til sin egen Borg;
Og brast han ei af Latter, —
Ei døde han af Sorg.

Ridder og Svend.

„Stands og svar nu paa min Tale,
Du, som svoer mig Troskabs-Eed,
Som har tjent i mine Sale,
Og mig fulgt, naar ud jeg reed;

Du, hvem jeg har lært at fægte,
Saa for Alvor som for Skjemt;
Du, hvis Hjerte for det ægte
Riddersind jeg vilde stemt;

Du, som bar mig Skjoldet, Landsen
Til den vilde Kampens Dyst;
Du, som fulgte mig, naar Dandsen
Vinked os til Livets Lyst:

Siig, hvi har du dig formastet
Som af Trolddom brat berørt?
Har dig Ærens Gud forkastet,
Og en Djævels List forført?

Var min unge Hustrues Øie
Dig en Lygtemand, der vild
Over Moser, Dale, Høie
Lokked dig med snedig Ild?

Har din gode Engel sovet,
Da du gik det første Skridt
Og saa frækt begjære voved,
Hvad mig Himlen gav som mit?

Uden hende, sig, hvad ændsed
Paa den vide Jord din Aand?
Naar du hende Viin credentsed,
Rørte din ei hendes Haand?

Var du ikke hendes Sløife
Hemmeligt omkring din Arm?
Saae jeg dine Blik ei strøife
Glødende til hendes Barm?

Hvad var det for Ord, du mæled,
Saa hun fittred bly derved,
Hist paa Jagten, da du knæled
Og fra Hest hjalp hende ned?

Siig mig, hvem i Aftes silde
Fulgte du til dunkle Lund?
Var det i den kolde Kilde,
At du lædsked der din Mund?

Plukked du af Roser røde?
Eller Liliens hvide Skaal? — —
Viid det, Een af os skal bløde,
Her er sat det sidste Maal!

Ung er du, jeg graa og gammel,
Men en Dyst jeg vover end;
Luften blier mig giftig-vammel,
Skal med dig jeg dele den.

Dybt i Taarnets skumle Gjemme
Kunde jeg, med Ret og Skjel,
Lade Øglens Ringe klemme
Af dit Bryst den sorte Sjæl.

Men jeg vil, at vi skal stande
Jævnbyrds for hinandens Sværd;
Og jeg vil, at du skal sande,
Jeg var mere Troskab værd.

Marv endnu min Arm besidder!
Kast din Kappe, knæl paastand,
Og stat op igjen som Ridder
Og forsvar dig som en Mand!"

— Lige stramt var spændt hver Senes
Baand om Begges piinte Barm;
Hadet hærdede den Enes,
Kjærlighed den Andens Arm.

Begge faldt; men førend Livet
Svandt, den Unge hvisked tyst
Til den Gamle, skarpt, som Sivet
Hvisler ved en øde Kyst:

„Hende tog du, skjøndt du vidste,
Min Trolovede hun var.
Nu, før dine Øine briste,
Nyd den Frugt, din Lumskhed bar!

Svinde skal din drømte Lykke,
Ha, fortvivl og tag din Løn:
Viid, din Borg, dit Vaabensmykke
Arve skal i Dag min Søn!"

Skatten.

„Nei, Karen! gaa ei bort i Nat,
I Skoven fælt det hvæser;
Paa Bjerget Stien er saa brat,
Det er saa koldt og blæser.

Til Sengs er Ræven gaaet alt
I lune Hul paa Skrænten,
Og trygt i Fjeldets snevre Spalt
Paa Reden kurer Glenten."

„Jo vist, vor Moer! jeg maa afsted,
Jeg tør ei længer lente;
Her ved din Rok en Stund, jeg veed,
Du nok vil paa mig vente.

To Timer gaaer nok eller tre,
De snarlig er henfløine;
Naar saa jeg kommer, skal du see,
Hvor du vil gjøre Øine!"

„Men hvis det skulde galt dig gaae,
Hvad vilde Jens saa sige?“
„Mig tænker Jens ret aldrig paa,
Jeg er en fattig Pige!“ —

Og Karen gik, hun vidste godt
At finde Vei bag Lunden;
En Skat, meer værd end Teen og Tot,
Laae hist ved Egen bunden.

Tre Gange saae hun jo den Ild,
Som klart derover brændte;
I Nat hun vilde, kjæk og snild,
Den Kongeløsning hente.

Med Skjørtet kiltet op om Lænd,
Med Spaden paa sin Nakke,
Med Haanden under Forklæd, hen
Ad Stien mon hun lakke.

Mens over Himlen Skyen jog
For Stormen, som en Kryster,
Fuldmodigt Pigens Hjerte slog
Bagved de unge Bryster.

Det var saa sort i Krat og Skov,
Og Stierne var trange;
Langt borte hørtes Hundens Bov
Og Uglens Klagesange.

Det rasled her, det pusled hist,
Mens gjennen Krat hun trængte;
Liig Kløer Brombærbuskens Qvist
I hendes Skjørt sig hængte.

Forskyl't, en eenlig Fugl fløi op
Og styrt med Vingen basked;
Tidt syntes hun, en lodden Krop
Langs med paa Stien trasked.

Men hun brød sig om ingen Ting,
De flinke Fødder baade
Hun brugte til saa raske Spring,
At snart hun Egen naaede.

Der satte hun sin Spade fast
I Jord af alle Kræfter;
Det første Spademaal blev kast,
Det andet kom derefter;

Det tredie og det fjerde Lod
Ei vente paa det femte;
Rask rørte hun sin Haand og Fod,
At blive træt hun glemte.

Det var, som grant hun hørte Fjed
Bag sig i Krattet rende;
Hun lod det rende, og blev ved
Den sorte Muld at vende.

Da stødte Spaden haardt en Gang,
Saa Bladet nær var sprunget.
En dyb, en mægtig Klokkeklang
Hen under Jorden runged.

Men sagte op af Steen og Muld
Skjød Kjedlen sig, den blanke,
Til Randen fuld af myntet Guld,
Med tvende stærke Hanke.

Da hvisler det i skumle Krat!
I Vest og Øst det lyner!
Da vrimler ud bag Busk og Krat
Vidunderlige Syner!

Syv tykke Pindsviin løb foran
Med luerøde Pinde!
De trak et Deigtrug, paa hvis Rand
Der sad en puklet Qvinde.

Tre Marekatte reed paa Stok,
Slog op og giorde Pudser;
Dem fulgte en fortvivlet Flok
Af Fiirbeen og af Tudser.

De forlænds og de baglænds kom,
De hopped og de tripped,
De neiede, de dandsed om,
De snurred sig og vipped.

De vralted, vrikked, sprang og loe,
De peeb, de nøs, de hvæste,
Mens paa en lang, ildrød Hoboe
Et grimt Utyske blæste.

I Qvas de tændte op en Ild
Med Knittren og med Knagen,
Mens nogle vendte Ryggen til
Og pustede med Bagen.

Men Pigebarnet blev ei ræd,
Og intet Ord hun mæled;
Hun hverken gyste eller græd,
Knap Latteren hun qvæled.

Saa kom der Rotter, Flaggermuus
Saa store, som smaa Køer,
Med Hui og Støi, og røde Blus
De bar i deres Kløer.

Der stod en Præst og stirred ned
Med sine Øine røde;
En sneehvid Kone Hænder vreed,
Og hendes Taarer fløde.

Af fire Haner i eet Spand
En Trillebør blev trukket;
Der sad en leed, graaskjægget Mand
Og griinte, saa det klukked.

En Horsebeenrad ud fra Busk
Sin Dødningpande luded;
Et Egern bag sin Haledusk
Fælt i et Skovhorn tuded.

Høit jublede det fule Pak,
Saa det i Skoven skingred;
Og snevrere sig Kredsen trak,
Og nærmere den slingred.

Dog Pigen end stod taus og fast,
Ei Rædslen hende magted;
Med kjækt og roligt Øiekast
Paa Skatten kuns hun agted.

Da slog hun Blikket op i Løn,
Just som hun vilde hæve'n;
Da saae hun Jens, sin Naboes Søn,
Ved Træet staae med Bæven.

„Ih, Jesu Kors! for alt det Guld!"
Saa lød hans Raab i Lunden.
Afmægtig Pigen sank omkuld,
Og — Alt var brat forsvunden!

Af Jorden Skatten var opslugt,
Hvert Gjøglesyn var borte.
For tusind Aar var atter lukt'
Nu Lykkens faste Porte! —

Da Karen kom sig lidt igjen,
Og Hjertet fik sin Varme,
Hun følte, hun blev baaret hen
Af tvende stærke Arme.

Uveiret var forbi, og fuld
Stod Maanen op, den blide;
Jens satte Pigen paa en Bul
Og sig ved hendes Side.

Han venligt hendes Hænder tog
Og trykked dem i sine;
Han hende sagte til sig drog
Med ømt bekymret Mine:

„Men Karen dog! hvad er det her?
Jeg aldrig havde ventet,
At du ved saadan selsom Færd
Din Lykke vilde hentet.

Nei see, jeg har et Huus, en Lod,
Tre Køer og en Have,
En Haand paa Skaftet, nok saa god
Til Skatte dig at grave.

Modtag nu denne Haand i Nat
Og bliv min Hustru kjære.
Dig gjemmes i mit Bryst en Skat,
Som Møl og Rust ei tære.

Du tier stille, som da nys
Du kjæmpede for Skatten?
Siig mig din Mening med et Kys, —
Jeg tænker, jeg skal fatte'n!"

Hun taug, men fik sin Mund lidt but
Og trykked den paa Jenses; —
Meer var der ei, fra det Minut,
At siges eller ændses.

Hjemad de gik med Kinden varm,
Med Hjerter lette, glade;
Hun læned træt sig til hans Arm,
Han bar paa hendes Spade.

Og da til Hyttens Dør de vandt,
Hvor Lampen rødligt brændte,
Sad Pigens Moder end og spandt,
Med tusind Ting i Vente:

„See, see! du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen, Nabo! sæt Jer! — Men —
Hvor har du Skatten, Karen?"

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
„Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!"

Ravnen.

Hun sad og spandt paa Rokken
Ved Hyttens aabne Dør;
Men Tanken var ei hjemme,
Og tidt blev Traaden skjør.
Fra Øiet listed Taaren
Og gjorde Kinden vaad;
Hun strøg den bort med Fingren
Og vædede sin Traad.

Ei agted hun paa Rosen,
Der pranged i sit Bed,
Hun ændsed ei Violen,
Som dufted tæt derved.
Men hendes Suk var lange,
Og hendes Barm saa trang;
I Hjertets Dyb hun nynned
Saa kummerfuld en Sang:

„Her udenfor min Hytte
Der staaer et Lindetræ,
En Skjærm af brede Blade
Til yndigt Sommerlæ;
Dets søde Blomster dufte, —
Jeg kunde see mig glad
Paa hver en Qvist, som spired
Med blanke Knop og Blad.

Men nu har Ravnen sorte
I Toppen taget Bo;
Den vilde Fugl om Natten
Mig skræmmer op af Ro.
Den jager mine Duer
Og andre Fugle smaa,
Som pleied før saa venligt
At qviddre der og slaae.

En Trold den er, omkring mig
Den breder Vingen ud,
Den skriger vildt og agter
Ei Hødsel eller Skud.
Den følger mig med Øiet,
Hvorhen saa gaaer min Fod.
For vist jeg veed, den drikker
Tilsidst mit Hjerteblod.

Der er kuns Een i Verden,
— Jeg siger ei hans Navn, —
Som kunde, hvis han vilde,
Faae bort den lede Navn;
Men han har reent forladt mig,
Han kom jo ei herned
I hele otte Dage —
Ak — i en Evighed!"

Da traadte ind ad Laagen
Den Savnede igjen;
Med sagte Skridt han sneg sig
Til den Forladte hen.
Da rødmed hendes Kinder,
Hun Blikket segne lod,
Og dobbelt hurtigt dreied
Hun Hjulet med sin Fod.

Han mæled ei, men satte
Paa Bænken sig og tog
Saa ømt om hendes Arm og
Den bort fra Tenen drog.
Ind under Øielaaget
Han søgte hendes Blik,
Mens inderlig en Hvisken
Kun fra hans Læber gik:

„See, see! du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen, Nabo! sæt Jer! — Men —
Hvor har du Skatten, Karen?“

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
„Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!“

Ravnen.

Hun sad og spandt paa Rokken
Ved Hyttens aabne Dør;
Men Tanken var ei hjemme,
Og tidt blev Traaden skjør.
Fra Øiet listed Taaren
Og gjorde Kinden vaad;
Hun strøg den bort med Fingren
Og vædede sin Traad.

Ei agted hun paa Rosen,
Der pranged i sit Bed,
Hun ændsed ei Violen,
Som dufted tæt derved.
Men hendes Suk var lange,
Og hendes Barm saa trang;
I Hjertets Dyb hun nynned
Saa kummerfuld en Sang:

„Mit Liv! min søde Kjærest!
Vær ikke vred paa mig!
Ræk mig din Haand og giv saa
Et Kys mig til Forliig!"
Med Haanden skjød hun sagte
Ham bort — endnu lidt mut;
Men saa fik han dog Kysset, —
Og saa — var Ravnen skudt!

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Femte Bind.

Fortællinger paa Vers. I.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle

Indhold.

Fortællinger paa Vers.

I.

Men knap indtraadte jeg til Manden
Med Kruset ad den ene Dør,
Saa smutted der ind ad den anden
En Fyr, jeg ikke mærked før;
Ret som et Barn han sprang i Stuen,
Og raabte: „Min Hr. Officier!
Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
Jeg Sauvegard' i Huset er!"

Hr. Corporalen blev saa stille;
Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
Men næppe saae han paa den Lille,
Saa blev han ganske dannet om;
Ei længer stolt han løfted Næsen,
Han blev saa tam og blød og øm,
Og alt det frække Junkervæsen
Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Talen,
Nu hed det kun: „Aa, vær saa god!"
Heel høflig blev Hr. Corporalen,
Og tabte reent sit tydske Mod.
Han glemte reent den fæle Banden,
Jo mæn, dertil blev han for peen,
Han turde næppe sige Fanden, —
Han blev en ganske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stakler
Fælt rasede Soldatens Trods,
Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
Den lille Sauvegard' hos os.
En Ven han skabte af en Fiende,
En Duc af en Ørnesjæl,
Mig gjorde han til Herskerinde,
Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
En lille nydelig Person,
Af Væsen fiin, af Mine vigtig,
Som En af fornem Extraction;
Berømt som Kriger var han, Rygtet
Hans Daad mig siden har fortalt;
Alverden for hans Vaaben frygted,
Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
Mig fulgte, eller til vor Bæk,
Den lille Vagt ham holdt i Ave,
Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
Han stedse sværmede omkring os,
Han var saa fuld af Spøg og List,
Og han fortalte tusind Ting os,
Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
Forbi en ung Forglemmigei,
Hvad Luften synger, naar den hvisler
Om Blomstens Øre paa sin Vei;
Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
Med sine melancholske Træk, —
Det lærte han os læse, lige
Saa godt som Skrift med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
Af Lærkens muntre Morgenchor,
Som aldrig før vi havde fattet,
Vi lærte næsten hvert et Ord;
Han kunde os et Skrift oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Tilsidst han knytted vor Forening,
Til Kirken førte han os hen;
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der og hørte paa
Vor Eed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide.
Jeg skulde sige Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

Min Moster og jeg.

Min Mosters Gaard den laae paa Skrinten
Ved Bredden af en skovkrandst Bugt,
Og vis-a-vis saa fjernt paa Klinten
En anden Borg sig reiste smukt;
De stod og verled kjælne Blikke
Hver Morgen og hver Aftenstund;
Men Eierne — de hilstes ikke,
Gud veed, — det havde vel sin Grund.

Baronen elskte meest sit Bæger,
Sin Passedix og sine Dyr;
Hans Søn — ja — Sønnen og var Jæger,
Men ellers ret en vakker Fyr;
Min Moster var en simpel Enke,
Ret af det ægte, gamle Slags,
Ei stærk hun var just i at tænke,
Men ferm til Rok og Naal og Sax.

Baronen kunde hun ei lide,
Han gjorde hende alting krumt,
Og Mosters Hoved, maa De vide,
Var, mellem os, saa lovlig dumt;
Han havde skuffet hendes Længsel,
Og Spot med hendes Ømhed drev;
Og derfor sad jeg som i Fængsel,
Thi hun min Fangevogter blev.

Men troer De, Kjærlighed er bange?
Nei, Faren gjør den kjæk og fast,
Den vandrer Veie, nok saa lange,
Blot for et flygtigt Øiekast;
Naar over Sø og Skovens Krone
Stolt Natten slænger ud sit Slør,
Den taler sødt med Valdhorntone,
Der naaer til Hjertet, før den døer.

Da Kløgt nu ei var Mosters Styrke,
Saa troede hun paa Trolddoms Magt,
Og, naar hun skulde gaae i Mørke,
Hun fra Concepten reent blev bragt;
Og, hvordan end jeg vilde snoe mig,
Jeg maatte høre hendes Nød;
Hun klaged tidt: „Jo du kan troe mig,
Det volder vist engang min Død.

Det spøger her! — ak, det er Sorgen!
Der gaaer en Ridder, gammel, graa;
Jeg saae ham liste sig om Borgen
I Nat med Almaviva paa;
I Mulmet høres hule Toner,
Ret som naar Een skal til at døe;
Hist ovre fra de to Baroner
De svæve hid paa salten Sø."

Saa stod engang hun i min Stue,
Med Eet blev hendes Mine suur;
„Hør, siig! hvad er det for en Due,
Som sidder her i dette Buur?
Jeg seer den stedse rolig hænge
Ved Vindvet paa den ydre Muur;
Men — jeg har speculeret længe, —
Thi hver Dag skifter den Mondur.

Hver Aften er den hvid som Sneen,
Hver Morgen er den sort som Beg;
Nu kan jeg næsten aldrig see'en,
At Ængstelse jo gjør mig bleg:
Det er vist ikke ganske rigtigt
Med denne Fugl, mit kjære Barn!
Betænk den Sag! det er saa vigtigt
At snoe sig af den Ondes Garn."

„Ak!“ raabte jeg — i Grunden bister, —
„Jeg husker ei dens sære Navn;
Jeg fik den af en lærd Magister,
Ham, Moster veed, i Kjøbenhavn.
I Nattens Mørke stedse Kjolen
Den skifter, bliver ganske sort,
Men naar den siddet har i Solen,
For Hvidt det Sorte svinder bort.

Min Gud! det er nu Fuglens Vane,
Enhver har sin, det er jo smukt;
Den gaaer Naturens lige Bane,
Og viger aldrig af sin Flugt.
Mig er nu denne Vendekaabe
Meer værd end mangt Academie,
Thi, troer De vel, den lille Taabe
Har lært mig min Philosophie!

Jeg sidder eensomt i min Stue,
Som Fader Noah i sin Ark,
Og havde jeg ei denne Due,
Mit Hjerte blev en øde Mark;
Den bærer hjem paa sine Vinger
Saa mangt et Fredens Olieblad,
Sød Lægedom den ofte bringer,
Naar Haab og jeg vil skilles ad.“

Hun taug, og gik. Men til mit Kammer
En Morgenstund hun atter kom:
Dog, hvo beskriver hendes Jammer,
Da hun fandt Seng og Stue tom!
Kuns Dueburet stod paa Bordet,
En Sort, en Hvid hun deri saae;
Og da de Stakler mangled Ordet,
Et lille Brev ved Siden laae:

„Vi tvende her har baaret Breve,
Trofaste Postillons d'Amour,
Til Løn derfor vi skulle leve
Vort Elskovsliv i dette Buur;
Vi bar saa mange skjønne Sager,
Vel tusind Qvad til Amors Priis
Og tusind Kys og tusind Klager,
Alt, hvad vi bar, var tusindviis.

Frem og tilbage har vi faret,
Som Skytten i et Væverværk,
Og snart sig hurtigt aabenbared
En Elskovsvæv, usynlig, stærk.
Den blev ud over Dybet vævet,
Som skilte tvende Hjerter ad.
Paa den er nu det ene svævet
Hen til det andet frit og glad.

See! De har villet Hjerter skille,
Og var dog kuns en slet Prophet;
Men Vi hjalp Hine Kortet spille,
Saa De, Fru Moster! De blev Beet!
At Een var To, De fik at vide,
Da nu De har os Duer seet;
Men hist paa Bugtens anden Side
Er tvende Hjerter blevne eet!"

Kongens Skygge.

(1829.)

I.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gjennem Øiet
Knap trængte ud fra Kummers Nat.
Det var i Høst; — og Bøgeskoven
Alt farved guult sit Bladetelt;
Han stod paa Klinten der, hvor Boven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalte Himlens Aftenskin,
Men tolked ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,
Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. —
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød;
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drotten mælte Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, — tryg til Ploven støttet, —
Paa ham kun stoled, og paa Gud.
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. —
En Søn af tvende Aldre var han;
Han stod, hvor Skranken just blev lukt,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høsted ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? — vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjenked i.

Hans Kjærlighed? det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred ned fra Himlens Bue,
Og kurred ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Var Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted Hjertets Kulde
For Øiets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked Duen fra hans Hjerte,
Og Gift — var deres Lokkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved,
Og hvæssed Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; — men den vilde
Omflakken læged dog eet Savn:
Thi Venskab vaagned, — ak, forsilde!
Det førte ei til Fredens Havn.
Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbtes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, —
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Nattens Øie skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged sine Vover
Mod Øens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt qviddred over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qval ei smelted Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselbord, —
Det kolde Marmor, — følte Smerte,
Og bærer end sin Medynks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Øiet
Sløvt stirred ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred sværmende og blid,
Han gik og drømte om sin Jammer,
En Skygge fra en svunden Tid.

Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled Himlens Aftenskjær;
Da vendte han sin Veemodstale
Til Vogteren, som stod ham nær:
„Min kongelige Ven alt sover?
Snart skal jeg Trætte sove med!
Frigjort min Skygge snart didover
Skal svæve til en salig Fred!“

Haren.

Ak, bedste Hr. Cornilsen!
Saa hør mig dog engang, —
„Nei, Panzer! ei jeg høre vil
Hans ynkelige Sang;
Hvis ei han tæller op
Ducater tre Gang ti,
Da faaer han aldrig Pigen
Og med os er det forbi.

Det er mig ligemeget,
Hvem Guldet hører til,
Og hvor han det har faaet,
Jeg ikke vide vil;
Men jeg, Jomfruens Værge,
Maa sørge for, at ei
Den spæde Fod skal træde
For tornefuld en Vei.

Det søde Barn betakker —
Ham siger hans Forstand —
Sig for en saadan Prakker,
Som han, til Ægtemand,
Der eier knap til Øllet,
Ei Bid eller Brand!" —
Da sukked Ungersvenden,
Thi Talen, ak! var sand.

Det var Hr. Borgemestren,
Der talede saa vredt;
Det var hans stakkels Skriver,
Der havde det saa hedt;
Det var den vevre Martha,
Hans Huusjomfru snild,
Som i Skriverhjertet tændte
Den forfærdelige Ild.

Forsamlet var i Salen
Al Byens unge Jagt;
Der stod han blandt de Andre
Slukøret og forsagt!
Men Martha gik saa emsig,
Saa rolig og tilfreds,
Og skjenked Viin af Kanden
Om til den hele Kreds.

Borgmestren elsked Jagten,
Og derfor i sin Sal
Han hvergang samled Jægerne,
Før de drog ud i Dal.
Selv laae han nu for Anker,
Thi Podagra og Gigt
Har Skræk for Kjær og Moser,
Og skyer en Jægers Pligt.

„Men — hvis han bringer Mynten, —
Dog hvor skal han den faae?
Da sværger jeg, — nu seer han,
Hvor vis jeg er derpaa, —
Med Bruden vil jeg dandse
Den allerførste Vals!"
Da loe den hele Skare,
Saa Hundene gav Hals.

Med Bøssen slængt om Skuldren
Over Torvet Skaren gik,
Hr. Panzer drev bagefter
Med melancholske Blik;
Hans Herres Øre lytted
Med Suk til fjerne Larm,
Og Jagtlysten rørte sig
I længselsfulde Barm.

Det trøsted ham slet ikke,
Naar han slog sig for sit Bryst,
Skjøndt der det gav en Klang
Som til Englenes Lyst;
Thi hemmeligt han gjemte
Ved tause Barm en Pung,
Af Guldstykker blanke
Fuldstoppet og tung.

Hvad hjalp ham nu hans Stue
Med det prægtige Karnap?
Og Loftets Stukkatur
Med forgyldte List og Knap?
De brogede Dukker
Paa Nøddeskabets Gavl?
At Ruderne var malte,
Og Gulvet lagt i Tavl?

En Lænestol heel magelig
Hans Herlighed bar;
Der svæved han i Puder,
Saa tyk, som han var;
Paa tvende Fløielsskamler
Sig hvilede hans Been,
Saa bugede som Tønder
Og saa tunge som Steen.

Men ak! skjøndt blødt beleiret
Af Uld og Svanebai,
Den høifornemme Gjæst
Ei vilde gaae sin Vei;
Som Millioner Bremse
Den jog ham op og ned,
Liig Syle, saa han brøled
Ret angenemt derved.

Fortvivlet greb han Stokken
Med Guldknappen paa,
Og fløited ad to Mynder,
Som ved hans Fødder laae;
Saa krøb han ned i Gaarden,
Hvor ved Baghusets Muur
Der stod, med unge Harer,
Et trætømret Buur.

Af dem han greb den Største,
Og slæbte den afsted
Med vaklende Skridt
I sin lille Hauge ned,
Der mod de smaa Briganter,
Ret som en Fæstning-stærk,
Paa hver en Kant var skjermet
Ved Muur og Plankeværk.

Han satte sig paa Bænken
Ved Springvandets Rand,
Hvor en Narcissus græd
I det glasklare Vand;
Saa lod han Morten springe
Mellem Busk og Æbletræer,
Over Kaal, over Roer,
Gjennem Ribs og Stikkelsbær.

Han pudsed fine Mynder, —
Da sang de lystigt op,
Og fulgte Harens Spor
Med ret vindige Hop;
Borgmestren, den tykke,
Da satte Haand for Mund
Og blæste dem et Stykke
Med Fryd, af Hjertensgrund.

Han fløitede, han klappede,
Han raabte sit Halloh,
Og legede saa Jagt,
Skjøndt han selv sad i Ro; —
Ei Haren lod sig fange,
Det gik, som det var smurt
Omkring i Haugens Gange
Gjennem Busk, over Urt.

Tilsidst den kom i Knide;
Da var den ikke seen,
Men søgte kjæk sin Frelse
Bag Herrens tykke Been,
Som og med megen Latter
Den hjalp af Qval og Nød:
Han snapped Haren atter,
Og holdt den paa sit Skjød.

Den Jagt blev ham for langsom,
Thi Haren var for let,
Af Raaben og af Skrigen
Han selv var bleven træt;
Han tænkte: „jeg skal dæmpe
Din Flygtighed brat,
Da kan du ikke kjæmpe
Saa tappert, du Krabat!"

Rundt om hans Øie søgte,
Men ingen Steen han saae,
Da følte han sit Hjerte
Mod Guldbørsen slaae;
Den drog han frem af Barmen,
Tog Haren paa sit Knæ,
Og bandt den fast om Bugen
Paa det sprættende Kræ:

Han slap den atter, — hei!
Da sprang den som en Vind,
De Reisepenge gjorde den
Vist let i Sind og Skind;
Bagefter satte Hundene
Med skingrende Vovvov!
Da ønsked sig nok Morten
Igjen i Mark og Skov.

Med Eet blev det saa stille,
Kuns Hundene de peb;
En inderlig Forfærdelse
Borgmesterhjertet greb;
Han saae, hvor de med Jamren
Langs Plankeværket løb,
Og kradsede med Poterne,
Og snusede og krøb.

Bag ved en Himbærhække
Ved Haugens ydre Kant,
Der var det lille Smuthul,
Den snilde Morten fandt.
Der trængte han sig smidig
Imellem Muur og Fjæl; —
Han bad ei om Forlov,
Han sagde ei Farvel!

Han tog tilbeens ad Marken,
Og svandt i Bjerg og Skov;
Der stod nu Magistraten
Langnæset og flau;
Han listed sig forbløffet
Til Lænestolens Skjød,
Og bandte, som en Tydsker,
Og ønsked, han var død. —

Alt Aftensolen tindred
Paa Sankt Agathas Spiir,
De røde Skyer seilede
I Luftens blaae Revier,
Og Lysene blev tændte
Fra Kjelder op til Qvist;
Da mumled Borgemestren:
„Nu kommer Jagten vist."

Høit Hornet lød fra Dalen,
Saa Fjeldene gav Klang,
Igjennem Gaden toned
Den muntre Jægersang;
Da kom de ud paa Torvet
Bag Raadhusets Fløi,
Ind stimled de i Salen
Med Latter og med Støi.

I Spidsen gik Hr. Panzer
Og smilede ret tryg,
Med Bøssen under Arm
Og Haren paa sin Ryg;
Han stededes for Bordet
Saa straalende, saa stolt;
En gludvirket Pengepung
Han høit i Haanden holdt:

„De tredive Ducater
Jeg her optælle vil;
Det var jo Dem det samme,
Hvem Guldet hørte til?
En Hare har jeg fanget,
Den bar det om sin Bug.
Jeg tog det, thi jeg tænkte:
Han har derfor ei Brug;

Thi Haren i sin Stilling
Ei Penge har Behov,
Han finder Disk og Dug
Og Brudeseng i Skov;
Men jeg — naa, Gud skal loves!
Det endte ei saa slemt;
Jeg haaber, Deres Løfte
De ei vil have glemt?

De gode Kammerater
Vare Vidner her i Dag;
Mit Udstyr og mit Bryllup
Det bliver Deres Sag;
Med Bruden skal De dandse jo
Den allerførste Vals?"
Da bruste Skarens Latter,
Saa Hundene gav Hals.

Skjøndt arrig i Parykken,
Borgmestren maatte lee,
Da for sit Øie atter
Han Skatten fik at see;
Han vinkede ad Martha,
Tog Panzer ved Haand,
Og knytted for Alverden
Det uløselige Baand.

Stor Fryd der blev at skue
Paa Raadhusets Sal,
Der sprang den rhinske Drue
I græsgrøn Pokal;
Stadsmusikanten førte op
Sin bedste Symphonie,
Stegt Haren stod paa Bordet; —
Saa var den Stads forbi.

Doris og Fætter Jean.

Det er en ganske vakker Fyr
Hr. Jean, min yngste Fætter;
Han mig fortæller Eventyr,
Og skriver mig Sonetter;
De klinge ei som Andres Vers,
Der læses og forglemmes,
Hvori man seer, det er kun Skjers,
Saa Lunet reent forstemmes.
Hans Vers — de trænge dybt i Sind!
Ja, De kan rigtig troe det,
Jeg lod dem aldrig komme ind,
Hvis Hjertet ei forstod det.
De virke med en Tryllemagt, —
Man veed ei, hvor man har det,
Og Hjertet være maa paa Vagt,
At det er vel forvaret.

Det var en Foraarsdag i Fjor,
Vi gik paa Elskovsstien,
Jeg tog mig for at spørge, hvor
Han lærte Poesien.

„Hør, kjære," — jeg med ærbar Tugt
Ham nok tør Kjære kalde,
Han kalder mig saameget Smukt,
Som Rimet nu kan falde, —
„Hør, kjære Jean! fortæl mig dog,
Jeg ikke ret forstaaer det,
Hvordan du bleven er saa klog,
Og hvorfra du dog faaer det?
Thi Oncle staaer i sin Boutik
Med Bismer og med Alen,
Og Tante holder dygtig Skik
I Kjøkken og i Salen;
Men Vers de agte kuns for Tant,
Og Elskov for Sottiser,
Ja, Oncle selv sin Kone fandt
Jo ved Adresaviser?"

„Kom," sagde han, „paa denne Bænk
Vi vil en Stund os sætte,
Mens Maanen kaster Sølverstænk
Udover Skov og Slette;

Jeg vil dig med tre, fire Ord
Mysteriet berette, —
Det vil tillige, som jeg troer,
Mit Hjertes Byrde lette:

Da Eros fløi fra Psyches Barm,
Forraadt af sin Veninde,
Og, svømmende med Graad og Harm
Paa Sommerluftens Vinde,
Han høit i stjerneklare Nat
Sig heftig monne svinge,
Da løsned sig en Fjeder brat
Fra Gudens venstre Vinge.
Den sank; og mens den lille Gud
Sin Smertes Flamme svaled,
Den som et hvidligt Stjerneskud
Paa Hellas' Enge daled.
Der af en Græker fundet blev
Det kostelige Stykke,
Og han den første Hymne skrev
Om Kjærlighedens Lykke.
Men — siden er den vandret om
Vel over hele Jorden,
Til London, Ispahan og Rom,
I Syden og i Norden;

Den fandtes hist, hvor Palmen groer
Om Niluskildens Grotte,
Og man har fundet selv dens Spor
Paa Schwabens Ridderslotte;
I Provençalens kjælne Chor,
Ja, ved Vaucluses Kilde,
Og hvor sig Guadalquibir snoer
I Ly af Rankkr vilde.
Lyksalig han, som eier den!
Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Som skrevet blev med denne Pen,
Blev aldrig viist tilbage.

Man ofte har den eftergjort
Bemalt med broget Farve,
Men ak! det gavner ikke stort,
Hiin Dyd de aldrig arve;
De træffes overalt paa Jord, —
Slig Falskhed aldrig helmer, —
I Kjøbenhavn, saavidt jeg troer,
Hos Jacobsen og Selmer.

Jeg meente, min var denne Skat,
Min Anelse har sagt det,
Skjøndt tidt alt Haab mig har forladt,
Hvorvidt jeg end har bragt det.

Dig offred jeg hver Bøn, hver Sang,
Dog maa jeg tilstaae dette:
Jeg hidtil tvivled hver en Gang,
Om Pennen var den rette!"

„Ifald," jeg svared flux igjen,
„Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Man skrev med Gudens tabte Pen,
Ei vises kan tilbage,
Saa trøst dig! — er den rigtig til,
Da kan jeg ikke nægte,
Man maa saa sige, hvad man vil,
Du eier vist den ægte!"

Rosen.

Og hende saae du ikke?
„Hr. Ridder, ak nei!
Hvor kunde mine Blikke
Vel naae saa lang en Vei?
Saa dybt i Grevens Have
Der staaer et Fruerbuur
Med høie Vold og Grave
I den blomstrende Natur;
Der sukker Eders Rosa,
Den spæde, fine Blomme,
Der venter hun med Længsel,
At hendes Trøst skal komme.
Men, hvis I tøve vilde
Et eneste Minut,
Da bliver det for silde
At frelse Eders Glut!
Jeg sneg mig om saalænge,
Til jeg hørte, at der
Man stemte Luthens Strænge
Til hendes Brudefærd;

Trindt Lamper saae jeg hænge
I Kirke, Slot og Krat, —
Man redte Grevens Senge
Alt til hans Brudenat!"

Den unge Ridder spænder
Fra Halsen sine Kjeder,
Sit Sværd fra sine Lænder,
Og skifter sine Klæder;
Han var en vældig Herre,
Bredskuldret, høi og stærk,
Heel lystelig han smiilte
Alt ved sit snilde Værk.
En sneehvid Gartnertrøie
Han bar, med Baand besat,
En høirød Gjord om Livet,
Af blanke Straae en Hat;
Den bar han kun i Haanden,
Og grønne Skoe paa Fod;
En Kurv af Vidievaanden
Paa det stolte Hoved stod.
Den fyldte han med Lilier,
Med Roser og Jasmin,
Med Negliker, Jonchiller
Og broget Balsamin,

Ranunkler og Tazetter,
Og Hyacinthen fiin,
Imellem dem han sætter
Den mørke Rosmarin.

Han gaaer til Grevens Have,
Hvor i blomstrende Natur
Imellem Vold og Grave
Der staaer et Jomfrubuur.
Der spænder Svanen op
Sit duunhvide Seil,
Og seer sin trinde Krop
I det flydende Speil;
Hvor sig i Bølgen skyder
Dens fulde Jomfrubarm,
Der risler den og syder,
Saa øm og elskovsvarm.
Den Paafugl der mon spanke,
En strunk Cavallier
I Rustning, den blanke,
Med prægtige Fjer;
Men Hjernen er saa lille, —
Det hændes vel Fleer,
Der gjerne gjælde vilde
For en stolt Cavallier.

De grønne Myrtehækker
Og Laurens ædle Træ
Mod Himlen høit sig strækker,
Og i det mørke Læ
Sig krydse hundred Gange,
Hvor Najadernes Spøg
Udsender Straaler lange
Høit over Eeg og Bøg.
En broget Tjenerskare
Her driver rundt sit Spil,
Hovmestren tager vare,
At alt gaaer rigtigt til;
Men blandt de travle Svende,
Som strømme ud og ind,
Han lister sig til Hende,
Som fortryllet har hans Sind.

Han kommer snart tilbage,
Og iler let afsted
Fra stolte Marmortage
I Haugens Gange ned;
Han vandrer der saa sikker
Med Kurven paa sin Isse,
Mens rundt omkring han skikker
Sit faste Blik tilvisse.

Orangerosen bøied
Sig fra sin tykke Qvist,
Den skrevet stod i Øiet:
Det er en Søster vist?
Og Aftensolen sendte
Sit Blik paa Kurven, thi
Den tænkte: jeg maa vente,
At see, hvad der er i!

Dog — hvor Tritonen kryster
De fyldige Najader,
Hvor Vandspringstraalen bader
De trinde Marmorbryster,
Hvor stolt Paafuglen spanker
Med sit ynkelige Hviin, —
Der staaer i dybe Tanker
Den unge Greve, fiin.

„Hvo er du?" — Jeg er Gartner,
Een Blomst jeg dyrker blot! —
„Hvad gjør du her til Tide
I min Hauge, ved mit Slot?"
Ak! jeg har Blomster baaret
I Fruerburet hen!
En Rose har mig saaret,
Den bær jeg bort igjen;

En Rose har mig daaret,
Den Rose er min Lyst,
Den har jeg mig udkaaret
At hvile ved mit Bryst!

Saa hilste han med Hatten,
Heel skjelmsk han paa ham saae,
Og vandred ned i Natten,
Som alt i Dalen laae.

Hr. Greven ham tilsendte
Heel adelige Blikke,
Og rysted med sit Hoved;
Thi han forstod ham ikke.

Men da den flinke Ridder
Var kommet bag det Krat,
Hvor Nattergalen sidder,
Og Stien dreier brat
Om steile Klippestene, —
Der satte han sit Læs
Imellem grønne Grene
Ned i det bløde Græs.

„Kom frem, min Rosenblomme!
Spring ud, min Lilieknop!

Mit Morgenrødt! du komme,
Min Foraarssol! stig op!"

Han drog det hvide Klæde
Fra Kurvens Rand med Hast, —
Der laae den Fine, Spæde
I Slummer, dyb og fast.
Hver Rose havde kysset
Sin Søster, ak! saa øm,
At ganske hun var dysset
I en barnlig Elskovsdrøm.

Den unge Ridder standser
Med Haanden paa sit Bryst,
Ham var, som alle Sandser
Stod paa Himmerigets Kyst; —
Hans Mund et Ord ei mæled,
Han vakled som et Rør,
Det var, som om han dvæled
Ved Salighedens Dør!
Da toned gjennem Dalen
Capellets Klokkeklang,
Da fløited Nattergalen
Sin underfulde Sang;
Det aanded fra hans Hjerte
Den vilde Flamme bort,

Og løste Kamp og Smerte
I en himmelklar Accord.
Hun aabnede sit Øie,
Sødt smiilte det paany, —
Saa svæve fra det Høie
To Duer gjennem Sky!
Ømt mæled hendes Tunge
Hans Navn, hans Navn een Gang;
Ak! Himlens Engle sjunge
Ei sødere en Sang!
Han hende bar ærbødig
Fra Rosenleiet ned,
Hun havde ikke nødig
At rødme stærkt derved;
Han tog med megen Lempe
Jomfruens varme Haand; —
Saa bar den stærke Kjæmpe
Sit bløde Slavebaand.
Ved Stien laae Capellet
Tæt op til Klippens Bryst,
Der risled Kildevældet,
Og Lampen brændte tyst.
Den gamle Præst derinde
Med Messebog i Haand
Forbandt med evigt Baand
Den unge Mand og Qvinde.

Men — som de laae paa Knæ,
Og ydmygt sig mon bøie
For Naadens Palmetræ
Og for Madonnas Øie, —
Og som de skye sig dulgte
Bag Ridderborgens Bue,
Og taus han hende fulgte
Til tyst forborgne Stue; —
Da lød fra Greveborgen
Basunens stærke Sang,
Stolt vilde Greven vandre
Sin søde Kirkegang;
Høit klang den tomme Pralen
Fra fakkelsmykte Slot, —
Men Brylluppet stod i Dalen
Saa tyst og luunt og godt.

Maanen og dens Moder.

Ideen laant.

Hvorfor nu Maanen gaaer paa Himlen
I næsten drukken, halv sværmérisk Svimlen,
Saa blank om Næb, saa rød i Kammen,
Saa blussende, som naar Madamen
I Kjøknet har holdt Rettergang,
Som Degnen efter Aftensang; —
Hvorfor den rødmer, bly og bange,
Og skjuler sig bag hver en Sky,
Naar den om Aftenen skal gange
Sin Bane over Land og By; —
Hvorfor den er saa sky, beskippet —
Som Pudelhund, om Vintren klippet,
Som en Declamateur i Knibe —?
See — det kan De jo let begribe!
Ei glemmes, hvad i Ungdom næmmes:
Den nøgen er — fra Taa til Toppen,
Den eier jo ei Pjalt paa Kroppen,
Og det er derfor, at den skjæmmes. —

Engang i gamle, gamle Dage
Den traadte til sin Moer med Klage:
„Ak, Moer! det er saa koldt om Natten,
Har jeg ei Febren, har jeg havt 'en!
Før var jeg fed og rund og prægtig,
Nu er jeg tør og smal og smægtig,
En vindtør Skolemester liig;
Jeg fryser nu saa gyselig
Om mine Fimre! — Sy mig dog
En Kjole! — Du er snild og klog."

„Min Søn," sa'e Moderen, „ja gjerne:
Du er saa lille som en Stjerne,
Der gaaer ei meget Klæde til;
Kom hid, jeg strax dig maale vil!
See saa, — Vorherre dig bevare!
Gaa nu og skin, — kom saa igjen.
Lys kjønt for Verden hist, vor Ven,
At den kan Lygteskatten spare;
Hvo ret sin Næste tjene vilde,
End aldrig kommen er for silde!"

Saa gik da Maanen og tog til!
Men, da den atter kom tilbage,
Da skulde De kun hørt et Spil,
Hvor Damen hun tog paa at klage:

„Men, Herregud! hvad er dog dette,
Min Søn? Jeg alting maa opsprætte,
Og sye den hele Tingest om;
Den er dig altfor stram og snever.
Før var du tynd og fiin og vever,
Nu har du jo en Istervom,
Som sad du i Borgmesterdøm! —
Driv af igjen!“ — Og Maanen gik
Med meget melancholske Blik.
Nu tog den af, og blev saa slank
Som Pog af Grammatik og Bank,
Som Almeensikkerhedens Gjæst,
Som en traineret Fuldblodshest,
Som Vesterkantens sultne Præst.

Da nu den atter kom tilbage,
Og stilled sig for Fruen frem,
Da kan De sagtens tænke Dem,
At hun blev bøs: „Har man seet Mage!“
Hun tordnede med Fynd og Klem,
„Vil du paa mine gamle Dage
Mig gjække saa? See kun, hvor fiid
Som Humlesæk den Kjole hænger,
Den er jo næsten meget længer,
End Ariankes Slæb, og viid
Som Damers Ærmer nuomtid!

Vil du mig tage saa ved Næsen?
Du feiler stærkt, ifald du troer,
Jeg taaler længe dette Væsen;
Ei nogen Studios paa Jord
Behandler saa sin gamle Moer
Som du, med Frækhed og Fadaisen.
Mig holder du ei meer for Nar!
Rend nu omkring til Folks Spektakel
Saa nøgen, blot og blank og bar,
Som Gud har skabt dig, dumme Stakkel!"

Dybt Maanen sukkede; — og rød
Den hæver nu af Havets Skjød
Sig ængstlig, som en Supplikant,
Som en Student med Niels Contant.
Det bedste Raad for Staklen var,
Ifald han tog en Ægtemage.
Da vilde han ei mere klage;
Thi flink og from og reen og klar
Hun kunde da i Læ af Skyen
Hans Kjortel skjære til og sye 'en.

Men Stjernerne paa Nattehimlen
Ei kunne bøde paa hans Savn;
Hans Mage findes kun i Brimlen,
Der straaler huldt i Kjøbenhavn.

Thi er min Bøn til alle Skjønne, —
Som elske Maanens Blik, hvis Bryst
Dens Straalebad har ydet Trøst,
Som mindes, at den ofte blid
Bag Skyen gik — til rette Tid, —
At de taknemligt den vil lønne.

Jeg vil mig regne høit til Ære
Postillon d'amour at være,
Besørge Brev, — hvis Nogen vilde —?—
O vee! De tie alle stille!
Men — jeg forsikkrer Dem, jeg venter
Med Fodpostmanden nok saa net
I mangen nydelig Billet
Min Bøn opfyldt med Renters Renter!

Alfens Brud.

1.

Glimrende Hækken bæved
I varme Sommerluft,
Om Pavillonen svæved
Den brune Mokkas Duft;

Herrer og Damer krandsed
Den sirlige Altan,
Smaapigerne de dandsed
Nede paa grønne Plan.

Der dandsed Alfhild liden,
Med gyldenblanke Haar;
Vinger gav hende Tiden,
Hun var kun fire Aar.

Som Hyacinthens Stengel
Saa smidig, rank og rund,
Med Smiil, som nys en Engel
Havde kysset hendes Mund.

De store Øine straalte
Med sær dybsindig Skik,
Knap Nogen længe taalte
Det tankerige Blik;

Som havde alt hun kunnet
See klart i Hjertets Nat,
Som havde hun udgrundet
Livsgaadens dunkle Skat!

Hun svæved om i Flokken
Liig Muusen, tyst og let,
Saa Vinden danned af Lokken
En Glorie, — et Net. —

Med Eet var hun forsvundet
Af den støiende Sværm,
Hun havde Veien fundet
Bag Bøgelundens Skjærm.

Gjennem de krumme Gange
Hun ilede did ned,
Hvor Aaen, som en Slange,
Slikked den grønne Bred.

Hvor Bøgen i Voven hængte
Sin Løvdusk, grøn og lys,
Som om den rigtig trængte
Til kjøligfriske Kys;

Hvor dybt sig Broen speiled,
Og Græsbænken stod,
Og Aakanden seiled,
Løsrevet fra sin Rod:

Der satte sig den Lille,
Og med sine Øine blaae
Hun tankefuld og stille
Ud over Vandet saae.

2.

Ei sad hun ene længe; —
Thi langs med krumme Kyst
En Svane saaes fremtrænge
Sit Alabasterbryst.

Til Pletten, hvor hun smiilte,
Den tyst og kjælen flød,
Og standsed der, og hviilte
Sit Hoved i hendes Skjød.

De var saa gode Venner!
I Skovens stille Paulun
Med sine spæde Hænder
Hun strøg de skjære Duun.

Blidt løfted den sine Vinger,
De danned en Bærestol;
Ung Alfhild let sig svinger
Paa den levende Gondol;

Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steeg paa Svanens Ryg,
Og sad som en lille Dronning
Saa siirlig og saa tryg. —

Mens Svanen Farten stilled
Under Broens høie Hal,
Stolt saae den paa sit Billed
I det slebne Krystal;

Og Billedet — det fulgte
Med paa den vaade Sti, —
Det var ret, som det dulgte
Kun slet sin Jalousie.

Som Vagt i grønne Pandser
Stod Sivets ranke Trop,
Med tusind spidse Landser
Og Blomsterfane paa Top.

Fra Busk og Træ paa Landet
Langs Aaen fjern og nær,
Fra Lilierne paa Vandet
Der myldred frem en Hær;

En Hær af Alfer hvide,
Guldgule, røde, blaae
Ud af hver Blomst med blide
Øine paa hende saae.

Det var de vilde Ænder
Og Rørdrummen i sit Skjul
De klapped i deres Hænder
Og slog paa Pauken huul;

Mens Irsken, Droslen og Gjøgen
Med Sidsken og Stæren til
De sad i Ellen og Bøgen,
Og gjorde klingende Spil.

Bagefter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun;
Men Alfhild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

3.

Hvor hængende Grene skjule
Bredden for Himlens Syn,
Sig aabner en hemmelig Hule
Ind under Bankens Bryn.

Derind sig Svanen vendte
Med sin kostbare Fragt, —
Hun frygted ei, hun kjendte
Den underjordiske Pragt.

Vedbend i vild Uorden
Smykked det runde Portal;
Langt skjød sig under Jorden
Den dybe, klare Canal.

I Mulm end Væggene stode
Paa begge Sider tyst
Med Huler, hvor Smaafolk boede, —
Snart blev der Larm og lyst.

Som vimse, vevre Rotter
De listefulde Smaa
Foer frem af deres Grotter,
Og ned paa Toget saae.

Liig Drueklaser hang de
Paa Rødder, Steen og Mus,
Ud over Vandet svang de
Brogede Lys og Blus.

Langs Grotternes Gelænder
De stod i Tusindtal,
Og slog med bitte Hænder
Paa rungende Metal;

De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gjennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

Men efter seiled en Række
Af Svaner, Han og Hun,
Ung Alfhild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

4.

Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldguul og purpurrød.

En Sø, en Dal med Skove
Modtog dem i sit Skjød,
Ind paa den sølvblaae Vove
Saa sagteligt de flød;

Saa blidt, som Skuden lægger
Sig ind i Hjemmets Havn,
Som naar en Moder strækker
Mod Barnet ømt sin Favn. —

Paa Søens Sapphirflade
En Ø, smaragdgrøn, laae,
En Lind med brede Blade
Kneisede høit derpaa.

Paa Øens bløde Tillie
Ung Alfhild let sprang ned,
Hun stod der som en Lilie,
Plantet i grønne Bed.

Men Svanen var brat forsvundet, —
En deilig Dreng der stod,
Om dunkle Lok var vundet
Rubinens røde Blod;

Og det var Alfers Konning!
Med Rosen i sin Haand,
Han gav sin lille Dronning
Til Scepter en Lilievaand.

En Krands af Blomstergrene
Hun fik om Panden lagt,
Hvert Blad var mørkblaae Stene,
Bundne ved Guldets Pragt.

En Virak Sommervinden
Ud over Dalen bar,
Og Begge stod under Linden, —
Da klang en Jubel klar;

Thi rundt paa Dal og Høie
Fra Busk og Blomst og Sø
Sig Alfer monne bøie
Mod den lyksalige Ø.

I Aftensolens Forgylding
De flagred, svømmed og sprang,
Den unge Dronnings Hylding
Tolkede deres Sang. —

Han vinked, med Alvorsmine, —
Da svam fra Øens Strand
Hver smilende Undine
Over til Skovens Rand;

Han Rosen langsomt hæved, —
Og Luftens Alfer fløi
Fra Øen bort, og væved
Et Net over Skov og Høi;

Som Lærker, naar de skrækkes,
Og susende bortflye,
Saa Nabomarken dækkes
Af Tusinder paany.

Den unge Konge ledte
Sin Dronning, spæd og fiin,
Did, hvor et Teppe sig bredte
Under Lindens Baldachin.

Paa Fløielsbolstre hvide
Han satte den unge Viv,
Og hviilte ved hendes Side
Med Armen om hendes Liv.

———

5.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
Da hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal;

Selv Blomsten ei kunde høre't,
Som turde ved Thronen staae,
Endskjøndt den spidsede Øret, —
Da talede han saa:

„Sex Gange i denne Sommer
Var du, min Dronning! her;
Den syvende Gang, du kommer,
Ak! det den sidste er!

Langt, langt jeg maa bortvandre
Fra dig, min søde Brud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjebnes Bud.

O, Dage, gjennembævede
Af Fredens milde Glands!
O, Dage, tæt indvævede
Af Glædens Perlekrands!

O, Livlighed og Latter!
O, Venlighed! o, Lyst!
Naar skal jeg aabne atter
For eders Sværm mit Bryst?

Vandrer jeg som i Fængsel
Til fjerne Land og Flod,
Skal Mindet dog vække Længsel
Og Længslen Haab og Mod.

Vi dandsed her i Engens
Qvægende Blomsterduft,
Til Fløitens Klang og Strængens
Sittrede Vand og Luft.

Til Æthren vi dig bare,
Og viste dig Stjernens Gang,
Og med den svævende Skare
Du daled igjen paa Vang.

Jeg Arm om Midien slog dig,
Og fløi over Søens Skjød;
Da raabte du, at jeg tog dig
Jo som et lille Brød!

Hver flagrende Libelle,
Hver broget Orm, som krøb,
Hver Blomst dig maatte fortælle
Sit Navn og Levnetsløb.

Vi overgivent spøgte
I Kildens kjølige Bad; —
I Busken jeg dig søgte,
Hvor stille skjult du sad.

Hos Storken og hos Ørnen,
Hvor Vinden leger frit,
Hos Nattergalen i Tjørnen
Aflagde vi vor Visit.

Jeg reed paa Hjorten lette,
Du paa den hvide Hind,
Rask over Skovens Slette
Gik det jo som en Vind.

Vi hilste Daadyrflokken
Og Markens bitte Muus,
Haren, Ræven og Brokken
Udenfor deres Huus.

Vi lod os sagte glide
Dybt ned i Schachten steil,
Og saae vort Billed stride
Langs ad Krystallens Speil.

Gjennem den dunkle Gyde,
Hvor smaa Svartalfer boe,
Hørte vi Sølvet flyde,
Og saae Guldtræet groe;

Hvor kunstigt Alfer male
Rubin og Amethyst,
Som siden stolt tør prale
Paa skjønne Pigers Bryst. —

Naar trætte af Sommervarmen
Vi sad ved Kildens Væld,
Greb du mig under Armen,
Og bad: „Fortæl, fortæl!

„Hold nu, hvad du har lovet, —
„Fortæl mig noget, du!
„Saa jeg fryser om mit Hoved
„Af Angest og af Gru!“

Da lod din Aand jeg følge
Mig gjennem Livets Skræk,
Over den brusende Bølge
Fløi vor Tanke kjæk.

I Storm, ved Lynets Flammer
Paa vilde Klippekyst
Hørte du Dødens Jammer
I Skibbrudnes Røst.

Hvor Retterstedet stander
I Maanens matte Glands,
Saae du de blege Pander,
Og Hexes fæle Dands.

Paa Vindeltrapper og Gange
I skumle Borgruin
Jeg viste dig Gjenfærd lange
Vandre i hviden Liin.

Jeg skildred dig lede Snøge,
Som ruge i Klipperift,
Troldqvinderne, som koge
Den hemmelige Gift.

Og naar du saa blev bange,
Og Kinden blev lidt bleg,
Gjenlokkede Alfers Sange
Roserne, som bortveeg."

6.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal:

„Ak, nu jeg maa bortvandre
Fra dig, min Dronning prud!
Ei mægter jeg at forandre
Den evige Skjebnes Bud.

Skjøndt Mindet vil smelte sammen
I Tidens graadige Flugt,
Skal dog vor Leeg og Gammen
Bære dig liflig Frugt.

En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Værd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

Først Alt vil ganske svinde; —
Men som det skjulte Frø
Vil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfers Rige
Blev nedlagt af min Haand.

En Vielse jeg give
Dig vil, at Alfens Viv
En Digterinde maa blive, —
Det skjønne Digt — dit Liv!

Som Solens Blink udklække
Blomster i broget Rad,
Skal dine Smiil opvække
Hjerter til sværmerskt Qvad.

Thi Sangeren, vil man sige,
Velsigner høit sit Hverv,
Naar han en deilig Pige
Tør offre Sangens Skjerv.

Og fra mit Land, det fjerne,
Du skal af Alfer smaa
Om din Skjønhed at værne
En kraftig Livvagt faae:

Sundhed, den stærke Terne,
Og Ynde, med Rosenqvist,
Skal følge dig, min Stjerne!
Og — Skjelmeri tilsidst.

Den Første skal farve mørke
De gyldne Haar, og smukt
Dig strømme sin varme Styrke
I Blodets Purpurflugt.

Den Anden skal Foden føre
Og bøie rund din Arm,
Og tugtigt dig omsløre
Din Hofte og din Barm.

Den Tredie i en fornøiet
Men ubevogtet Stund
Skue dig dybt i Øiet
Og kysse dig paa din Mund!"

7.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal, —
End hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal.

„Een Pligt jeg dig paalægger,
Een Bøn jeg beder kun,
Før jeg dig Haanden rækker
I Afskeds bittre Stund:

En mægtig Gnist der flammer
I hvert et jordisk Bryst;
Skjøndt den fra Himlen stammer,
Avler den Sorg, som Lyst.

Den er det, som forbinder,
Og som adskiller brat,
Den er det, som forblinder
Og Dagen gjør til Nat.

Ved den af Slummer jages
Saa mangen evig Sorg,
Naar bedst man troer, der tages
Et Paradis paa Borg.

Du kjender ei dens Vælde!
Ak, kun en stakket Stund
Formaaer i Støv at fælde
Dig Fredens hellige Lund.

Nei! elske maa du ikke!
Fatter du vel det Ord?
Vel ane dine Blikke
En Hemmelighed stor?

Til evig Qval og Smerte
Blev, Alfhild! jeg fordømt,
Hvis een Gang blot dit Hjerte
Om Kjærlighed fik drømt.

En Mand af Støvets Caste,
Med Kjole og Frisur,
Sig skulde fræk formaste
Mod din Æther-Natur?

Jeg skulde see dit Øies
Violblaae, dybe Glands
Forene sig og føies
Saligt til Eet med hans?

Jeg skulde see, han førte
Dig som sin Eiendom,
Hvor Ingen Sukket hørte,
Og ingen Hjælper kom?

Jeg skulde sindig taale,
At han med ublue Blik
Begjærligt skulde maale
Hver Yndighed, du fik?

Nei! Gnisten maa ei tænde
Hos dig sin falske Pragt!
Ak, nei! du maa ei kjende
Dens frygtelige Magt!

Jeg evigt den vil slukke,
Mens reent er end dit Bryst,
Og aldrig skal du sukke
I Elskovs Qval og Lyst.

Jeg rækker dig Glemsels Honning, —
Tøm ud den søde Drik!
Og giv mig, Alfhild! min Dronning!
Dit sidste, venlige Blik!"

En Valmueblomst han plukked,
Den stod ved Thronens Rand;
Dens Bæger han oplukked,
Da fyldtes det paastand

Med Iispolens Kulde,
Med Glemsels Slummerviin;
Han holdt det for den Hulde
Til Læbernes Carmin.

Hun saae paa ham, hun sukked,
Hun tømte det til Bund,
Og da hun havde drukket,
Sank hun i dyben Blund.

Der blev som Døden stille,
Svundet var Alfers Dal,
Kun Vandet hørtes trille
Og fjernt en Nattergal.

8.

Aftenen alt udbredte
Sit hemmelige Flor,
Moderen ængstlig ledte
Efter sit lille Noer;

Da fandt hun endelig Pigen
Sødt slumrende paa Jord;
Med tusind Øine, nysigen
Stod rundt en Blomsterflor.

Og vaagen Alfhild fandt sig
I Græs ved krumme Aa,
Om hendes Lokker vandt sig
En Krands Violer blaae.

— Hun voxed, riig paa Ynde,
Som Alfen havde sagt,
Tidligt sig lod forkynde
Aandeverdenens Magt.

Sig hendes Sødhed væved
I mangen Tankes Gang,
Saligt Sangeren bæved,
Naar han om Alfhild sang.

Hun blev, som hendes Moder,
Baade kløgtig og from,
Men — under Barmens Kloder
Slet ingen Varme kom.

Vel Beilere kom der mange,
Men iiskolde Blik
For deres Sukke lange
Var al den Trøst, de fik.

Ei mægted Støvets Sønner,
I Kjole og Frisur,
At bøie med Elskovsbønner
Den ætheriske Natur.

Men trods det kolde Hjerte
Havde hun freidigt Mod, —
Kuns dem det voldte Smerte,
Som laae for hendes Fod.

De to Cousiner.

1.

Ei langt fra Hovedstadens Muur
Ved Landeveien, inde
Hvor Graner om en stille Plads
En Tornekrone vinde;

Der mødes Vogne, Mænd til Hest,
Indsvøbt i Kapper lange;
Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
End slumre Lærkens Sange.

Der er saa ængsteligt, saa tyst,
Med Graat er Himlen tjeldet;
Nysgjerrigt taus, som hviskende,
Staaer Gran mod Granen hældet.

De stige ned af Hest og Vogn
Med alvorsfulde Miner;
De hilse koldt, — og tre og tre
Hver til sin Kant hentriner.

De tale sagte, — give Vink, —
Paa Sletten Skridt de maaler,
Paa udbredt Kappe knæle de,
Og lade to Pistoler.

Og Tvende træde særskilt frem,
De Andre bort sig fjerne; —
Veemodig skuer ned til dem
En mat og eenlig Stjerne.

Den Ene er en kraftig Mand
Med graanet Haar om Panden;
Som Pilen smækker, hvid og rød,
Blondhaaret er den Anden.

Den Ene i den grønne Frak
Kun Mod og Fasthed værne;
Den Andens Hjerte dækkes af
Den blanke Ordensstjerne.

Den Ene med et roligt Blik
Og fast i Fod og Haanden;
Den Anden, vild af Øiekast,
Og myg, som Aspevaanden.

Den Ene med en hellig Sags
Fortrøstning i sit Hjerte;
Den Anden, som der pined ham
Et Helved, fuldt af Smerte.

Den Ældre gjorde Tegn til Fred, —
Med Alvor, strengt han fordred;
Den Unge med et haanligt Smiil
Til Blod og Dom beordred.

Der faldt to Skud; — men til sin Bogn
Blev kun eet Legem baaret;
Den brede, dunkle Blodstrøm skjød
Med Magt igjennem Saaret.

En Ungersvend paa Græsset laae,
Med blonde Lok om Tinden;
Da Østens Rose blomstred frem,
Saa falmed hans paa Kinden.

Da Morgenluften sendte frisk
Sit første Pust i Lunden,
Saa listed sig det sidste Suk
Ham bævende fra Munden.

2.

Saa døsig, lummer og saa tyst
Er Sommermiddagsstunden,
Kun Gjøgens fjerne, svage Kluk
Høres fra Hasselunden.

I Jægerhusets Lindegang
Udenfor Haugestuen
Der sidde To, hver paa sin Bænk
I Skyggen, under Buen.

Den Ældre syer det grove Liin,
Bleg er hun som Jasminen,
Men som Provencerosen rød
Og fyldig er Cousinen.

Hun glimrer liig en Sommerdag,
Og med de hvide Hænder
Heel tankeløst i Schillings Bog
Hun Blad paa Blad omvender.

Den grønne, bløde Silke sødt
Røber de runde Former,
Og Barmens høie Bølgeslag,
Hvor det i Dybet stormer.

Og der er ikke talt eet Ord,
Lydt høres Bien surre,
Og i Cousinens Silkeskjød
Den hvide Killing snurre.

Men der blev dog en Tale ført
Saa fuld af Ild og Smerte;
Men den til Ordet at betroe
Af intet Sprog de lærte.

Den blege Kone sender tidt,
Over sit Sytøi bøiet,
Cousinen en veemodig Strøm
Af Ængstelse fra Øiet.

Og fra Cousinens Øine blaae
Lynhurtigt faaer hun Svaret;
Men bag det listigt skjønne Blik
En Rædsel laae bevaret.

Et Posthorns indholdsfulde Klang
Høit skingrer hist ved Kroen,
Og hurtigt høres Hestens Trav
Med Bulder over Broen.

Et Brev Hver holder i sin Haand,
Og Hænderne — de sittre;
Begjærligt suge Øinene,
Men Smilene er bittre.

De folde Hver sit læste Blad,
Og Blikket mødes atter,
Og uden Ord med Gysen de
Hinandens Tanke fatter.

Den hvide Rose blussed høit
Som Foraarsmorgenrøden;
Den Røde sad, som paa en Grav
Et Billede af Døden.

Den Første hvisked: „Tak, o Gud!
At du mit Alt har skaanet!"
Den Anden taug, stod op, men sank
Blandt Roserne hendaanet.

3.

Han kom til Hjemmet, mat og mørk,
Med Sved og Støv i Haaret;
Han bar en Smerte i sit Bryst,
Men, ak! man saae ei Saaret.

Med intet Ord, ved intet Blik
Lod sig hans Ro forandres;
Han vilde bære stærk sin Vægt,
Sin egen — og de Andres.

Sin fromme Hustru stirred mildt
Han i det klare Øie;
Ydmyget, sønderknuust han saae
Den unge Blomst sig bøie.

„Kom, læg dit unge Hoved her,
Kom, græd i mine Arme!
Her ved mit Bryst din kolde Kind
Jeg gjerne vil opvarme!"

Hun segned paa Divanen hen,
Hun taug, men Øiet flammed,
Med runde Arm omkring hans Hals
Et Navn hun sagte stammed.

Da løste Graad den stumme Qval,
Og Smerten strømmed over,
Ned paa de hvide Skuldre flød
De gule Haarets Vover.

Det matte Øielaag sank i,
Den blege Mund stod aaben,
Men, stærk ved Smerten, trængte sig
Fra Øiet Perledraaben.

Med Arm om hendes smækkre Liv,
Med Haand bag hendes Hoved,
Med Munden tæt ved hendes Mund
Han sin Beretning voved.

„Du stakkels Barn! — hans Svar var kort, —
Hans Ord var koldt, — han spotted
Et Navn, ham før saa dyrebart, —
Han ved min Qval sig gotted.

Jeg tigged ydmyg, paa mit Knæ,
Men lukt var Hjertets Veie,
Da voved jeg at friste det,
Som ei er heelt mit Eie.

Jeg vilde skaant, — jeg maatte ei,
Han tvang med Haan og Kulde;
Hans sidste Tilsagn fik, desværr',
Mit Svar igjen tilfulde.

Jeg opgjort har hans Regnebræt,
Jeg hævnet har din Ære, —
Du faaer en blodig Seierskrands
For den, du ei tør bære."

Cousinen taug, og bleg som Liig
Hun vakled ud af Stuen;
Men ængstlig, øm, hvorhen hun gaaer,
Bevogter hende Fruen.

4.

Den hede Sol er dalet ned
Bag fjerne, dunkle Skove,
Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
De dybe Enge sove.

Ved Skovens Rand en Hytte staaer
Ei langt fra Tørvegraven,
Med matte Løv sig krummer der
Et Hyldetræ i Haven.

Cousinen staaer ved lave Dør
Og lytter til, hvor inde
I Kamret tysser paa et Barn
Den gamle Stodderqvinde.

„Ti stille, Barn! græd ikke meer,
Luk Øiet til, du Lille!
Din Fader kommer snart herhid,
Han al vor Sorg vil stille.

Vær rolig, Barn! du søde Barn!
Snart vil du lee og smile;
Din Moder kommer snart herhid,
Og luller dig til Hvile!“

Ad aabne Dør hun traadte ind,
Og sig i Stuen stilled,
Som, stolt med en Medeas Blik,
Et herligt Marmorbilled.

Thi Hævnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; —
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Og svøber ham i Shawlet.

Saa styrter hun af Hytten ud
Igjennem Mosens Taager; —
Men — om den stakkels Piges Fied
En venlig Engel vaager.

5.

Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Og fire runkne Vidietræer
Som Vagter den beskytte.

Der er saa øde fjern og nær,
Ei Fuglens Qvidder lyder,
Kun Tudsen døsig kryber frem
Blandt Tidsler og Skarntyder.

Her vandrer Qvien ei til Vands,
Og Egnens Malkepiger
Med Bøtte, Stol og Malkekrands
Den skumle Plet undviger.

I Middagsheden giftig Dunst
Forvirrer Vid og Sandser;
Ved Midnat Ellekonen vildt
I Mosetaagen dandser.

Cousinen styrer did sin Fod,
Hun over Heden springer,
Saa Haaret, liig et gyldent Fløi,
Bagefter hende svinger.

Men aandeløs ved Brøndens Rand
Hun standser brat sin Ilen; —
Thi Ellekonen, rank og hvid,
Hun svæve seer ved Pilen.

Hun løfter Barnet over Brønd,
Mens Øiet ræd hun vender; —
Da føler hun sin hede Arm
Berørt af klamme Hænder.

Med Skrig hun slap; — men intet Pladsk
Fra dybe Kjedel hørtes,
Det var, som om den Lille af
En venlig Arm bortførtes.

Ud over Sletten Pigen foer,
Og svandt i Taageregnen;
Og Vanvid hende Vinger gav, —
Hun saaes ei meer i Egnen.

Men seent et Rygte mumled om
Et Brev, hun skulde skrevet,
At fjernt i fremmed Land hun var
En fornem Frue blevet.

6.

I Jægerhuset gaaer en Dreng,
Og leger med sin Bue,
Ei Jægermestren ligner han,
Og ei den fromme Frue.

Thi han er blond, og han er vild,
Men kløgtig, fuld af Løier;
Kun Fruens milde Moderblik
Hans stærke Villie bøier.

Og fra sin bedste Leeg han tidt
Sig ind til hende sniger;
Der sidder han, mens Øiet ei
Fra hendes Aasyn viger.

Han fritter da om tusind Ting;
Om Folk i Bondebyen,
Om Stjernen, Maanen, Hest og Lam,
Om Blomsten og om Skyen.

Og spørger han: „hvor er min Faer?“
Hun peger mod det Høie.
Og spørger han: „min Moder da?“
Saa tørrer hun sit Øie.

„Men siig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og lyv nu ei, gjør mig ei vred,
Imens endnu du har mig!“

Med selsomt Smiil hun gier ham Svar:
„Paa Heden hist jeg tog dig;
Af Ellekonens dybe Brønd
En Aftenstund jeg drog dig.“

Ringens Indskrift.

1.

Hvo rider gjennem Skoven der
I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
Den gule Fletning bøier lind
Sig ned mod liliehvide Kind;
Paa Armen har hun Falken graa
Med Bjelder og med Hætte paa;
Sin melkehvide Ganger kjæk
Hun styrer gjennem Busk og Hæk;
Med Øiet roligt, Munden streng,
Hun speider over Skovens Eng,
Mens Tanken flygtigt sværmer om
Til Tidens Tegn, som gik og kom.
Det er den danske Dronning god,
Hr. Volmers kongelige Blod;
En Stjerne klar for Nor og Dan,
For Sverrigs ædle Klippeland.

Bagefter følger, Fod for Fod,
En Flok med Støi og lystigt Mod,
En Sværm, udklækket, lokket hid
Ved Kongesolens Straale blid,
Med broget Dragt og pragtfuldt Navn,
Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

Iblandt den store Skare smukt,
Som i det dunkle Løv en Frugt,
Der straaler høit en Dame fiin
I grønne Fløil og sneehvidt Liin.
Kun sexten Aar! — Granaten har,
Fuldmoden, ei saa rødt et Ar,
Som hendes friske Mund; med Kraft,
Liig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
Stolt svulmer Hofte, Skulder, Been.
Fra Øiets sorte Ædelsteen
Der gaaer et Lyn til hver en Kant,
Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
Og hendes Lød er klar, men bruun,
Paa Overlæben spirer Duun,
Liig spæde Laad, der værner om
Mosrosens Purpurhelligdom.
Hun har en Bue, som til Strid
En Skjoldmø fra en svunden Tid.
En lille, let og fiffig Hat
Er paa det ædle Hoved sat,

Derunder fører Lokken Leeg
Saa sort og blank, som Bjergets Beeg.
Den fulde Barm er altfor blot, —
Det er den skjønne Kirstin Thott!

Dandronning vinker med sin Haand,
Hun løser Falkens Klo af Baand,
Hun holder stil, og rækker den
Fra Gang'ren til sin liden Svend:
„Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
Jeg har nu ingen Hu dertil!
Byd Jomfru Kirstin til mig gaae,
Hun følge mig til Huse maa!"

Den Gangerpilt bar hende Bud;
Hun axled da sit grønne Skrud,
Og over Græs og Blomstertop
Hun foer i susende Galop,
Med Smiil om Mund, med Ild paa Kind,
Med dristigt Mod og lystigt Sind;
I Skjørtet Luftens Vinger slaae, —
Og hvo det voved, henrykt saae
En Fod saa spæd, en Læg saa fast
Som meislet ud af Alabast.

Ved Fru Margrethes Venstre snart
Hun standsed rask sin Gangers Fart;

Den fnyſed, bøied Halſen krum,
Og ſtænked paa ſin Bringe Skum.
I Bøges Skygger taus de reed,
Mens Middagsſolen brændte heed.
Ung Kirſtin ſad ſaa ſorgløs, glad,
Og tænkte, ſelv hun veed knap, hvad?
De ſexten Aar eet Foraar var,
Og hendes Himmel reen og klar,
Men Dronningen ſin Taushed brød,
Og ſtrax en Sky paa Himlen ſkjød.

„Jeg tænker paa, du unge Skud!
Hvor rank du voxet er og prud;
Jeg tænker paa, du unge Blod,
Hvor du er tidligt blevet moed;
Jeg tænker paa, din Sommertid
Skal vorde vel ſom Vaaren blid.
En Fæſtmand har jeg dig udſøgt
Med Adel, Rigdom og med Kløgt; —
Mit Riges gode Mand, Jep Muus,
Skal føre dig ſom Brud til Huus!"

Hun blegned ei; men Vredens Gløð
Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
„For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
At vandre paa ſaa uret Vei!

I vilde vælde mig den Skam
At slaae mit Blik med Blu paa ham,
Som jeg har Haand og Tro tilsagt
Af Hjertens Villie, ei ved Magt?
Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
Meer dyr og kjær end Liv og Sjæl;
Han er saa stolt, saa bold en Mand,
Forraade ham jeg aldrig kan!"

Fra Dronningen et Øiekast,
Vel sindigt, men saa koldt og hvast,
Udslukked hendes Tale brat,
Som Faklens Blus en regnfuld Nat.
Med Ro begyndte hun sit Svar,
Men hendes Sind som Havet var,
Der, let i fine Kruser lagt,
Først mumler venligt om sin Magt,
Men snart, af Stormen hulet ud,
Fremtordner barsk sin Vældes Bud.
„Den Fæstmand skal du aldrig faae!
Et lige Spænd i Aag bør gaae.
Du blusser end i grønne Vaar,
Mens Sneen plettet har hans Haar.
At hæve den ulige Pagt,
Det er min Villie og min Agt!
Du pukker paa dit Adelsblod?
Jep Muus er Ridder, gjæv og god;

Han har alt i min Faders Vold
Faa't Gods og Guld og Hjelm og Skjold.
Jeg veed det nok, at Ulv og Ørn
Kun parres vil med Galt og Bjørn,
At Normand kun sit Hoveds Glands
Omvinde vil med Rosenkrands;
De trodse mig, min Kongestav,
Og Magten, som mig Himlen gav.
Men Magten vorde skal et Baand,
Og Sceptret Riis og Straffevaand.
Man binder ei den stærke Bjørn
Med Silketraad og Uldengjørn;
Man lokker ingen Ulv i Huus
Som til en Fælde liden Muus;
Snart faaer man kun ved rette Træk
Med Lempe Æg i Humlesæk;
Og snart, hvad ei sig bøier smukt,
Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
Saa vil og jeg den store Tot
Udspinde snart saa fiint og smaat,
Det Abild vil jeg skudde kjæk,
Og stemme for den vilde Bæk,
Og Bægret knuser jeg engang,
Saa staaer jeg fast i Dannevang!
Du skal! — i disse tvende Ord
Er større Trolddom, end du troer,

Naar de fra disse Læber kom,
Der lukke Magtens Helligdom!
Og hvis din Kløgt ei skuer klart,
Hvordan er Hjertet da forvart?
Har du forglemt, hvor sødt og ømt
Du har i disse Arme drømt?
Jeg fik dig som et lidet Noer,
Og paa mit Knæ du voxte stor.
Din Barndoms Fristed var min Favn,
Og paa mit Bæger staaer dit Navn
Iblandt de Navne, som især
Jeg troede meest min Naade værd.
Du skal hos mig, og i mit Buur,
Trods din ulydige Natur,
Hiin Beiler see for sidste Gang
Og klynke ham hans Afskedssang;
Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
Du ei af mig indprentet fik,
Forraade maa den frække Trods,
Hvormed du her har talt til Os!
Du skal!" Og vred hun Hesten gav
Et Rap, saa snart i strakte Trav
Hun naaede hurtigt til sin Borg
Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

2.

Hvo var han vel? — En Mand han var,
Saa stolt som nogen Stamme bar,
I Raadet findig, gjæv og snild,
I Kampen stærk, som Lynets Ild;
I Fredens snilde Vaabenleeg
I Siirlighed han Ingen veeg;
Han svang saa let sit tunge Spær,
Som Vinden spiller med en Fjer;
Hver Sømand veeg ham Skib og Roer,
Hver Fisker Net og Angelsnoer;
Med Sælen svømmed han omkap,
Og rendte op den Hare rap,
Og Jægren svoer ved Hund og Horn,
At Skoven aldrig saae tilforn
En bedre Skytte, som til Jagt
Har Pilen over Buen lagt;
Han tæmmed Hingsten med sin Haand
Som lidet Barn med Ledebaand;
Og sad han saa blandt Mænd ved Drik,
Han tørstig ei af Lauget gik;
Med mægtig Røst til Harpens Klang
Om Oldtids Kjæmpeslægt han sang.
Og har du seet en vældig Eeg,
Hvis Top saa frank mod Himlen steeg,

Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
Men Vedet fast og marmortungt,
Og rolig dog i al sin Prunk, —
Da har du seet Hr. Holger Munk.

Men mellem Hovmænds Glimmertant
En saadan Stjernes Lys forsvandt.
Hvad agter vel en pyntet Trop,
Ved Naadens Solglimt klækket op,
En Mand, der skatter deres Kunst
Som Bjeldeklang og Taagedunst?
I denne Tryllekreds med Mod
Han trodsig som en Fremmed stod;
Hans Øie skued skarpt og klart,
Hans Skole var af anden Art.
Med Staal i Haand, paa høien Stavn
Han lærte Fiendens Mund sit Navn,
Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang
Hans Øre var som Lærkesang;
Trods Tørst og Hunger, Nød og Trang
Ei standset blev hans Skolegang.
Han offred den de yngste Aar, —
Hans Kind blev bruun, og blegt hans Haar;
Da satte han sit Spyd i Ro,
I Fredens Ly han vilde boe.
Den Sum, han for sin Fremtid gav,
Han vilde trække Renten af.

Han havde nu sin Arne bygt,
Og vilde den med Blomsten smykt,
Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
Som spirer Sommer, Vinter, Vaar!

3.

Han traadte stolt i Hallen ind.
Der stod hun, rank, med blegen Kind.
Den bløde Arm paa Armen laae,
Mens Øiet fast mod Jorden saae,
Og ei et Blik hun voved bly
At sende gjennem Taarens Sky.
Men Dronningen, med roligt Smiil,
Lod sine Blik, i selsom Iil,
Gaae snart til ham, til hende snart,
En Skipper paa en hurtig Fart!
Hun vinked taus, og han fremstod
Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;
Hans Bryn var rynket, Panden varm,
Paa Sværdet støtted han sin Arm.
Han vidste grant, at Høiheds Gunst
Er som en let bevæget Dunst,

Vel stundom stærk til Frugtens Drift,
Men tidt en fiin og listig Gift,
Der svider af den Blomstertop,
Som i dens Skjød er spiret op.
Selv nu han aned intet Godt,
Beskikket hid til Kongeslot.

Men Dronningen et andet Vink
Udsendte ved sit Øies Blink,
Saa Pigen sittrede derved
Fra Issen og til Foden ned,
Men hæved ei sit Øielaag, —
Et Smiil kun Læben bittert drog.
Hun talte; men fra hendes Bryst
En anden, kun ei hendes Røst,
Fremgik, som fra en Grubes Gang
En Bjergmands sørgelige Sang.
Hun talte; men det var med Nød,
At Ordet sig en Bane brød,
Det var, som indenfra en Haand
Holdt Talens Række ved et Baand.
Hun talte; men hvad der blev sagt,
Var som en Vise, underlagt
En dyb, alvorlig Melodie, —
Saa sær Forvirring var deri.
Hun stod og rørte ei et Lem,
Kun Munden aabned hun paa Klem,

Og lod sin Tale liste frem:
„Hr. Ridder!“ — ak, ved dette Ord
En Gysen ham i Barmen foer,
Alt blev ham klart, just ham især,
Hvem før hun kaldte Hjertenskjær.
„Hr. Ridder! I er vel saa snild,
At give Eders Minde til,
Hvad mig min Fostermoder har
Beviist, min Fremtids Lykke var?
I give mig min Ring, I bær,
Igjen jeg rækker Eders her.
Beraadt med Frænder og med Gud,
Jeg vorde skal Jep Muuses Brud,
Og paa den Ring, af mig han faaer,
Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
Hr. Ridder! skilles vi saa ad
Med Fred i Sind og uden Had?“
Hun taug; men med eet Øiekast
Fortolked hun sit Ord i Hast,
Som Lyn, useet af ham, kun eet;
Men havde han dets Rigdom seet,
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; —
Ak! i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!
Var ei af Harm hans Sind beruust,
Hans Hjerte var ei blevet knuust;

Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
Kun Draaber Gift, tilsammenspart
Og rakt ham, som en Sygedrik,
Thi ak, han saae ei hendes Blik!
Og Ringen, som hun meldte om,
Den Ring ham ei af Minde kom,
De Elskovsord, der skulde staae,
Med bitter Haan han tænkte paa.
Han Orlov tog, og drog med Sorg
Alene til sin Fædreborg.

4.

Hun fik Jep Muus. — Saa koldt og stivt
Paa guult Papir, med snørklet Skrift
I gamle Slægtebog det staaer
Blandt Navne fra henrundne Aar.
Den tørre Grandsker seer derpaa,
Men koldt hans Blik derover gaae,
Han aner ei den Kummer stor,
Som gjemmes bag de simple Ord,
Den dybe, bittre Hjertequal, —
Han agter kun paa Navn og Tal.

Forlængst hun er i Graven gjemt,
Og hendes Navn og Sorg forglemt! —
Jep Muus, han var en spinkel Mand,
Han kunde gaae, som Andre kan,
Med lige Been og Ryggen ret,
Paa Hesten sad han rank og net;
Men traad i Kongehal han ind,
Saa speiled sig hans Trællesind,
Hvor han saa gik og sad og stod,
I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
Hans Vams var blaa og fløielsblød,
Hans Brog var guul, hans Hose rød,
Og Farven af hans Kappe kort
Var Hælvten hvid og Hælvten sort,
Og paa de grønne Snabelskoe
Der ringled Sølverbjelder to.
Saaledes udstafferet smukt
Med kroget Knæ og Ryg i Bugt
Han seiled ind foruden Støi,
Saa Qvast og Baand som Vimpler fløi.
Det store S han ligned grant,
Som Munkens Skrivekunst opfandt,
Smukt malet, firet rundtomkring
Med røde, blaae og gyldne Sving.
Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
Var Aanden kløgtig, fiin og kjæk;

Og var hans Arm ei stærk og vild,
Det bøded, han var myg og snild;
Han krøb, hvor Andre opreist gik,
Og rammed Maalet paa en Prik. —
Saa stod han for sin ædle Brud,
Trolovet ham ved Magtens Bud,
Og kiged op med Øine smaa
Til Himlen, som i hendes laae;
Og skjøndt han saae den taagedækt,
Stod han og logred dog saa frækt,
Ret som en lille, vever Hund
Med kjælent Smiil om spidse Mund.
Da rakte hun den Fæstemand
En gylden Ring med breden Rand,
Hvor stukket, som et Tryllesprog,
En Krands af Ord sig siirligt drog;
Og mens hun bytted den med hans,
Sært tindred hendes Øies Glands.
Hun hvisked: „læs!" og ivrig han,
Omdreiende den gyldne Rand,
Fik stavet sig til hvert et Ord.
En Skjælven om hans Læbe foer,
Saa bittert smiled han derved,
Som i et Galdebær han beed;
Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
Og hendes hvasse Blik undveeg;

Han saae paa Ringens gyldne Baand,
Han veied den i hule Haand,
Og, skjøndt den brændte ham som Glød,
Han roligt den paa Fingren skjød.
Men dette tunge Troskabspant,
Den Stump af Lænken, som dem bandt,
Som slutter i sit ene Led
Den frygtelige Evighed,
Slet Ingen saae, — kun han og hun.
Og som forseglet var hans Mund! —
Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
Han hos sin skjønne Frue sad.
Det var i Fru Margrethes Huus,
Man drak det rige Bryllupskruus;
I Kongens Gaard de begge To
Fik Hæderskost og Æresbo.
Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
Alt Bøgen stod med guulnet Haar,
Da sprang der Blomst af Stammen alt,
Men visfen den til Jorden faldt.
Jep Muus han græd; men Fru Kirstin
Kun sørged med det hvide Liin.
Med stadigt Løb endnu engang
Sig Aarets Hjul om Axen svang,
Da var paa Stammen Frugt igjen,
Men Mulden gjemte ogsaa den.

Jep Muus sig græmmede, som før, —
Al hendes Sorg var Snip og Slør.
Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
Hun hadede som Pest og Gift
Den væmmelige, tvungne Pagt;
Hun saae paa ham med dyb Foragt;
Og takked Gud, at hendes Blod,
Med Livet, og hans Navn forlod.
I Samqvem saaes hun glad og loe,
Men ene var hun aldrig fro.
Med Dronningen paa Jagt hun drog
Og fulgte hendes Reisetog,
Og Hestens Spring til Hornets Klang
Var hende Dands og munter Sang.
Men sad hun i en eenlig Vraa,
Tungsindig hun mod Jorden saae,
Mens Tenen standsed, Taarer flød
Som Perler ned i hendes Skjød.
Hun var forladt! — forladt af ham,
Som hendes første Suk fornam,
Da varm, med mandigt Alvorsord
Han vakte hendes Sjæl til Flor,
Der end i Vaarens Blomsterskjød
Sin ubevidste Slummer nød,
Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
I Livets Sommerstraalebad;

Miskjendt af ham, hvis stærke Aand
Holdt hendes fast ved tusind Baand,
Ved hvem den steget var fra Jord
Did op, hvor Lys og Frihed boer,
Som Vedbend hæver sig mod Sky
Ved Egens Kraft i Egens Ly.

5.

Hvis du vil flye fra Verdens Tant,
Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
Hvor Hverdagssladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket dig paa Disk,
Hvor Mistro lurer paa dit Fjed,
Og Nar kun troer paa Trofasthed;
Hvis du vil skye den vamle Færd,
Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træer,
Gjør Egen, Bøgen til din Ven,
Elsk Blomsten, der omdufter den;
En mosgroet Steen, den grønne Eng
Dig vorde Bænk og Hvileseng;
En lille Fugl paa løvfuld Green,
En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,

Den lette Hind, som paa dig seer
Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
Som seiler ned ad klare Bæk,
De røde Bær paa Hybenhæk,
Den fjerne Klokkes Aftensang,
Et Valdhorns længselsfulde Klang, —
Men fremfor Alt, den dybe Fred,
Den trygge Aftenrolighed
Vil styrke, læge balsamsødt
Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
Der tør din Tanke sværme frit,
Og glemme Alt, hvad du har lidt;
Det smaaligt Usle svinder snart,
Det store Omrids bliver klart,
Forsonet glemmes din Foragt,
Og luttret straaler Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
Han søgte fjernt et venligt Ly.
Der var en vældig, dunkel Skov; —
En Vandrer havde vel behov
Paa travle Fod en Dag at gaae,
Hvis han dens Midte vilde naae.
I Skovens Hjerte laae en Sø,
En Damvei førte til en Ø,
Og paa dens grønne Underlag
Med røden Muur og Kobbertag

De Munkers Stammeborg sit Spiir
Stak høit i Luftens blaae Sapphir.
Langs Søens Rand der løb en Sti
For Vandreren, som gik forbi.
Rundt om var grønt. En mægtig Hær
Af gamle Stammer, hver især
Med tusindaarig Bul og Rod
I Krands om Søens Flade stod,
Et Piilskud knap det skarpe Blik
Igjennem tætte Brimmel gik,
Hvor Hjorten kneiste, Haren ræd
I Krattet smutted snelt afsted;
Hvor Droslen slog i Vaaren blid,
Og høit i skumle Vintertid
Den hæse Ravn i Flugten skreeg,
Naar over nøgne Top den steeg.
Her saae den aarle Sommerstund,
Mens Finken laae i søde Blund,
Ham vandre med sin stærke Hund,
Og standse tankefuld i Lund;
Her Vinternattens Sølverpragt
Omstraalte tidt hans vilde Jagt.
I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
Alene i den tause Nat,
Om Aftnen ved sin Arnes Ild,
Om Morgnen eensom lænet til

Den hugne Sandsteens Ørneflugt,
Hvormed hans Borgs Altan var smykt,
Eet Minde kun hans Tanke bandt,
Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
Han flyede det, men kun paa Skrømt;
Hiin Salighed, han havde drømt,
Var altfor dybt i Hjertet groet
Til strax at løsnes fra sin Rod,
Og, skjøndt Phantom, den var ham kjær.
Han streed; men Kampen var for svær;
Vel var han stærk; men Draaben, seen,
Faaer Bugt selv med en Kampesteen.
Hans Tanker var som Bølger blaae,
Der vexlende mod Stranden gaae;
De lod i saligt Drømmeri
Det Svundne svæve ham forbi,
Men svulmed tidt med Bitterhed, —
Den var ei Mand, som ei blev vred;
Med følsom Ædelmodighed
En sund Natur veed slet Besked: —

„Mit Suk er Synd! — Har Himlen ei
Velsignet fuldeligt min Vei?
Den undte mig i vaagen Drøm
At seile riig paa Haabets Strøm,
Og svandt end Boblen let i Skum, —
Dunst — er jo hele Livets Sum!

Og Hun? — var hendes Daad ei ret?
Jeg, velet, fundet blev for let.
Hvad var min Borg, min jævne Lod
Mod Hoffets Pragt og Overflod?
Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
Mod unge Junkres Smiger sød?
Hvad var den travle Teen og Rok
Mod sladdrende Veninders Flok?
Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
Jeg priser ham, den unge Fant,
Der Fraisen sig saa sirligt bandt,
At han sin Dames Hjerte vandt
Ved denne og ved anden Tant!
En ringe Priis! — og Himlen naae!
Hvor høit mon da de Andre staae? —
— En Ring? — Det kom mig for, som saa
Hun talte om en Ring, hvorpaa
Der skulde skrives — ak ja! — hvad?
Vel en Sentents saa flau og flad,
Som nogen Perlestikkers Haand
Har sat paa Gjord og Hosebaand?
Og dog, har ikke falsk jeg hørt, —
Var hendes Stemme øm og rørt?
Var det da Spot? en Havfrusang,
Der over hendes Læber klang.

Som skulde lokke ud min Sjæl
Paa Sorgens Hav? — hvad var det vel?"

Men Tvivlen voxte i hans Bryst,
Ham Ringen snart var Qval, snart Trøst.
Han saae ei hendes sidste Blik,
Da haant han vendte sig, og gik;
Thi havde han dets Fylde seet,
Var ei den Smerte ham beredt;
Han vilde øst en større Fryd,
End tolkes kan med Ordets Lyd; —
Ak, i dets blanke Taaredaab
Laae alle Elskovshimles Haab!

Men Ringen med sin Indskrift blev
Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
En Tryllekreds, der slutted tæt
Omkring hans Aand, et Jægernet,
Hvori den slog sin Vinge træt,
En Qværn, som selv han drev omkring,
Liig blændet Øg, i evigt Sving.
Hans ydre Færd var Ro, mens der
I Barmen raste vild Begjær
At see hiin Gjenstand for sit Had,
Og læse — selv han veed ei, hvad?
Et Trøstens Ord? — en Dødens Dom?
Fast lige kjært ham forekom.

Han glemte for det ene Savn
Hvert dyrebart og helligt Navn,
Og Liv, Død, Evighed og Gud
Var slettet af hans Hjerte ud.
Alt stod i Mulm! — kun Ringen ei!
Den vilde han, ad hvilken Vei
Saa Skjebnen, eller hvad man vil,
Ham naadigen forhjalp dertil,
I Haanden holde, med sit Blik
Indsuge som en Lægedrik
Blot eet Secund, eet Aandepust,
Og frelses, — eller vorde knuust!

6.

Til Lise for sin syge Sjæl
Slog Holger Munk Jep Muus ihjel.
Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Lag
Mon ligger paa saa simpel Sag?
Hvor let kan ei en Cavalier
Faae Ram til slig en Daad, og meer?
En Spore, stødt imod en Taa, —
Et Smiil, man strax ei kan forstaae,

Et Ord, et Rysen eller Rik
Var tidt som grusomt Sylestik
I den saa kildne Æresprik!
Een har maaskee en hoven Kind,
Saa Munden trækker sig lidt vind;
En Anden holder det for Spot,
En skjæv Mund huer ham ei godt,
Han troer, det myntet er paa ham,
I Blod han tvætte vil den Skam.

Ved Solens Lys, i Vaabendyst
Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
I ærlig Kamp, i Ridderfærd
De maalte deres lange Sværd.
Hr. Muus, skjøndt smidig, uforsagt,
Ei voxen var Hr. Holgers Magt;
Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
Fordobbled Lynet i hans Arm,
Og snart hans Fiende straktes kold
Med Nakken paa sit Adelsskjold.
Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
Ei paa det spildte Adelsblod;
Han slængte bort sit blanke Staal,
Og iilte til sin Længsels Maal,
Drog Handsken af den Slagnes Haand,
Og vristed med ustyrlig Aand

Af fjerde Finger, hvor den sad
I andre rige Smykkers Rad,
Den Ring, i bittre Taarer døbt,
For Staal og Blod saa dyrekjøbt.
Og da han den for Øiet bar,
Forvirret, knap han saae, det var
En Guldring med en Kobberstift,
Hvori var stukket klart i Skrift:
„Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
Du Kobbernagle! art dig smukt,
I Guld du ligger indelukt!"

Hans Arme sank; hans Øie saae
Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
Han faldt paa Knæ, han bad til Gud, —
Saa stod han taus, saa brød han ud:
— „Og tænker jeg mig rigtig om,
Kan du jo takke Gud, jeg kom!"

7.

Det Aften var; Høstsolen alt
Bag Nattens brune Teppe faldt;
Tykt Mørke dækked Skov og Slot,
Riigt guldbrodeert var Himlens Blaat.

Paa Høien hist, hvor smalle Sti
Langs Søen slynger sig forbi,
En Vandrer eensom stille stod,
Og, støttet træt til Bøgens Rod,
Sit Blik paa Egnen hvile lod;
Og hvad hans Øie henrykt saae,
At skildre her jeg prøver paa.
Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
Men Slottet stod i fulde Glands,
Og Søens sorte, slebne Glar
Hvert Vindves Straalebilled bar.
Men Nattens dybe Stilhed brød
En Støi fra Skovens fjerne Skjød,
Hvor blandet Raab og Latter lød,
Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
Fik Echo vakt af Søvnens Arm.
Paa Veien, som sig dreier ned
Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
En pragtfuld Skare langsomt reed,
Og hundred Faklers Flamme rød
Saa vidt og bredt i Straaler flød,
Og spredte med sin stærke Ild
Paa Løv og Vand sit Farvespil.
En deilig Dame reed foran, —
Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
Og efter dem der, Par og Par,
En Glimmerkjede flettet var,

En Mø, en Svend, en Svend, en Mø, —
De nærmed sig den stille Sø.
Der vifted Fjer paa Hattepul!
Der flagred Baand! der blinked Guld!
Trompeten klang, og Gnisten blank
Rødt sprudende i Vandet sank,
Mens Fod for Fod det rige Tog
Sig ud mod Borgen langsomt drog
Hen over Dammens høie Steen,
Afspeilt i Vandets Flade reen
Som et uhyre Tusindbeen!
I Borgens Port de trængte ind;
Da rødmed stærkt i Fakkelskin
Den snevre Gaard, den høie Muur.
Og stille taug Trompet og Luur.
Men der, hvor Vindvesrækken klar
Forkyndte, Borgcapellet var,
Der strømmed ud en anden Klang
I Brudemessens Høitidssang.
Den bredte sig i Nattens Skjød
Saa blid og sværmende og blød,
Saa qvægende, som Dug og Regn,
Der drysser paa en solbrændt Egn;
Saa sød som Templets Virakduft,
Saa varm som Julinattens Luft,
Forsonende, som Engles Qvad,
Naar de for Verdens Synder bad;

Først svag, men svulmed snart med Magt
I alle Toners Regnbupragt,
Og svæved hen saa blid og smuk
Som Fromheds sidste Afskedssuk.
Saa blev der tyst, hver Flamme slukt,
Og alle Borgens Øine lukt. —
Den Vandrer svandt bag dunkle Krat.
Det var de Tvendes Brudenat!

Annette.

Det første Møde.

See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slot;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Øiet vender
Smilende til vort Barn.

Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagtelig røre Strængen
Og synge dig en Sang. —

I Sommeraftenstunden,
Som Fremmed, med en Ven
Jeg kom til Bøgelunden
Hvor Mængden strømmed hen.

Vogne og Heste bare
Over Canalens Bro
En lystig, broget Skare
I lette Klæder og Skoe.

Paa runde Plet derinde
Var der en Tillie lagt,
Hvor Bøgen og grønne Linde
Skygged og holdt Vagt.

Hver Sjæl med pene Klæder
Fra Egnen havde jo Lov
At dandse paa hine Bræder
I Herr Agentens Skov.

Solen, vest paa Himlen
Som Lysekrone, stjal
Sin Straale over Brimlen
Ind i den grønne Sal.

Agenten var saa vigtig,
Saa fiin og vims en Vert;
Man saae, „hvor det dog rigtig
Var ham smigrende og kjært,

At see saamange Smukke
Paa sit Sommeraftenbal," —
Friseret som en Dukke,
Med Vest af broget Shawl.

Ved Klang af Violiner,
Af Fløiter og Oboe,
Gleed de med muntre Miner
I Valsen to og to.

Da kom tilsidst det Bedste!
En simpel Vogn jeg saae
Trukket af trende Heste,
Een sort og een graa.

Jeg saae en lille Pige
Undseelig, hvid og peen
Fra Fjællevognen stige
Med fine deilige Been.

Og saa en gammel Frue,
Hvis Ærlighed og Tugt
Hvermand nu kunde skue
I Øiet, klart og smukt.

Den Gamle var din Moder,
Den Unge — var jo du; —
Saa sprang der en lille Broder
Fra Vognen endnu.

Da saae jeg Herrerne smidske
Paa Pladsen rundtenom,
Og hørte grant dem hviske:
„Det var dog godt, hun kom!“

De ædle Kræmmersvende
Og Contoristers Flok,
De maatte blusse og brænde
Forlibte meer end nok.

Studenter i sorte Kjoler
Og Officierer i Rødt,
De gjorde Caprioler,
Og smilede ømt og sødt.

Ak, hvor de løb og sukked
Med Hjertet i deres Hals!
Ak, hvor de bad og bukked
Blot for en Extravals!

Selv dandsede jeg ikke;
Men aldrig dig forlod
Skinsyge mine Blikke,
Ihvor du gik og stod.

Mit Hjerte huldt det qvæged
At see, hvor i Cotillon
Du sirligt dig bevæged
I det blændende Linon;

Saa luftig, som Nattetaagen
Henglider over Sø,
Saa hvid og let, som Maagen
Svæver om Kyst og Ø;

Som Solen, der sank bag Mosen
I Skyens Foldekast,
Saa blussende som Rosen,
Plantet i Alabast.

Jeg saae om Nakken slingre
De blanke Slangers Flok;
Jeg troer, til tusind Fingre
Var der Guldringe nok.

Og dine Øine, Søde!
Siig, var det Trylleri?
Jeg saae dem jordiſk gløde,
Men en Himmel dog deri.

Jeg selv stod taus, alvorlig,
Men i min Barm opgik
En Sol, saa varm og vaarlig,
Udstraalt af dine Blik.

Og bag det kolde Dække,
Som paa mit Ansigt laae,
Følte jeg snart en Række
Af Elskovsroser staae.

Da blæstes en Fanfare,
Brat standsede Dandsens Flugt,
Tjenere rundt ombare
Kjølig Viin og Frugt.

Saa høfligt jeg mig nærmed
Til Bænken, hvor du sad,
Hvor svalt mod Solen skjærmed
Ahornens brede Blad.

Jeg talede med din Moder
Om mangen snurrig Gjæst,
Og lod din lille Broder
Fortælle mig om sin Hest.

Til dig jeg voved ikke
At vende noget Ord,
Electrisk dine Blikke
Gjennem mit Hjerte foer.

Kun stundom lod jeg glide
Af Øiekast et Par
Hurtigt til den Side,
Hvor du og Amor var.

Du troede, jeg var forlegen,
Og smilede lidt spidst, —
Men Undseelsen blev din egen,
Det mærked du tilsidst.

Du følte nok, at Guden,
Usynlig, med sin Haand
Fastere knytted Knuden
Paa det nyvundne Baand.

Da sig nu Dagen dulgte
Bag den stjernerige Nat,
Mindes du, jeg dig fulgte,
Og bar dit Shawl, din Hat?

Jeg trykked dit Shawl til Munden,
Og aanded den fine Duft
Meer henrykt, end i Lunden
Nattens balsamiske Luft.

Mindes du, jeg dig hæved
I Vognen paa min Arm?
Jeg følte, hvor du bæved
Trykket imod min Barm.

Og denne søde Gysning,
Hvis Tanke jeg forstod,
Den gav mig en Oplysning,
Som ildnede mit Blod.

Jeg tænkte: „Nu forklar dig,
At Alt kan blive lyst!"
Og hvisked, mens jeg bar dig,
Saa hemmeligt og tyst:

„De maa nu være færdig
At troe — hvad De vil,
Men saa inderlig elskværdig
Som De, er Ingen til!

Jeg maa Dem Alt forraade,
Hvad selv De aner vel!
Ak, Kjærlighedens Gaade
De løste for min Sjæl!"

Du saae paa mig forundret,
Men fik slet ikke svart;
Thi Fjællevognen dundred
Over Broen med en Fart. —

Evigt min Barm skal gløde
For dig, som første Gang!
Siig mig, Annette, Søde!
Hvad faaer jeg nu for min Sang?

Besøget.

I Dalen der, hvor Veien bugter
Fra Skoven ned mod grønne Vang,
Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
Og Søen blinker blaa og lang;
Der ligger Præstens Enkesæde
Med kalket Væg og Tag af Straa;
Jeg ind ad Laagen der vil træde, —
Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

Hvor her er hyggeligt og stille! —
Hvi standser du, min Taare, saa?
Der er kun Een, som seer dig trille,
Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
Mit første Offer du frembære
I denne Fredens Helligdom;
Men lad for Alt ei Verden lære,
At ogsaa jeg er blød — og from.

Hør Sølverpoplens blanke Blade,
See Astren i sin Herlighed,
Og Bien fra sit travle Stade
Fortælle mig Alt, hvad de veed;
Hvert lille Straa om hende taler,
Og Alt er mildt og fromt og godt; —
Det Herredom, hvor hun befaler,
Sig smykker rødt og hvidt og blaat.

Her er saa venligt, svalt, hvor Haslen
Sig hvælver over dunkle Gang,
Hvor dæmpet blidt af Løvets Raslen
Kun fjernt man hører Fuglens Sang.
See, Spor jeg øiner her i Sandet,
Saa nydelige, smaa de er; —
Ved Gud! det kan ei være andet,
Hun selv har nylig gaaet her.

Hvad hører jeg? — det klang deromme:
Annette! — med en Stemme fiin?
Ak, Stæren! — ja, jeg seer den komme
Og gynge paa en Balsamin;
Den seer paa mig med kløgtigt Øie,
Den tænker: hvad er du for Een?
Og pynter paa sin Fjedertrøie
Med Næbet og det slanke Been.

Men dette Lysthuus? mon derinde
I Skyggen af Syrenens Tag
Jeg skal den lille Søde finde,
Som styrer dette Hjertes Slag?
Jeg har i Templet mig indviet! —
Her sad hun nys paa denne Plads,
En Skammel staaer her, Broderiet,
En Sykurv og et Blomsterglas.

Og blandt de mange, pene Sager
Af Elfenbeen og Perlemoer
Et Glimt af Lykken jeg opdager,
Saa knap jeg mine Øine troer:
See, der i Kurven ligger Brevet,
Som angst jeg sendte hid igaar,
Og hendes Svar jeg finder skrevet, —
Paa Bordets Marmorblad det staaer.

O, søde Anelse! — jeg Stenen
Saa henrykt trykker i min Favn; —
Thi hun i Tanker der med Prenen
Har ridset ind mit fulde Navn;
Der end har staaet noget mere,
Men det er ivrigt kradset ud,
Tre Ord! mon jeg behøver flere
For stolt at vorde som en Gud?

Jeg bortgav ei den Bladehytte
For noget jordisk Pantheon;
Jeg Skriften der ei vilde bytte
For Marmorskrift fra Babylon;
Og ingen indisk Viisdomskilde
Til Grund og Bund jeg gad forstaae
Saa gjerne, som jeg tolke vilde
De Træk, mit Øie hviler paa!

Vær taus, min Lyst! vær stille, Glæde!
Mama og Datter, Haand i Haand,
Jeg seer fra Haugestuen træde; —
Den Gamle smiler, fro i Aand.
Med grønne Forklæd, hvide Kjole
Min Elskte, rødmende og bly
Heel langsomt skrider, — som til Skole,
Som Svenden fra sin Fødeby. —

Mig denne Hæk skal hellig være!
Og denne Rosenbusk deri
Urørt skal sine Blomster bære, —
Paa denne Plet her mødtes vi.
Her første Gang jeg torde trykke,
Med Øiet vaadt, med Kinden varm,
Min levende, min søde Lykke
Med salig Frihed til min Barm.

Hjemreisen.

„Din Moder mener selv, at bedst
Det anstaaer sig og egner,
At fjernt vi holde Bryllupsfest, —
Vi finde nok en vakker Præst,
Som os vort Pas paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
For Tanter og Cousiner,
For lange Viser, Sang og Klang,
For Gallabord, mauvais plaisans,
Og for andægtige Miner.

Ei sandt? vi reise, før Himlens Tind
Sig farver i Morgenrøden?“
Da lagde hun Haanden paa min Kind,
Og hviskede mig i Øret ind:
„Jeg følger dig — selv i Døden!“

Knap dæmred Morgenhimlen graa,
Saa toge vi ømt i Favnen
Mama, som end i Sengen laae, —
Ak, der var fast ei Ende paa
Den Kyssen og den Favnen!

Saa kjørte vi langs med Søens Rand,
Den kjølige, den stille;
Den hvide Taage laae om Land,
Kun høit i Luften hørte man
Den eensomme Lærkes Trille.

Hvor Veien steil op mod Skoven gik,
Der sendte vi tilbage
Til Dalen lange Veemodsblik, —
I Taagen skimted vi som en Prik
Den lille Boligs Tage.

„Annette! græd kun rigtig ud,
Med Taarer dæmp kun Sorgen!"
Da græd min unge, deilige Brud,
Med hende græd hvert Blomsterskud
I den friske Sommermorgen.

Hun dulgte bag sit grønne Flor
De vaade Øine og Kinder;
Mens Vognen vugged i dybe Spor,
Os tyst igjennem Hjertet foer
Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted sit Slør,
Da slog hun og sit tilside;
Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
Saa hver en Blomst, der sørged før,
Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
I Skovens grønne Dybe,
Paa Hjorten, som med Anstand kom,
Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
I Busken hørtes krybe.

Da pludselig fra en Bivei saae
En lille Mand vi fremtrave;
Han havde en Præstekjole paa,
Med grønne Qvist sin Skimmel graa
Han ivrigt holdt i Ave.

Og da han hilste, blev vi vaer,
Hans Isse var lidt skaldet;
Hans Blik var skjelmsk, hans Pande klar,
Og kraftigt han sin Alder bar, —
Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Vognen ud,
Og hjalp ham ned af Hesten:
„Pastor! De kommer som sendt af Gud,
Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, —
De gjetter Dem vel til Resten?

Den Kirke her saa høi og grøn
For Marmortempel at bytte
Det var jo Synd! — her Jordens Søn
Tør sende Himlen frit sin Bøn, —
Her skal De Lænken knytte!

Frygt ikke Bispen! — seer De her,
Papirerne ere i Orden;
Til Vidner have vi Hans og Peer
Og Fugle, Blomster, Kilder, Træer
Og Himmelen og Jorden."

Den lille Pastor han stod og loe
Med begge Næver i Siden:
„Saa I vil giftes strax, I to?
Det maa jeg lide! — I kan mig troe,
I angre det ei med Tiden!"

Lidt inde i Skoven, hvor Egen stod
Med Løv og krogede Grene,
Der knæled vi ned ved Træets Rod,
Der talte han sit Ord, og lod
Os Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
Thi han var blevet en Anden:
Livsalig Alvor paa Panden laae,
Som Solglimt gjennem Skyer gaae,
Saa prægtigt talede Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
Jeg troer, jeg aner Grunden.
Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
At Præsten seer paa Bruden med blidt,
Veemodigt Smiil om Munden. —

Annette græd og Peer og Hans, —
Jeg selv blev lidt bevæget:
Fra Ordets rige Perlekrands
Han havde laant sin Tales Glands,
Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Viv
Han kyssed paa Haand og Pande:
„Gud styrke dig i Død og Liv,
Støt dig til ham, du svage Siv!
Da skal du trofast stande!"

Han gav min Haand et venligt Tryk,
Og hviskede: „Glem nu Præsten!
Den lange Rørelse er saa styg!" —
Og paa min Tjeners brede Ryg
Han hurtigt skrev Attesten. —

Ved Kilden, hvor de blanke Fisk
I Bølgen spillede glade,
Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk,
Der bredte Peer vor Dug og Disk
Paa Græssets bløde Flade.

Og al den rige Reise-Kost,
Som Mama i Kurven lagde,
Den røgede Tunge, den gule Ost,
Den brune And, den rhinske Most
Han frem for Dagen bragte.

Vi alle Tre om Dugen sad,
Annette var Vertinde;
Hun rakte om det lille Fad,
Ak! hvor hun bar sig sirligt ad,
Min yndige Veninde!

Bogfinken ned fra Træet saae,
Den syntes nok, det var Løier;
Ved Busken kneised den lette Raa,
Ei kunde den i sit Hoved faae,
Hvad dette var for Optøier.

Af slebne Bæger jeg Vinen klar
Lod Præstemanden smage:
Og knap han det til Læben bar,
Før hele det runde Ansigt var
Eet Smiil fra Pande til Hage.

„Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
See, her er jo godt at være!“
Han løftede høit sit fulde Glas,
Og sang med rund og kraftig Bas
Et Qvad til Vinens Ære:

„I Vaar stod Frøken Ranke kold,
Med Lemmer spæde, grønne;
Da kom Hr. Sol, en Beiler bold,
Med gyldne Harnisk, Hjelm og Skjold,
Og førte hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, faur og fiin,
Saa fiin og fauer en Frue;
Og efter lovlig, ret Termin
Hun fødte paa et Slot ved Rhin
Sin Søn, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Vælde stor
Fra begge Fædrestammer;
En Jordens Datter er hans Moer,
Hans Fader høit i Himlen boer, —
Af dobbelt Ild han flammer.

Naar tidt jeg troer, ved Druens Saft
At jeg en Gud er vorden,
Da har kun Solen Magten havt, —
Saa kommer Støvets tunge Kraft,
Og styrter mig til Jorden!"

„Og derfor," blev han ved, „jeg vil
Mig reise, før jeg falder.
Encore un coup! — eet Ønske til:
Staaer fast i Livets Vexelspil,
Til Aftenklokken kalder!"

Han svøbte sin lange Kjole op,
Og greb til Pilevaanden;
Paa Skimlen med behændigt Hop
Han svang sin lille, trinde Krop,
Og viftede med Haanden:

„Farvel! og glem nu ei jer Præst,
Naar smukt I vandre sammen;
Glem ei den Text, jeg jer har læst,
Reis saa med Herren! — missa est,
Et pax vobiscum, amen!"

Han travede rask i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kyssede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

Den Vei gik lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer,
Vi talte næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

I Vest svandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

Tordenveiret om Natten.

„Staa op, Annette! — Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag;“ —
Forskrækket under Kappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Og sidder i den hvide Trøie
Søvndrukken der paa Sengens Bræt,
Og kan med halvtillukket Øie
Ei finde Skjørtets Bændel ret.

Den altfor pludselige Vækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleg, end ellers Skrækken; —
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun vakler, kan ei Søvnen glemme,
Og stirrer mat paa Lampens Skjær,
Og siger med en søvnig Stemme:
„Min Gud og Fader! hvilket Veir!“

Hun segner hen paa Canapeen,
Og strækker lidt sin høire Arm; —
Hvor hun er blændende som Sneen,
Og blød og bøielig og varm!
Med Øiet skjult i hvide Hænder
Halv slumrende hensynker hun,
Men farer op, naar Tordnen render
Med Bulder over Himlens Rund.

Og stundom Tanker der opstige,
Men næppe kommer Ordet frem,
Før hun, hvad Smukt hun vilde sige,
Har holdt i Hjertets tause Gjem;
Ret som dengang, da vi blev viet,
Da Præsten efter Veiret tog,
Saa han var næsten standset i 'et,
Og maatte kige i sin Bog.

Canarifuglen hist i Buret
I Søvne pipper ganske smaat,
Og vaagen er kun Taffeluhret,
Man hører Perpendiklen godt.
I Haugen suse Regnens Strømme,
Og Stormen slaaer mod Træ og Tag;
Sødt Blomsten vugger, som i Drømme,
Og dier ret med Velbehag.

Den sidste Sky i Vest sig dukker,
Og Stormen har til Ro sig lagt.
Mod Haugen Vindvet op jeg lukker:
Kom hid, Annette! og giv Agt,
Hvor Draaberne saa selsomt rende
Fra Bladene! hvor friſk en Luft!
Hvor Blomsterne taknemligt sende
Fra Bægrene en Offerduft.

Ak! seer du Stjernen i det Høie,
Som Ædelstenen blaa og blank?
Den har poleret klart sit Øie,
At see, hvor du er hvid og rank!
Du leer, Annette? — var jeg Stjerne,
Den Bedste i det hele Chor, —
Du troer mig dog? — jeg steeg da gjerne
Til dig paa denne skjønne Jord!

I Morgen er der smukt i Skove, —
Men du er søvnig? — „Ja, og træt!"
Saa kom da ind igjen at sove!
„Ja, tro mig, jeg skal sove tæt!"
God Nat! — „God Nat!" — saa Begge tause, —
Hvad siger du? — men intet Svar! —
Thi Søvnen i den lille Pause
Min Elsktes Læber kysset har.

Vandring til Landsbyen.

Jo, du skal kjønt spadsere med,
Din Doctor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

„Jeg bliver træt!" — Vi langsomt gaae,
Ved Søen kjøler Luften,
Og der er Græs at hvile paa,
Og der er Blomsterduften.

„Hvad leer du ad?" — Du bandt din Sko,
Og sad saa yndig bøiet;
Dit Suk — og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

„Hvor du er fæl!" — Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Vænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

„Hvad da?“ — Han bygge skal en Bo,
En lille, venlig Hytte,
Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
Som Englene beskytte.

„Men jeg forstaaer dig ei!“ — Probeer,
Min kløgtige Annette!
Om, naar jeg ikke siger meer,
Du kan min Gaade gjette?

„Aa, siig det strax!“ — Befaler du?
Det hjælper dig kun lidet!
„Saa tie kun med din Gaade, nu
Vil jeg slet ikke vide't.“ —

Hvor her er svalt i denne Lund,
Aa, lad os staae lidt stille;
Og kjøl forsigtigt her din Mund
I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Beens;
Hvad ændrer ikke Aaret;
Man kan ei altid være eens,
Ja, seer du, saadan gaaer 'et;

Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
Thi Blomsten ikke tynger;
Men bøiet det mod Høsten staaer
Med Frugt i tunge Klynger.

„Hør, nu igjen! Nu er jeg vreed!
Jeg vil ei længer ha' dig!"
Du kan ei flyve langt; — jeg veed,
Jeg kan ei skilles fra dig.

Men see! her ind vi træde vil,
Ifald du saa behager;
Her faae vi, hvad vi trænge til,
Her boer en — Kurvemager.

Kanefarten.

Nu god Nat! — Gaa ind, min Frue!
Staa ei uden Shawl og Hat;
Skynd Dem til den varme Stue.
Tak for denne Gang! God Nat! —
Sæt i Kanen dig, Annette!
Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
Gaaer den lette
Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Luften, Sneen
Knittrer under Hestens Skridt.
Maanen glimter i Alleen,
Bag hvert Træ den leger Tit;
See! der er den, kan du see 'en
Blank, poleret, uden Ring?
Her Chausseen
Naaede vi med raske Sving.

Her jeg atter frit tør aande
Efter al den Viin og Mad,
Efter alt det Brøvl, den Vaande,
Som saa gjerne følges ad;
Endt er nu min Qval og Q[illegible], —
Lee du kuns! — du næppe troer,
Hvad jeg lide
Maa ved sligt et Middagsbord:

Fornem Taushed, fjottet Latter,
Halve Spørgsmaal, flaue Svar,
Kandestøben og Debatter,
Høit opskruet Passiar,
Medisance, Smigrerier,
Vigtig Alvor, falske Blik,
Drillerier,
Usel Sang og dum Critik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
Naar man har et Hjem, som vi,
Otte dyre Timer spilde
Paa saa vandet Compagnie?
Etiquette? Bah! — min Ganger!
Spring paa Veien, stærk og let!
Ei man fanger
Mig saa snart i saadant Net.

See, hvor dybt sørgmodigt hælder
Granens Top, med Snee beladt;
Hør, hvor muntert vore Bjelder
Ringle gjennem Skov og Krat;
Selsomt [illegible]se Ellestammer
Dandse os i Rad forbi,
Maanens Flammer
Fylder Alt med Trylleri.

Rask, min Hest! du hjemme finder
Hø og Havre og din Stald;
Dybt i Søvn, med runde Kinder,
Begge Børn vi favne skal;
Pigen seer jeg alt, den lille,
Smilende og hvid og rød,
From og stille,
Lokken guul og silkeblød.

Og den tykke Dreng jeg hører
Trodsigt knurrende, naar han
Heftig sig i Kurven rører,
Og ei strax sig vende kan! —
„Aa min Herre skulde nødig
Skjænde paa sit eget Kjøn,
Uærbødig
Tale om sin stolte Søn!“

Jo, Annette! jeg maa elske
Hende meget meer end ham!
Drenge blive snart rebelske,
Piger er liig fromme Lam;
Og naar Knøsen alt er Herre,
Staaer hun end, et barnligt Skud,
Sandt, desværre!
Tidt forladt i Storm og Slud.

Seer du Ræven, hvor den stræber
Gjennem Skov i Bølgedands;
Paa den hvide Vei den slæber
Efter sig sin tykke Svands!
Deiligt dale Sneens Flokker
Glimrende fra Busk og Træer,
Naar de rokker, —
Ak, hvor stille fjern og nær!

Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
Han dig dog for smukke Ting?
„Hvilken Han?“ — Jo, han som lagde
Shawlet dig saa peent omkring?
„Narreri!“ — Jeg saae ham smægte,
Hvilken Iver! hvilke Blik!
Ei jeg nægte
Kan, han jo Repliker fik!

„Veed du hvad, jeg kunde gjerne,
Hvis jeg vilde, blive vreed!
Spøger det i Herrens Hjerne,
Veed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
Mig ei friste Baand og Stjerne, —
Men du mindes vel hiint Baand?
Altfor gjerne
Kysser du paa hendes Haand."

Du har Ret! men vær kun rolig,
Min Begeistring er saa reen.
Her i dette Hjertes Bolig,
Tro mig, hersker dog kuns Een.
Skjønhed jeg beruset nyder,
Men det bedste Smykke, som
Jorden pryder,
Er jo dog min Eiendom.

Slutte vi saa Fred, Annette?
„Kjære! var der nogen Krig?"
Jo, jeg vil dog Seglet sætte
Paa et evigt, ømt Forlig!
Og hun bøier sig tilbage,
Saa bag Sløreis grønne Vift
Jeg kan tage
Pantet uden Underskrift.

Og i Søvne grusomt bandt de
Hendes Husbonds Arm med Bast,
Her ved Bredden Stene fandt de,
Knytted dem til Halsen fast,
Ud paa mørke Svælg de roede,
Dybt paa Bunden blev han lagt,
Og de troede
Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
Hente vilde nu sin Brud;
Skoven klang af Fugleqvidder,
Rosen pranged, rød og prud.
Prægtig sad hun, som foryngot,
Straalende, en Elskovssol,
Stolt og gynged
I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
Begge knap, før op fra Dyb
Med en rædsom Hvislen hæved
Sig en Skov af hæsligt Kryb;
Sorte Slangehalse lænked
Sig om Baadens Mast og Rand,
Og den sænked
Skummende i dunkle Vand.

Hestens Næsebører damper, —
Raslende fra Sivets Skov
Ud paa Fladen kjæk den stamper
Med sin staalbelagte Hov.
Intet Fodtrin end har rørt ved
Dette Søens stramme Lagn;
Har du hørt det?
Her fortæller man et Sagn.

Hist paa Høi, hvor Uglen sidder,
Hvor det skjæve Trækors staaer,
Sad i fordums Tid en Ridder
I sin taarnesmykte Gaard;
Yndig var hans Hustru, Armen
Var som Sneen, Øiet Ild,
Men i Barmen
Troløs Elskov blussed vild.

Hun og hendes frække Beiler
Mødtes her ved Søens Bugt,
Hid han kom, en natlig Seiler,
Til den giftig søde Frugt;
Og ved hemmelige Møde
I den sivomkrandste Baad
Begges Brøde
Modnede den skumle Daad.

Og i Søvne grusomt bandt de
Hendes Husbonds Arm med Bast,
Her ved Bredden Stene fandt de,
Knytted dem til Halsen fast,
Ud paa mørke Svælg de roede,
Dybt paa Bunden blev han lagt,
Og de troede
Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
Hente vilde nu sin Brud;
Skoven klang af Fugleqvidder,
Rosen pranged, rød og prud.
Prægtig sad hun, som foryngет,
Straalende, en Elskovssol,
Stolt og gynged
I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
Begge knap, før op fra Dyb
Med en rædsom Hvislen hæved
Sig en Skov af hæsligt Kryb;
Sorte Slangehalse lænked
Sig om Baadens Mast og Rand,
den sænked
mende i dunkle Vand.

Skyen spændte ud sin Kaabe,
Solen mistede sit Syn,
Stormen hørtes fælt at raabe,
Over Himlen slog et Lyn,
Bondens Hane goel paa Tofte,
Hesten sank i Knæ paa Stald,
Himlens Lofte
Rysted af et vældigt Skrald.

Men da Dagen atter vilde
Speile sig i Søens Glar,
Saae den Riddrens Liig, som stille
Bølgerne i Favnen bar;
Hist han laae paa Sandets Tillie,
Hvor de tvende Bøge staaer,
Vandets Lilie
Krandsede den Bleges Haar.

Og endnu, vil Sagnet sige,
Hævnen staaer ved Magt; thi her
Ingen troløs Svend og Pige
Søen komme tør for nær;
Men — hvert Par, hvem Troskab binder
I en reen, ukrænket Pagt,
Seier vinder
Over Søens Trolddomsmagt. —

„Fy! det var en fæl Fortælling,
Gud skee Lov, vi kom paa Land!"
Ja, see! her paa Kystens Hælding
Fandt man just den dræbte Mand.
Har du Skræk i Blodet faaet?
Det var slemt! — Jeg mener blot,
Vi bestaaet
Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
Og til Afsked venligt leer,
Fjernt fra Byen høres Hunden,
Stjerner tindre fleer og fleer.
Hist paa Møllen rødligt brænder
Lyset i den aabne Glug, —
Natten sender
Os et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
Foran Gaarden, hvor vi boe;
Snart vi sidde skal alene
Uforstyrrede, vi to!
Lad mig ind i Huus dig bære,
Trække Støvlen af din Fod!
„Lad kun være!
Du er saamænd altfor god!"

Det var herligt! her vi finder
Posten, kommen nys fra By,
Brev fra Venner og Veninder,
Pakker og Aviser nye;
See, Boghandleren mig skikker
Bøger her af første Sort, —
Han er sikker!
Veed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
En Cigar og en Avis,
Jeg og du, min søde Frue!
Er det ei et Paradis?
Skjenk mig Thee! — de smukke Bøger
Gjemmes til i Morgen, du!
Men — hvad søger
Der i Tasken du endnu?

„Seer du kun, hvad end er funden
Her i Tasken, som var glemt:
Dette store Brev paa Bunden
Havde sig bag Foeret gjemt.
Naa? hvad bringer det for Dagen?
Gud, hvad er det? — hvid du blev
Som et Lagen, —
Ak, hvad er det for et Brev?"

Den sidste Aften.

Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,
Thi, ak! du maa vide,
Annette! jeg siger dig tusind Godnat,
Snart har jeg dig, Søde! for evigt forladt, —
Nu er det paa Tide.

Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa
I Kamret derinde;
De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,
Ei Glutternes Kinder, ei Øinene blaae
Skal gaae mig af Minde.

Ak, hvor skal jeg hvile mit Øie med Lyst,
Og dulme min Smerte,
Naar ikke jeg hører din venlige Røst,
Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst
Kan føle dit Hjerte?

Kanefarten.

Nu god Nat! — Gaa ind, min Frue!
Staa ei uden Shawl og Hat;
Skynd Dem til den varme Stue.
Tak for denne Gang! God Nat! —
Sæt i Kanen dig, Annette!
Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
Gaaer den lette
Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Luften, Sneen
Knittrer under Hestens Skridt.
Maanen glimter i Alleen,
Bag hvert Træ den leger Tit;
See! der er den, kan du see 'en
Blank, poleret, uden Ring?
Her Chausseen
Naaede vi med raske Sving.

Her jeg atter frit tør aande
Efter al den Viin og Mad,
Efter alt det Brøl, den Baande,
Som saa gjerne følges ad;
Endt er nu min Qval og Q[illegible], —
Lee du kuns! — du næppe troer,
Hvad jeg lide
Maa ved sligt et Middagsbord:

Fornem Taushed, fjortet Latter,
Halve Spørgsmaal, flane Svar,
Kandestøben og Debatter,
Høit opskruet Passiar,
Medisance, Emigrerier,
Vigtig Alvor, falske Blik,
Drillerier,
Usel Sang og dum Critik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
Naar man har et Hjem, som vi,
Otte dyre Timer spilde
Paa saa vandet Compagnie?
Etiquette? Bah! — min Ganger!
Spring paa Veien, stærk og let!
Ei man fanger
Mig saa snart i saadant Net.

Nu maa jeg afsted! jeg hvisker dig kun:
Farvel, min Annette!
Jeg løser Omfavnelsens lænkende Rund,
Og trykker et brændende Kys paa din Mund,
Det sidste — og dette!

Den Fattige og den Rige.

Efter Grimms Kinder- u. Hausmärchen.

Engang i længst forsvunden Tid,
Da Herren vandred hid og did
Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord
Blandt sine Børn paa denne Jord,
At see, om Alt var rigtig fat,
Han kom en Aften træt og mat,
Da Solens sidste Lysning svandt,
Just til en By. Dog her han fandt
Ei noget Vertshuus eller Kro,
Som kunde skjenke Ly og Ro.
Han standsede sit Fjed. Da saae
Til Høire han ved Veien staae
En Gaard af Grundmuur, lang og høi,
Med store Vindver, Trappe, Fløi;
Til Venstre, ligefor, der laae
En lille Hytte, skjæv og graa.

Vorherre tænkte: „Manden hist
Har meget Gods, han nægter vist
En mødig Vandrer ei et Skjul
Mod Nattens Kuld, lidt Brød og Suul."
Han steeg ad Trappen op i Mag,
Og tog i Klokkens Stræng et Tag; —
Da kom den rige Mand for Dag,
Men aabnede sit Vindve blot
Paa Klem og spurgte tvær: „Hvad Godt?"
Vorherre svared: „Nægt mig ei,
Som vandret har saa lang en Vei,
Et roligt Leiested i Nat, —
Jeg er saa mødig og saa mat!"
Da maalte ham fra Top til Taa
Den rige Mand, og da han saae,
Han havde simple Klæder paa, —
Thi Koften var kun grov og graa, —
Han svared flux: „Kun slet tilpas
Du kommer her! Jeg har ei Plads;
Min store Sal er nys forgyldt,
Og mine andre Kamre fyldt
Med Uld og Korn og andet Gods, —
Der er ei Leilighed hos os
For Gjæster af et saadant Slags!"
Da vendte Gud ham Ryggen strax, —
Og flyttede sin trætte Fod
Til Hytten, som ved Veien stod.

Dens Væg var Leer, dens Tag var Straa,
Men Storkens Rede laae derpaa;
Thi Storken vil saa gjerne boe,
Hvor der er huuslig Fred og Ro.
Og næppe fik han banket, før
Den Fattige kom til sin Dør,
Og tog imod ham med et Nik,
Et Haandtryk og et venligt Blik:
„See, Natten er saa kold og sort,
Du faaer ei Lov at vandre bort,
Det silbig er, kom, sæt dig hen
Ved Ilden her, saa kan igjen
I Morgen du med trøstigt Sind
Gaae videre; — kom nu kun ind!"
Ham Konen rakte Haanden frem,
Og bød: „Velkommen i vort Hjem!"
Da satte sig Vorherre fro
I Stuen hos de fromme To,
Og sagde: „Tak! jeg bliver her."
Og taus han saae paa deres Færd.
Mens Manden sad, til Tidsfordriv,
Og skar en Træsko med sin Kniv,
Hans Kone Melk fra Hylden tog,
Og langsomt den i Gryden slog,
Og da den kogte, rørte hun
Med sikkert Maal i Grydens Mund

De fede Gryn. Hun var ei seen,
Men bredte Dugen hvid og reen,
Og satte saa den varme Grød
Paa Bordet, samt lidt Øl og Brød.
Om Fadet alle Tre nu sad,
Og hvert et Sind var stille glad;
Thi nøisom Fromheds rige Magt
Har tidt Velsignelse nedlagt
I Støvets nok saa ringe Kaar; —
Den om en bedre Fremtid spaaer!
Da nu de havde drukket, spiist,
Og Himlen for dens Gave priist,
Tog Konen bort sit Fad, sin Dug,
Og hvisked til sin Mand i Smug:
„Hør, kjære Mand! jeg tænker paa,
Jeg reder os en Seng af Straa
I Krogen hist; den Vandringsmand
Vel i vor Seng da hvile kan, —
Thi han er træt, og gammel til!"
Da svared Manden: „Som du vil!"
Og det blev seent og Sengetid,
Da sagde han: „Kom, Kjære! hid,
Her i vor Seng du hvile blødt,
Og qvæge dine Lemmer sødt
Med Søvn, at du ved Morgengry
Begynde kan din Gang paany!"

Vorherre svared: „Kjære! nei,
Din Seng jeg dig berøver ei,
Du trænger selv til Hvile jo!"
Men Manden lod ham ingen Ro,
Før han gav efter; og de To
Sig lagde glad paa Straaet ned.
Men Søvnen blid og venlig gleed
Paa Øiet og i deres Bryst,
Og snart var Alting taus og tyst.
Men aarle end, før det blev lyst,
Stod Konen op, slog flittig Ild,
Og lagde tørre Spaaner til,
Og laved, som hun kunde bedst,
En Davre for den gamle Gjæst.
Saa stod han op, fik Mad og drak,
Og trykked deres Haand til Tak,
Og vilde gaae; dog vendte han
Sig venligt først til Hyttens Mand
Og sagde: „See, du har mig klart
Dit Hjertes Indre aabenbart;
Jeg saae, Barmhjertighedens Raad
Bar Frugter i din fromme Daad;
Thi giver jeg dig Ønsker tre,
Og hvad du ønsker, det skal skee!"
Forundret Manden paa ham saae,
Men svared glad: „Ifald jeg maa,

Jeg intet bedre Ønske veed
End først en evig Salighed,
Saa Sundhed og nødtørftigt Brød
For os to Gamle til vor Død.
Vi er tilfredse, som du seer, —
Jeg intet veed at ønske meer!"
„Men," gjentog da Vorherre, „du,
Har glemt eet Ønske dog endnu.
See her din Hytte, skjæv og vind,
Hverandcn Rude er jo blind,
Den skjenker dig kun sparsomt Ly, —
Hvad om jeg bygged dig en ny?"
„Jeg siger Tak," var Mandens Ord,
„Det var ei galt, ifald du troer,
At det gaaer an!" — Som sagt, saa skeet!
Et lystigt Underværk blev seet;
Hver Stolpe, krum, sig reiste rank,
Hver brusten Rude blev saa blank.
Straataget blev med Teglsteen takt,
Leergulvet smukt med Fjæle lagt,
Det gamle Bohave reent omstøbt;
Som var det nyligt gjort og kjøbt,
Det glindsed kjønt i Morgensol;
Men kun den gamle Lænestol,
Vorherre havde siddet paa,
End paa sin gamle Plads man saae.

Endnu med taus Forundring stod
De Gamle, da han dem forlod
Og vandred over Mark og Vang,
Mens Morgenlærken muntert sang.

Det var nu blevet høilys Dag;
Den Rige laae med Velbehag
Og hvilede sin ene Arm
Paa Puden i sit Vindves Karm,
Med broget Slobrok om sin Krop,
Og drak af den forgyldte Kop
Sit Theevand og sin Kaffe sød
Med Tvebak eller Sukkerbrød.
Og mens han nød den varme Drik,
Han kastede et flygtigt Blik
Didover, hvor det nye Huus
Var voxet af det gamles Gruus.
Da raabte med Forundring han:
„Kom, Kone! kom og see! Hvordan
Mon det er gaaet til? I Nat
Ved et Mirakel er der sat
Istedet for den gamle Røn
En muret Bygning, ny og kjøn.
Aa, spring derover, du! og beed
Dem sige dig derom Beskeed!"
Da Konen løb, og kom igjen,
Og raabte høit: „Ak, kjære Ven!

Hvad har jeg hørt, hvad har jeg seet!
Hvad Underværk der dog er skeet!
Vor Gjenbo har mig saa fortalt:
I Aftes just, da Mørket faldt,
Og kjøligt blæste Nattens Vind,
Der kom en Vandrer til os ind.
Vi gav ham Huusly, Mad og Drik,
Og saa i Morges, før han gik,
Han gav til Løn os Ønsker tre,
At hvad vi ønsked, skulde skee.
Det Allerbedste, som jeg veed,
Han gav os, — evig Salighed,
Og Sundhed samt nødtørftigt Brød
For os to Gamle til vor Død;
Og for vor usle Hytte her
Det smukke, nye Huus, du seer!"
Men knap fik Konen sagt sit Ord,
Før Manden op af Stolen foer,
Og heftigt sig for Panden slog,
Og skreeg saa høit; „Jeg er et Drog!
Jeg dumme Nar! jeg Tossefaar!
Den Mand var først hos mig i Gaar;
Men usel saae han ud, og saa
Jeg sagde nei, og lod ham gaae!"
„Saa skynd dig," svared Konen, „da,
Han kan ei være langt herfra,

Og sæt dig paa din brune Hest,
Og riid saa fort, som du kan bedst;
Du naaer ham nok, — og beed ham saa,
Om ei du ogsaa ønske maa!"
Den Rige satte flux sig op
Paa Hesten, og i rask Galop,
Han naaede snart Vorhèrre, som
Kun langsomt frem ad Veien kom.
Den rige Mand var ganske snild,
Han talte da Vorherre til
Med søde, sledske Smigerord:
„Jeg frygter sandelig, du troer,
At jeg af Ondskab i mit Sind
I Gaar ei strax dig lukked ind.
Jeg beder dig, vær ikke vreed!
Ei var det af Vrangvillighed;
Jeg søgte til min Gadedør
En Nøgle først i Skabet; før
Jeg kunde ei faae aabnet den;
Jeg skyndte mig og kom igjen,
Men da var du alt borte, Ven!
Dog — dersom nu engang paany
Du gjæste vil vor lille By,
Saa gjør du mig en Ære stòr,
Hvis i mit ringe Huus du boer!"
Vorherre svared: „Kommer jeg
Engang igjen, boer jeg hos dig!"

Den Rige nu, med krummet Ryg,
Saa lækker gjorde sig og myg,
Og sagde: „Ak, men vilde du
Tilstaae en lille Bøn endnu?
Min Gjenbo har mig Alting sagt
Om hine trende Ønskers Magt;
Aa, giv mig ogsaa slige tre!"
Vorherre svared: „Det kan skee!
Men bedre var det, hvis du ei
Dig voved paa saa farlig Vei!"
„Ak, tro mig," var den Riges Svar,
„Naar jeg dit faste Løfte har,
At Alt opfyldes sikkert blot,
Skal jeg nok ønske klogt og godt!"
„Saa riid," blev Herren ved, „kun hjem,
De Ønsker tre, nu har du dem,
Og næppe faaer du dem udtalt,
Saa skal de vorde opfyldt alt!"
Nu var den Rige glad, min Tro!
Han vendte Hesten om og loe,
Han spored den med Støvlens Hæl,
Og sagde næppe: „Tak! Farvel!"
Saa lod han Hesten langsomt gaae
For ret at speculere paa,
Med mange Planer i sin Hu,
Hvad Godt han skulde ønske nu.

Men da han reed kun Fod for Fod,
Og løst han Tøilen hænge lød,
Slog Hesten tidt med Nakken op,
Og rystende sin varme Krop
Den snubled over Stok og Steen,
Og sank i Huller med sit Been;
Det var den rige Mand til Meen,
At den forstyrrede hans Sind,
Saa intet Ønske faldt ham ind;
Og ærgerlig han skreeg: „Gid du
Din Hals maa knække!" — I et Nu
Faldt Hesten om paa Veien der,
Og rørte ei en Muskel meer.
Det Ønske snart han opfyldt saae!
Der stod han flau og saae derpaa;
Men tænkte dog: „Aa hvad! lad gaae!
To Ønsker har jeg end; med dem
Jeg kommer vel i Verden frem.
Min Sadel og mit Bidsel dog
Jeg vil ei miste!" — Og han tog
Og spændte Alt af Hestens Krop
Og læssed det paa Nakken op,
(Thi gjerrig var den rige Mand!)
Og langsomt hjemad vandred han
Igjennem Veiens dybe Sand,
Mens Middagssolens hede Brand

Ved Sadeltøiets tunge Tryk
Lod Sveden strømme paa hans Ryg.
Da piinte han sig ret med Klem
At faae et dygtigt Ønske frem,
Men naar ham eet i Sinde faldt,
For ringe tyktes ham dog Alt.
Og som det nu saa ofte gaaer,
Een Tanke let den anden naaer,
Saa kom han til at tænke blot:
„Min Kone! — ja, hun har det godt!"
Det ærgred ham, at nu hun sad
Maaskee ved Viin og Middagsmad,
Imens han selv var heed og træt;
Og før han det betænkte ret,
Han fused ud med disse Ord:
„Nu sidder hun ved dækket Bord
I Skygge mageligt, den Sjæl,
Mens jeg maa slæbe mig ihjel;
Gid hun paa Sadlen sad og reed
Og ikke kunde slippe ned!"
Men knap var dette Ord udsagt,
Før Sadlen og ved Ønskets Magt
Forsvandt, og Sagen blev ham klar,
Det andet Ønske opfyldt var!
Da blev han først om Øret heed;
Han løb trods Sol og Støv og Sveed,
For hjemme ret i Eensomhed

At tænke noget Stort og Smukt, —
Det allersidste Ønskes Frugt.
Men Skjebnen kommer tidt paatvert,
Tidt gjør man Regning uden Vert;
Saa gik det her den rige Mand.
Thi næppe kom til Byen han,
Før udenfor sit Huus han saae
En Flok med Støi og Latter staae,
Paa Kjelderskuret Drenge laae,
Og næsviist ind i Stuen saae.
Han styrted ind; — der laae et Huus!
Han nær var blevet reent confuus,
Og vidste ei hvordan? og hvad?
Paa Sadlen, midt i Stuen sad
Hans stakkels Kone strunk og reed,
Og kunde ikke slippe ned;
Hun sprællede med Been og Arm,
Og græd og skreeg og gjorde Larm,
Og rundtom stod hans Folk og loe.
Da raabte han: „Jeg kommer jo!
Giv dig tilfreds, min søde Moer!
Det koster mig jo kun eet Ord;
Bliv siddende og vær mig huld,
Jeg skaffer dig al Verdens Guld, —
Bliv siddende, og du skal faae
Alt Godt og Smukt, du peger paa!“

Men Konen skreeg: „Kun lidet kjær
Mig hele Verdens Rigdom er,
Naar jeg paa Sadlen sidder her.
Du har mig ønsket op paa den,
Nu maa du ønske om igjen!"
Det hjalp ham ei, han bad og svoer,
Hun hørte ikke paa hans Ord,
Hun lod ham ingen Ro og Rist,
Saa lystre maatte han tilsidst,
Og knap hans tredie Ønske lød,
Blev Konen udløst af sin Nød.
Der stod han som en usel Nar;
Alt, hvad han havde vundet, var
Kun Sorg og Møie og til Rest
End Tabet af sin gode Hest.
Den fromme Gjenbo og hans Viv
Henleved et velsignet Liv
I Sundhed, med nødtørftigt Brød;
Og at de gjennem deres Død
Indgik i Himlens Helligdom,
Det kan der ikke tvivles om.

Sangerens Lykke.

1.

Paa Montferrat i den gyldne Sal
Der lytter Ridder og Frue
Til Qvad af en liflig Nattergal
Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
Om Skuldrene Fyrstekappen;
Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
Og Hagen paa Sværdeknappen.

Ved hans Side blusser en Rose fiin,
Og det er hans deilige Søster;
Hun lytter, og under det hvide Liin
Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den vide Hal,
Fast høres de bankende Hjerter,
Som naar i Skoven en Nattergal
Udaander sin Elskovs Smerter.

Og det er den ædle Troubadour,
Rambaut af Vaquieres;
Han synger i det forgyldte Buur
Den hellige Jomfru til Ære.

Den hellige Jomfrues hulde Navn
Han vil sine Qvad indvie:
Hvergang han tager sin Cithar i Favn,
Er hans første Ord: „o, Marie!"

Og dette Navn for den ganske Jord
Han vil saa yndigt besynge,
Som hist det klinger i evigt Chor
„Maria!" blandt Engles Klynge.

Og lægger han da sin Cithar bort,
Saa Strængen atter maa tie,
Fra Barmens Dyb det klinger fort
I sødeste Toner: „Marie!"

Men heftigt Fyrstindens Hjerte slaaer,
Paa Læben Sukket hendøde;
Over Hals og sneehvide Skuldre gaaer
Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankefuld Drøm
Hun sidder med Panden bøiet;
Ned flyder Lokkernes brune Strøm
Og dølger Kinden og Øiet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
Han rynker sit Bryn og tier;
Men Ridderne hviske langs Salens Væg:
„Ja, der er flere Marier!“

2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
Under Egens knudrede Grene;
Kilden risler saa tæt derved, —
Der stode de Begge alene.

Hvad har jeg hørt, hvad har jeg seet!
Hvad Underværk der dog er skeet!
Vor Gjenbo har mig saa fortalt:
I Aftes just, da Mørket faldt,
Og kjøligt blæste Nattens Vind,
Der kom en Vandrer til os ind.
Vi gav ham Huusly, Mad og Drik,
Og saa i Morges, før han gik,
Han gav til Løn os Ønsker tre,
At hvad vi ønsked, skulde skee.
Det Allerbedste, som jeg veed,
Han gav os, — evig Salighed,
Og Sundhed samt nødtørftigt Brød
For os to Gamle til vor Død;
Og for vor usle Hytte her
Det smukke, nye Huus, du seer!"
Men knap fik Konen sagt sit Ord,
Før Manden op af Stolen foer,
Og heftigt sig for Panden slog,
Og skreeg saa høit; „Jeg er et Drog!
Jeg dumme Nar! jeg Tossefaar!
Den Mand var først hos mig i Gaar;
Men usel saae han ud, og saa
Jeg sagde nei, og lod ham gaae!"
„Saa skynd dig," svared Konen, „da,
Han kan ei være langt herfra,

Og Troubadouren, den Elskede nær,
Paa duftende Leie sig strækker;
Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
Sin trofaste Cithar han lægger.

Og Kilden risler, og Droslerne slaae
I Skovens susende Sale;
Og Tankerne komme, og Tankerne gaae,
Til hans Øielaage de dale. —

Alt Aftensolen med Purpur og Guld
Har farvet Fjeld og Skove;
Markgreven vandrer saa tankefuld
Langs Kildens spillende Vove.

Da seer han det unge slumrende Par,
Og standser sin Fod forfærdet;
Brat syder hans Blod, og kraftigt har
Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, — et andet Sind
At fatte hans Hjerte mægter;
Han sniger sig let under Egen ind,
Og løsner sin Kappes Hægter;

Og dækker med fyrsteligt Hermelin
Det drømmende Jomfruhjerte,
Den blændende Skulder og Foden fiin, —
Og iler saa bort i Smerte.

3.

Saa ængstligt i Salen paa Montferrat
Der hvisker Ridder og Frue;
Markgreven kneiser med Fjederhat,
Og barsk er hans Øie at skue.

Og midt paa den tavlede Marmorgrund,
Paa Knæ, med Kappen i Hænder,
Den unge Sanger, med blegnet Mund,
Til Fyrsten sit Øie vender;

Og stammer sagte: „Min Herskker og Ven!
Jeg gik mig en Gang i Lunden;
Ydmygeligt her jeg bærer igjen,
Hvad hist jeg usalig har funden!“

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, —
Forstummet er Hvisken og Talen, —
Af Balgen drager han Sværdet ud, —
Da blegner hver Kind i Salen!

„Du Sangfugl! du flakker mig hid og did,
Snart vilde du mig vel forgjette;
Thi skal du nu stækkes, — til evig Tid
Jeg dig udi Buur vil sætte!"

Og Sværdet løfter han rolig, stolt,
Tre Gange han rører hans Skulder,
Men dæmper slux med alvorligt „Holdt!"
De jublende Ridderes Bulder.

„Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
Du sværge mig Tro og Fæste;
Det bliver vel ei det eneste Baand?
Jeg kjender jo nok det bedste!

For Gud og Æren brug Mod og Marv,
Til seent i Graven du blunder!
Behold min Kappe til Eie og Arv,
Og — det, som du fandt derunder!"

En Novelle.

„Det var i Aaret attenhundred og syv."
Folkevise.

1.

Et Helved lued i mit Bryst,
Og svundet var al Livets Lyst.
Fra Byen skyndte sig min Fod, —
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor Hun ei aanded, Hun ei var!
Paa Himlen graaned ingen Sky,
Og Luften hviled tung som Bly,
Saa Julisolens Straale blank
Ufstandset paa min Isse sank.
Min Pande gløded og min Mund,
Min Kind var bleeg, og Øiet kun
Nedstirred tørt paa Veiens Sand;
Thi ak! den indre, dybe Brand
Lod ingen Taare fra sit Gjem
Til kjølig Lindring trænge frem,

Liig en Vulkan, der lumsk i Løn
Udtørrer Kilde, Sø og Brønd.
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for den mit Hjerte slog.

2.

Jeg styrted fort, jeg ændsed ei,
At svundet var den brede Vei,
At Brombærskud og Bregner tidt
Omhildede mit matte Skridt;
Og da mit Øie jeg oplod,
Midt i en vildsom Skov jeg stod.
Det hvalte Blaae var alt forladt
Af Solen, og den stille Nat
Med sagte Haand sit sorte Skrud
Lod synke over Rummet ud;
Men Stjerner tindred ei derpaa,
Thi, hvor mit Blik lidt Himmel saae,
En vældig, dunkel Masse laae,
Og Tordnen fra den tunge Sky
Udsendte sine fjerne Gnye.
En Susen gjennem Skoven gik,
Den voxede hvert Øieblik,
Den voxede — og Stormen snart
Sin Ganger sporede til Fart,

Mens Tordenskraldet Slag i Slag
Henrulled over Bøgens Tag.
Det bøied sig med Hviin og Brag,
Det aabned Vei for Regnens Flod,
Der styrted ned til Busk og Rod,
Og underligt de røde Lyn
Oplyste for mit vakte Syn
Paa Skovens Baggrund Skræk ved Skræk.
Med gyselige, skarpe Træk.
Fortvivlet, syg og mat og bleeg
Jeg nærmed mig en mægtig Eeg,
Hvis gamle runke Bul var huul —
Der krøb jeg ind og laae i Skjul.
Paa tørre Trøske kasted jeg
Med Suk mit Hjertes Qval og mig,
Og mens Naturen, stærk og vild,
Opførte kjækt sit Skuespil,
I vaagen Drøm forbi mig drog
Mit fordums Liv, — et stille Tog
Af Billeder, hvis dybe Fred
Lod klart mig see, hvad nu jeg leed.

3.

Jeg saae mig selv, en lille Dreng,
Der leged paa den bløde Eng;
Men jeg var ganske ene der,
Og intet fandt jeg, fjern og nær,

Der fyldte heelt min Sjæls Begjær.
Jeg kyssed Rosens røde Blad,
Med Hunden deelte jeg min Mad.
Og Lærken spurgte jeg saa tidt,
Hvorfor dog altid høit og frit
Den sang, men aldrig til mig kom,
Og sagde, hvad den qviddred om?
Men da jeg Sommerfuglen saae
Med Vinger røde, gule, blaae,
Hentumle blødt i lune Luft,
Beruust af alle Blomsters Duft,
Og da den hviilte paa min Arm,
Da blev min Kind saa luevarm,
Da syntes mig, at det var den,
Til hvem min Længsel stunded hen.
Et sagte Suk kun Vinden drog, —
Da fløi den bort og Vingen slog
Saa høit i Sommersolens Guld;
Mig Barmen blev saa veemodsfuld, —
Min Haand jeg mod min første Brud
Med bitter Taare strakte ud, —
Da vaagned jeg, og kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Men Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysfed ind.
Jeg saae mig selv, en Ungersvend.

Med Kraft og Ild jeg vandred hen
Ad Banen, hvor hver Blomst og Frugt
Mig offred mildt sin Saft og Lugt.
Jeg aabned sindig Livets Bog,
Dens Lys mig Taagerne forjog,
Hver Dybde blev mig aabenbar,
Min Aand blev stærk, min Sjæl blev klar,
Men — Hjertet end saa roligt var.
Jeg meente, Skatten alt var kjøbt,
I Kundskabs Væld var jeg jo døbt,
Og havde tusind Bægre øst, —
Men Gaaders Gaade var ei løst! — —
Der stod et Slot ved Skov og Bred,
En prægtig Hauge laae derved,
Og paa den fløielsgrønne Plan,
Som liig et Tæppe laae foran,
Der stod en Lind med breden Blad,
En Bænk, hvorpaa en Dame sad;
Og lænet op i hendes Skjød
En lille Pige, hvid og rød,
Med Øiet blaat, med Lokken guul,
Sig mored med en Sommerfugl,
Hvis Vingers rige Blomsterblad
Hun med sin Finger pilte ad,
Og knuste saa, mens høit hun loe,
Den nøgne Psyche med sin Sko.

Men Damen, tankefuld og stolt
Og bleeg og tør, med Øiet koldt,
I magre Haand min Høire holdt,
Og føied den i Barnets Haand,
Og sagde: „Ak, at dette Baand,
Som knyttes her til Slægtens Fred,
Maa vorde trygt ved Kjærlighed
Og fast i Tid og Evighed!
Her er din Arne, naar du vil!
Du drager bort? Snart voxer til
Min Rosenknop, der alt i Vaar
Saa pragtfuld Glands og Ynde spaaer; —
Da er hun din! — Reis nu med Gud!
Jeg vogter dig din unge Brud!"
Jeg bøied mig med kjærligt Sind,
Og vilde kysse Barnets Kind, —
Men bort hun flygted som en Hind,
Undseelig, som det lod, og vreed.
Men knap var Tanten vandret ned
Ad Gangen langs den høie Hæk,
Saa kom hun hid, og let og kjæk
Hun fløi om Halsen mig saa vild,
Og kyssed mig med selsom Ild.
Dybt anende min Qval og — Lyst,
Jeg trykked hende til mit Bryst, —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;

Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysfed ind. —
Jeg saae mig selv, en kraftig Mand,
At færdes trindt paa Land og Vand;
Jeg sværmed liig en flittig Bi,
Og Rigdom blev mit Sværmeri,
En Skat, som voxer Aar for Aar,
Som Møl og Rust og Ran ei naaer.
Men, hvor jeg gik min fjerne Gang,
Om under Rankens Tag jeg sang,
Paa vildsom Sti, i Mark og By,
Blandt Polens Iis, i Palmens Ly,
I stille Dal, paa Fjeldets Top, —
Jeg tænkte paa min Rosenknop.
Og lokked Kunst og Skjønhed huldt,
Og rakte mig sit Bæger fuldt,
Og trued Amor med sin Piil, —
Da tænkte jeg paa hendes Smiil.
Og lagde Sorgen om min Aand
Sin tunge, klamme Dødninghaand
I vilden Ørk, paa eensom Kyst, —
Var hendes Billed dog min Trøst.
Jeg stod i Stavn, mens Skibet frem
Sig skjød imod mit elskte Hjem;
Af Havets Mark dets Taarnes Top
Jeg saae, liig Malver, voxe op.
Mit Anker faldt; i Land jeg foer, —

Der stod Hun, fyldig, rank og stor,
Og mod den fulde Jomfrubarm
Hun presſed mig saa heftigt, varm, —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysſed ind. —
Jeg saae mig selv i festlig Glands;
Omringet af en kjærlig Krands
Af Slægt og Venner taus jeg stod,
Og knæled ned og trøstig lod
Til Hendes knytte fast min Haand
Ved Herrens Ord og Kirkens Baand.
Men blandt de stille Gjæsters Tal,
Som sad paa Rad i lyse Sal,
Var Tre, som jeg alene saae:
Den Første gusten var og graa,
En Sølvmorskjortel bar han paa,
En Sæk med Guld paa Nakken laae,
En Lænke med Guldbøiler to
Han rakte hen mod Os, — og loe.
Den Anden ung og lystig var;
Hans Skuldre tvende Vinger bar,
En spaltet Figen, fyldig, blød,
Han trykked mod sin Læbe rød,
Men Mundens Smiil og Øiets Ild
Var lumsk, fortærende og vild.

Den Tredie, tæt indhyllet i
Sit folderige Draperie,
Hen ved min Side listed sig. —
En dunkel rædsom Gaade liig. —
Dog medens Aftnens Timer gleed
I liflig Pragt og Lystighed
Ved Kerters Glands, Pokalens Gang,
Ved Paukers og Trompeters Klang;
Hver Anelse, som Sjælen bandt,
Med hine Trende brat forsvandt. —
Vi sad tilbords; og Hendes Fod
Mig lærte Sprog, kun den forstod;
Og alt som hendes Blik forbød
At røbe denne Tale sød,
Høit blussed Kindens Purpurglød.
Med hviden Haand hver Finger fiin
Krampagtigt fletted Hun i min,
Mens Øiets Stjerne svømmed blank,
Og Blegþed over Kinden sank! —
Og Midnat kom, og bort hun gik,
Men først Hun sendte mig et Blik,
Et underligt, et sødligt Smiil, —
Mit Hjerte slog med voldsom Iil, —
Da vaagned jeg, men kold og bleeg
Jeg fandt mig i den hule Eeg;
Dog Regnens Fald og Nattens Vind
Mig atter sagte dysed ind. —

Jeg saae mig selv, saa fri og fro,
I Sjælen Fred, i Sindet Ro,
Mit Hjertes Stemme sang og loe,
Mens Livets rosenkrandste Skaal
Beruste mig med bredfuldt Maal; —
Og Dage kom, og Dage svandt,
Men tømt jeg aldrig Bægret fandt! —
Det var en Nat, og Maanen, klar,
Paa Vandring over Himlen var;
Alt Vaaren kjærlig havde sendt
Sit Elskovskys til Jord, udspændt
Sit lyse Telt, og for sin Brud
Et blomsterstukket Slør bredt ud.
Det var en Nat, og Slottet stod
I stille Glands; men ved dets Fod
Den store Hauge glimred ret
Som et guldstjernet Silkenet;
Thi Lamper hang i alle Træer
Liig klare Frugter. Fjern og nær,
Høit over Lind og Bøg og Eeg,
Liig søde Viraksskyer, steeg
Musikens Toner rask til Dands,
Og lokked hid en broget Krands
Af Masker, der med lustigt Hop
Sig hvirvled lystigt ned og op.
Formummet, selv jeg vandred om;
Da til en eenlig Bænk jeg kom,

Hvor, skjult, jeg saae, der sad kun To
I Caprifoliens grønne Bo,
Bryst imod Bryst og Mund paa Mund,
I salig Glemsel Han og Hun.
I Arlequin jeg saae igjen
Den velske Diplomat, — min Ven, —
Men Colombines Ansigt var
Mig skjult ved Hatten, som hun bar.
Dog knap hun hæved Stemmen blød,
Var det, som Domsbasunen lød!
Hun talte med de søde Ord,
Der klinge, hvor sig Arno snoer;
Hun kaldte ham „min Øiesteen!“
Og Stjernen blinked klar og reen, —
Hun kaldte ham „mit Hjertelil!“
Og Nattergalen slog dertil.
Hun lagde Haanden sagte bag
Hans Hoved: „Hør, alt Klokkens Slag
Forkynder Midnat! — fra i Dag
Vi kysses til i Morgen, du!“
Og Mund paa Mund! — I samme Nu
Fra Slottets Taarn i stille Nat
Hensvæved over Skov og Krat
Tolv Slag — til Nattergalens Kluk —
Det trettende var deres Suk!
Det traf mit Hjerte! Som ved Lyn
Blev aabnet klart mit indre Syn;

Hiin tredie, hemmelige Gjæst,
Jeg aned paa min Bryllupsfest,
Han stod nu der foruden Slør,
Han banked paa mit Hjertes Dør,
Han sigted med sin hvasse Piil,
Og skræmmed mig med Vanvidssmiil.
Men ræd i Hu jeg flygted brat
Forfulgt af ham ved Dag, ved Nat.
Ak, her i Livets Skyggedal
Ei findes Sygdom eller Qval,
Ei Kummer, Smerte, Sorg og Spee,
Der lignes kan ved denne Vee!
Fra Byen skyndte sig min Fod, —
Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
Naar sikkert kun den bort mig bar,
Hvor Hun ei aanded, Hun ei var,
Til hvem mig bandt saa stærk en Magt,
En hellig, ak, en evig Pagt!
Men den usigelige Qval,
Der drog mig over Høi og Dal,
Al anden Bitterhed forjog,
Og kun for den mit Hjerte slog,
Indtil i Egen, syg og mat
Jeg segned, eensom og forladt,
Og Dvale sneeg sig til min Mund,
Paa Øiet, til mit Hjertes Grund, —
Dyb, som det var det sidste Blund.

4.

Men i min Slummer, sød og lang,
Det kom mig for, som liflig Sang
Af Englechor omkring mig klang;
Og Dødens milde Engel saae
Jeg høi og stille for mig staae.
Han lagde Haanden paa mit Bryst;
„Vaagn op!“ saa lød hans blide Røst,
„Vaagn op!“ — og mod min Pande heed
Han sig veemodig bøied ned
Og trykked, kold som Iis, sin Mund
Paa min; da svandt det dybe Blund,
Og op jeg foer! — og saae — en Hund
Med gule Børster paa sin Ryg,
Med korte Øren, stor og styg,
Men ærlig, logrende den saae
Paa mig med sine Øine graae.
Og da jeg ud af Hulen krøb
Paa Stien, som ved Egen løb,
En Dame hilste mig saa huldt
Med Øiet fromt og medynksfuldt.
Hun var ei gammel, var ei ung,
Og Aldrens Fylde laae ei tung
Paa Issen; men en Sky, skjøndt klar,
Af Tungsind hun paa Panden bar.
Hun hvisked: „Støt Dem paa min Arm!“
Og rakte mig sin Haand saa varm,

Saa blød, saa moderlig, saa øm, —
Jeg troede, Alt var end en Drøm.
Men som vi tause vandred ned
I dunkelgrønne Eensomhed,
Hvor Solens Straaler, Skovens Saft
Udstrømmed Duft og Liv og Kraft,
Hver Sommerfugl, der boltred let
Om Edderkoppens blanke Net,
Hver Busk, hver Blomst, hvert lille Straa,
Som Nattens Perler sittred paa,
Mig smiilte venligt, hvor vi gik,
Og hilste mig med kjærligt Blik,
Og sagde tyst: „Fat Mod og Haab!" —
Ak, er du døbt i Smertens Daab,
Er Sjælen mørk, og Hjertet sygt,
Gak ud, hvor Herrens Hal er smykt,
Og læs et Blad, udtyd et Straa, —
Din Trøst staaer skrevet klart derpaa!

5.

Du lave Sjæl, du lunkne Mand,
Som varmer dig ved kold Forstand,
Som stolt foragter Taarens Bad, —
Du har vist aldrig været glad?
Og har du, ved en indbildt Kraft,
End heller aldrig Kummer havt,

Saa veed jeg vist, du ei har følt,
Hvor Taaren Smertens Brand har kjølt,
Naar ned den faldt, som fra Guds Hjem
En venlig Dug, og lokked frem
Af Hjertets Ørken Haabets Blomst,
Der spaaer om Vaarens Atterkomst. —
Jeg græd — for første Gang igjen
Mit piinte Hjerte smelted hen,
Og Veemod, som en Balsam sød,
Sig over Smertens Leie gjød.
Jeg græd, — og hørte knap den Røst,
Der nænsomt nævned Ordet: Trøst!
Og knap mit Øre ret fik hørt
De simple Ord, hvormed hun, rørt,
Sig skildred selv: „Hun Enke var;
Den Vei, som Tusinder hjembar
Med Fremtidshaab, det grumme Hav,
Var blevet hendes Husbonds Grav:
Og nu saa fjernt fra Vei og By
Hun boede her bag Bøgens Ly,
At kun hver Maaned — længer tidt —
Om Verdens Færd hun hørte lidt,
Naar Budet bragte hid i Skov
Til hendes lidet Huusbehov,
Hvad Køer, Høns, en lille Mark,
Hvad Duer, hvad en Fiskepark,

Hvad Haugens Bed ei gav.“ Men dog
I hendes Røst hver Tone jog
Een Sky fra mine Blik, og snart
Blev Alt saa varmt og venlig klart; —
Dens inderlige Rolighed
Mit Hjerte fyldte huldt med Fred! —
Her gjorde Stien rask et Sving —
Forundret saae jeg mig omkring.
„Her boer jeg,“ sagde hun, „see hist
Bag Bækken Husets gule Qvist!“
Men i det samme Hunden sprang,
Saa Broens Fyrrebrædder klang,
Hen over Bækken, hvor der stod
En Jomfru paa sin spæde Fod.
„Min Datter!“ sagde Konen mildt; —
Og rask, imens hun undgik snildt
Den vilde, overgivne Hund,
Med skjelmske Blik og Smiil om Mund,
Den lille Jomfru, rank og let,
Os mødte just paa Broens Bræt;
Og langsomt hen langs Haslers Rad
Vi alle Fire fulgtes ad.

6.

Omkrandset luunt af Bøg og Eeg
En lille Høide opad steeg,

Og øverst, i en Hauge peen,
Laae Huset, bygt af gule Steen.
Omkring de blanke Vindvers Karm
Viinranken slog en fyldig Arm;
De gule Aprikoser sad
Og leged Skjul bag dunkle Blad.
Og mens vi nærmed os i Mag,
Fløi Duer ned fra Husets Tag,
Der kurrende, med travle Nik
Og klare, fromme Øine gik,
Ret som med længselsfulde Blik;
Og stundom med et dristigt Hop
Sig svang paa Pigens Skulder op.
Hist nede ved den sølvblaae Dam,
Hvor Svanen langsomt, fornem svam
Saa fjernt fra Ænder og fra Gjæs,
To røde Køer dybt i Græs
Drøvtyggende og trinde laae,
Og Panderne, med Stjerner paa,
De dreied heel nysgjerrigt om
Og alvorsfuldt mod os, der kom.
Bikuber, som en lille Stad,
Langs Hækken stode Rad ved Rad,
Og høit paa Husets Tag af Straa
En mægtig Storkerede laae.
Og traadte man saa fra det Frie
Ad Trappen op, saa kom man i

En lille Stue, lys og net,
Og smykt med Faderens Portrait.
Vel var det Hele smaat og smalt,
Men hyggeligt og fiirligt Alt,
Og Kjøknet selv saa hvidt som Snee
Og blankt som Solen var at see. —
Men sendte man sit Blik omkring,
Det mødte blot en vældig Ring
Af Bøges Kupler, Krattets Muur, —
En fyldigt spirende Natur, —
Og intet Udkig Øiet fik,
Saa Tanken ei paa Vandring gik,
Forlokket ved det fjerne Blik;
Men ved en stærk, en venlig Magt
Den blev til Ro, til Hvile bragt,
Tilbagetrængt i Hjertets Gjem; —
Ak ja! her fandt jeg Fredens Hjem!
Dog knap var Dagen svundet hen,
Var jeg alt som en gammel Ven.
Saa Natten kom. Vi gik til Ro.
I Qvistens Kammer fik jeg Bo;
Ved aabne Vindve eensom stod
Jeg der, og Øiet sværme lod
Paa Himlens rige, gyldne Skat,
Paa Skoven og det dunkle Krat,
Og lod den søde Fred ret slaae
Sin Rod dybt i mit Hjertes Braa.

Saa stille Alt! kun sagte Kluk
Hist af en eenlig Fugl, — mit Suk, —
Kun Bækkens Rislen, — Duggens Fald, —
Kun fjernt i Skoven Hjortens Kald
Den dybe Nattens Taushed brød.
Saa lagde jeg mig ned, og blød
Og venlig Søvnens Engel brat
Mig favned trygt den hele Nat.

7.

Lyksalig den, der glemme kan!
Lyksalig han, den Sorgens Mand,
Der flygtede til fremmed Land
Og drak af Glemsels stærke Vand;
Han Hjertet læged med dens Frugt,
Og siden for sit Mindes Flugt
Fandt Fortids Port for evigt lukt!
Det blev min Lod. — Mens Tiden svandt.
Jeg Glemsels søde Hvile fandt.
Hvori? — Et glimrende Talent?
En Tale, som den stod paa Prent?
I Følelser? I Vid? Hvori? —
I sminket, fiint Coquetterie?
Nei! — Det, som atter gav mig Ro
I denne Fredens stille Bo,
Hvad tryllende betog min Sands,
Var ikke hentet udenlands

Paa zirligt Tydsk, paa pyntet Fransk, —
Nei, det var ægte, ærligt Dansk;
En Jævnhed og en sund Natur,
Som sjelden boe bag Stadens Muur;
En stærk, en varm, en indre Magt,
Der, dybt i Qvindens Barm nedlagt,
Fordunkler hiin tillærte Pragt! —
De Dage svandt! — Veed jeg, hvordan?
Naar Hjertets Dyb er rigt, saa kan
Det Ydre med sin Farve kun
For Maleriet vorde Grund,
Som Verden lunken stirrer paa.
Men jeg! — mig klart i Minde staae
De søde Timer, naar vi gik
I Haugen efter vanlig Skik,
Og plukked Blomster her og hist,
Hvis Navn vi tvisted om tilsidst.
Hver Morgenstund besøgte vi
Det støiende Menagerie:
Den lille Jomfru af sin Skaal
Udspredte Korn; — med Skrig og Skraal
Kom vraltende fra Dammens Vand
De trinde Gjæs, den travle And,
Og Høns med spraglet Fjær og Top
Sprang hid i flyvende Galop!
Her spanked Hanen strunk og stolt
Og Orden i sit Harem holdt;

Her Duen ængstlig, udenom
Opsnapped hvert et Korn, der kom! —
Var Luften tyst, var Dagen varm,
Den lille Jomfru tog paa Arm
Sin Kurv og gik til Dammen ned;
Der sad vi saa paa grønne Bred,
Hvor, skjult af Bøgens Skygge frisk,
Vi mødede de tause Fisk,
Mens Svanen paa det stille Blaae
Rundt seilede og saae derpaa. —
Skovskaden loe bag Busk og Tjørn
Tidt over de to store Børn,
Naar over bløde Eng, i Krat
Vi lystigt legede Tagfat.
I Haugens Gang vi løb omkap.
Hvor hun var let! — hun rørte knap
Ved Jorden med sin lille Fod,
Mens Haarets rige, brune Flod
Henflagrede i lune Vind,
Og Purpur farved Mund og Kind; —
Og ivrigt da vi skjændtes om,
Hvem af os først til Maalet kom! —
Ak, denne Ungdom — sorgløs, fri,
Bevægelig, med Sympathie
For Alt i Livet, Stort og Smaat;
Der lever i sig selv ei blot,

Men strømmer ud en Sundhed stærk,
Og reiser, som ved Underværk,
En dybt i Støvet bøiet Aand, —
Ret som den Lamme Helgnens Haand —
Omsvæved mig og skabte Lyst
Og Liv, hvor før var mørkt og tyst! —
Naar Middagssolen sendte ned
Sin Straale altfor tung og heed,
Saa dækked hun vort lille Bord
Hist i den dunkle Skygge, hvor
Castanietræets brede Skjerm
Sig spændte ud, hvor Biers Sværm
Ved Blostrets melkehvide Bryst
Holdt deres søde Efterhøst;
Og Hunden, som den fjerde Gjæst,
Sad venlig ved vor Middagsfest. —
Af Bøger eied de kun faa;
Men der paa Hylden een dog laae,
Jeg nævner ei, — men den var fuld
Af hiint gedigne, pure Guld,
Ei Modens Luft forvittre kan,
En Bog, hvis rette Fædreland
Er Verden, og hvis Phantasie
Og Lune, evig ung og fri,
Hvis sunde Viisdoms rige Vægt
Skal qvæge Støvets sidste Slægt.

Jeg sad hos dem i kjøligt Læ
Med Ryggen mod det store Træ,
Og læste dem, hvad hiin Poet
I sin Begeistrings Syn har seet.
Hver Side var saa riig og smuk,
At der var nok til Smiil og Suk,
Til Latter — Graad, i Overmaal;
Imens med blanke Sax og Naal
De tvende Damer sysled peent, —
Indtil os Aftensvalen seent
Udlokked ved sin Kjølighed,
Ved Løvets Duft til Bækken ned,
Og, tause, paa en Vandring from
I Skovens søilesmykte Dom. —
En Cithar fandt jeg; stum, forladt,
Støvdækt den i en Krog var sat.
Jeg tog mig af den, fik den stemt, —
Og see, dens indre Skat var gjemt
Fra fordums Tid. Det gik med den,
Som med en gammel, ærlig Ven;
Lang Tid forglemt og plat forsømt,
Han favner atter varmt og ømt,
Og yder lige villig Trøst,
Naar vi maae flygte til hans Bryst!
Om Aftnen, naar vi da kom hjem
Fra Skov og Krat, tog jeg den frem,

Og stemte op saa mangt et Qvad,
Mens lyttende de Tvende sad:
Den lystige, den kjække Sang,
Som blandt tyrolske Klipper klang;
Den veemodblandte Elskovslyst,
Der svæver over Havets Bryst
Ved Napolis, Venedigs Kyst;
Og Spaniens Bolero vild,
Der flammer som en Naphtha=Ild;
Den Sang, der, selv som Solen heed,
Bevinger Bajaderens Fjed;
De tankerige Sorgens Lyd,
Der bæver i Polakkens Fryd;
Provences Runddands, zirlig, net,
Og som Champagnens Perler let;
Den mørke, dybe Melodie,
Som Nordens Aand hensvæver i; —
Kort, hvad i Jordens Paradis
Til Skjønheds og til Elskovs Priis
Fra Folkets eget, friske Bryst
Er strømmet frem i Sorg og Lyst —
Min Vandrings allerbedste Høst, —
Ved Strængens Toner jeg dem gav,
Og havde ret min Fryd deraf;
Thi naar den lille Jomfru, træt,
Begyndte paa sit Toilet,

Og af en gammel Prækenbog
Andægtig sexten Blade tog,
Og fængsled flink til stadig Tugt
De vilde Lokkers Rigdom smukt:
Hun sendte mig et Smiil engang
Imellem, mens jeg sad og sang;
Og da blev jeg saa længe ved,
Indtil Mama blev mæt og kjed,
Og gad ei længer hørt derpaa,
Men sagde: „Hør, nu skal De gaae!"
De Dage svandt, — September kom,
Den skifted Skovens Kjortel om,
Indsprængte den med guult og rødt,
Og smelted Frugtens Hjerte blødt,
Saa Figenpæren, krum og lang,
Fuldmoden ned fra Grenen sprang,
Og Æblets trinde, svære Klump
Os kys'de ofte med sit Dump.
Da tidt ved Blommetræets Rod
Jeg med den lille Jomfru stod;
Ved dygtigt Tag jeg strømme lod
En moden Hagl, en gylden Flod,
Og hun mig rakte Frugten blank,
Den lille Eva, fiin og rank! —
Men, Gud skee Lov! ei Slangens Krop
Sig ringlede fra Træets Top;

Selv ei den Frugt paa hendes Mund,
Der blussed rød og frisk og sund,
At plukke bort, kom mig i Hu, —
Ak, den var fast en Blomst endnu!

8.

Men længe alt gik Modren ind
Og ud med ret bekymret Sind;
Hun speided tidt ad Stien hen,
Der vented hun sit Bud igjen.
To Gange Maanen kom og gik,
Men intet Bud endnu hun fik.
I mangt et Øiekast, jeg saae,
En saadan ængstlig Uro laae,
Hvis Magt jeg kunde ei modstaae.
Da tilbød jeg at vandre did,
Og sende dem et Bud herhid.
Men knap jeg havde talt det Ord,
Før op jeg som af Drømme foer,
Og for mit Øie blev det sort, —
Jeg skulde bort! jeg maatte bort!
Der var jo Intet, som mig holdt?
Og dog — mit Hjerte? — var det koldt?
Var jeg saa tryg vel, som det lod?
Jeg saae — jeg for en Afgrund stod:
En lænket Haand — et Liv, fordømt
Til Qval! — Saa sødt jeg havde drømt, —

Nu var jeg vakt! Den Ørk, jeg saae,
Jeg eensom skulde gjennemgaae; —
Men eensom dog? — Nei, Haan og Spot,
Som Skygger fulgte mig, og blot
Foragt var Frugten, som jeg nød,
For hvad jeg ikke selv forbrød.
Jeg maatte bort fra dette Sted,
Fra Uskyld, Fred — og Kjærlighed!
Thi grant jeg følte jo det Net,
Der havde lagt sig ømt og tæt
Om Hjertet, — og det blev min Død,
Hvis jeg dets spæde Traade brød.
Det maatte skee; og seent i Qvæld
Jeg sagde dem et tungt Farvel.
Mens Moderen saa sindig lod,
Som Alt sig af sig selv forstod,
Den lille Jomfru blev saa bleeg, —
Men ei et Ord fra Læben veeg;
End ei en Taare — kun et Blik
Jeg som en Reisepenning fik; —
Et Blik! — hvor kan det være rigt,
Naar ret man sig forstaaer paa Sligt! — —
Det tidligt var. End Skoven laae
Med Slør af Nattens Taage paa;
Det dæmred svagt, — da listed jeg
Mig sagte paa min bittre Vei,

Fra Haugen over Bækkens Bro
Lidt ind i Skovens tause Bo.
Der kasted jeg i Græsset mig
En Stund og græd saa bitterlig,
Mens, dulgt af Løv og høie Straa,
Jeg smertefuld mod Huset saae.
Et Vindve aabned sig — o Gud!
Der stod Hun! Øiet stirred ud —
Forvaaget, blot med Taarens Glands —
Paa Himlen og paa Skovens Krands.
Hun tørred det saa tidt, saa tidt!
Fra Læberne, som sittred blidt,
Hun sendte med sin Finger hvid
Tre Kys — tre elskovshede — did,
Hvor Stien sig i Krattet vandt, —
Og saa hun rødmende forsvandt.
Men jeg sprang op og foer afsted,
Og sukkede ved hvert et Fied:
„O, var jeg som det gule Løv,
Der snart skal smuldre hen i Støv!"

9.

Har du en Ven, for hvem hiin Gnist
Af Evighedens Klarhed hist
Har dulgt sig i det tunge Muld,
Som i en Klimp det rene Guld,

Saa den maa drages frem ved Vold
Af Jordelinets dunkle Fold, —
Med andre Ord: som læges ved
En streng, en grum Barmhjertighed;
Og er han frelst, er Lyset tændt,
Har det end længe, stadigt brændt;
Da bring dog aldrig ham igjen
Til hine Martersteder hen,
Hvor der blev ført en rædsom Strid
Imellem Lys og Mulm; thi viid:
En Stammes Skygge, — Svalens Sang,
Hvis Rede ved hans Vindve hang, —
En Dør, hvis Larm, et Uhr, hvis Slag
Ham bragte Smerte mangen Dag, —
En Lyd af Lænken, som han bar, —
Et Sollys gjennem Rudens Glar, —
En enkelt Røst, — et Fnug, — et Gran, —
En egen Duft — ak, — Alting kan
Udslukke Sjælens Stjerne brat
Og atter dække ham med Nat. —
Saaledes jeg! — I hver en Egn,
Jeg gjennemløb, der stode Tegn,
Som pegede tilbage paa
En natlig Tid og lod fremgaae
Af Hjertets Dyb en Smertens Ild,
Der hvert Secund blev mere vild.

Min Taare standsed, og mit Blod
Det sydede som en Klippeflod.
Jeg vidste jo, hvorhen det var,
Min Fod med voldsom Iil mig bar:
Tilbage til det skumle Buur,
Hvor Tigren grusom laae paa Luur,
Og dræbte med sit Blik mit Mod
Og tog mit bedste Hjerteblod.

10.

Jeg gik, — og saae mig ikke om.
Men da jeg nær til Byen kom,
Forbauset standsed jeg min Fod:
Var det den Stad, jeg nys forlod?
Hvor Spiret med tre Kroner paa
Man stolt mod Skyen kneise saae?
Jeg kom derind; men overalt
Mit Øie kun paa Jammer faldt;
Ei Torv, ei Gade fast der var,
Som jo et Brændemærke bar,
Det Ildens Hænder havde sat;
Men selv den havde grebet fat
Med Flammeklo paa Herrens Huus,
Og styrted Tag og Spiir i Gruus. —
En grum, en mægtig Tordensky
Var draget over Land og By,
Mens jeg sad luunt i Læ og Ly;

Og ei et Blink og ei et Brag
Sig vovede, vanhelligt, bag
Paulunet hist, hvor Uskylds Fred
Mig havde laant et Hvilested! —
En Travlhed, fæl, uhyggelig,
I alle Kroge rørte sig,
Som naar man med sin Fod har traadt
De vevre Myrers runde Slot. —
Min Tanke snart mig ledte hen,
Hvor samlet jeg fandt Ven med Ven,
Og undrende de favned den,
Som alt de længe troede død, —
Og Een blev bleeg, og Een blev rød,
Mens Een forsigtig Taushed bød,
Og talte vigtig om, „at kjæk
Man burde staae i Livets Skræk, —
Om Himlens Fred, om mandigt Mod
I Sorg, — at Herrens Straf var god,
Om ogsaa haard, — om roligt Sind,“
Og hvad der ellers faldt ham ind;
Han aned ei, at for mit Bryst
En større Smerte blev en Trøst! —
Det blev mig klart, hvad der var hændt:
Mit Huus, mit Eie — Alt var brændt, —
Og jeg var fri, — thi Hun var død,
Fortæret midt i Flammens Skjød,

Og Tanten havde hende fulgt, —
Ak, ingen Rædsel blev mig dulgt! —
Forvirret, stum jeg greb min Hat
Og gik. — Det var alt blevet Nat,

11.

Her var min Bo! her stod mit Huus!
Nu — kun en Hob af Steen og Gruus!
Ved Gadelygtens matte Skin
Jeg traadte sagtelig derind,
Og satte mig, mens Nattens Vind
Omsusede min hede Kind,
I Krogen paa en styrtet Blok,
Og stirred taus mod Freias Rok,
Hvis Straaler klare, milde gleed
Til skumle, sorte Mure ned.
Hvor Glæden fordum mangen Gang
Udtalte sig i Dands og Sang,
Hvor før var glimrende og lyst, —
Var nu saa mørkt, saa tomt og tyst;
Kun nu og da fra Væggens Spalt
Lidt Kalk og Steen med Raslen faldt.
Her døde Hun! Hiin stærke Arm,
Der vellystvild og luevarm
Omslyngede med Guddomsmagt
De skjønne Lemmers unge Pragt,

Slap hende ei, før intet Spor
Af Hende fandtes meer paa Jord.
Jeg sad paa Hendes Grav! Hvert Nag,
Hver Bitterhed var svundet bag
Det dunkle Teppe, hvor Hun alt
Sin Bod nu havde rigt betalt.
Den Sum af Liv, som Hun mig stjal,
Var sonet i den bittre Qval,
Mens fri og luttret Hendes Sjæl
Nu drak af Naadens dybe Væld!
Sin alvorsfulde, stille Gang
Min Tanke gik den Nat saa lang,
Til Hanen goel rundt om i By,
Og Vægtren meldte Dagens Gry.
Da vandred jeg ad Porten ud, —
Jeg loved jo at bringe Bud!

12.

Jeg atter stod ved Fredens Havn,
Der kjærligt aabned mig sin Favn;
Og medens Modren for sin Gjæst
Beredte travl en lille Fest,
Saa vandrede vi andre To
Alene ned til Bækkens Bro,
Og satte os paa Bænken der
I Ly af lave Hasseltræer.

Alt laae i lifflig Glands og Duft,
Og fra den rene, mørkblaae Luft
Septembersolen, høitidsfuld,
Bestænked Løvet med sit Guld
Og farved violet og bruunt.
Hvor roligt rundtomkring og luunt!
Vi talte ei. I Solens Bad
Den lille Jomfru stille sad.
De lyserøde Folder faldt
Blødt om den yndige Gestalt,
Og tankefuld, adspredt sin Fod
Med tørre Sand hun lege lod.
Mit Hjerte var som Himlen, hvor
Der toner fjernt et Englechor,
Som Bækkens Boble, klar og blank,
Een hellig Tanke steeg og sank.
Mit Sind sig hæved, gjenfødt, ungt;
Liig Myggen om det klare Punkt
I smaa, i stedse mindre Sving
Det saligt svævede omkring.
Da kaldte, langtfra, Modrens Røst, —
Et Suk opsteeg fra Pigens Bryst,
Hun reiste sig; men ned jeg drog
Paa Bænken hende atter, slog
Min Arm om hendes ranke Liv,
Og hvisked sagte: „Nei, o bliv!“

Og mens min Taare langsomt steeg,
Sig Ordet, sødt beklemt, fremsneeg:
„O, vil du frelse dette Vrag,
Der under Livets vilde Brag
Er sønderknuust af Smertens Slag?
O, vil du gyde Ro og Trøst,
Og atter vække Liv og Lyst
I mit til Døden piinte Bryst?
Ak, vil du luttre denne Aand,
Udløse den af Sorgens Baand,
Og engang med din bløde Haand
Mit brustne Øie trykke til?“
Hun hvisked i min Favn: „Jeg vil!“

Kong Saul og Sangeren.

Hvad glimter hist langs Bjergets Rand,
Hvis Høie, Bølger liig, mod Sletten vælte?
Det skinner hvidt, som Havets Sand, —
Er det en Fugleflok fra salten Vand?
Er det en Hjord? et mægtigt Kuld,
Iført sin Pragt, den hvide Uld?

Nei! — der har Israels stærke Helte,
Med Truselsblik mod Philistæas Land,
Mod Askalon, mod Asdods Strand
Opreist en flygtig By af tusind Telte!

Men Taushed hersker i den store Leir.
Hvi er den muntre Krigens Larm forsvundet?
Hvad? Har alt Sværdet Fredens Hvile vundet?
Har Herrens Folk alt ved sin Seir
Philisteren i Slavelænker bundet?

Hvor her er tyst! See, Vagt ved Vagt,
Med Skjoldet under Nakken lagt,
Blødt hviler under Palmens Krone;
Og fra det Fjerne, hist ved Klippens Steen,
Hvor Geder nippe af den grønne Green,
Lydt høres Hyrdedrengens Fløite tone! —

Ved Kongens Telt staae Høvidsmænd
Med Spyd i Haand, med Sværd ved Lænd;
Paa blanken Hjelm Fjerbusken nikker,
Imens de hviske — see! — og Hov'det bøie,
Mens fra det skarpe, sorte Øie
De Lyn paa Lyn mod Fiendens Grændse stikker.

I Kongens Telt? — ak, derfra just fremgaaer
Den Taage tung, som over Leiren ruger,
Som slapper Buens Stræng, og slaaer
Et Søm igjennem Sværdets Balg, og knuger
Hvert Spyd i Muld. — Trindt slumrer Daad og Kamp!
Men snart, ak! snart skal Vindens Vinge
Philistrens Krigsraab Eder bringe,
Stridshingstens Brinsken gjennem Slettens Damp.
Hvor er han da, han, som skal byde?
Han, Kampens Sjæl, som I adlyde?
Vee, Israel! vee! da est du svag!
Hvor er din Frelse da paa Stridens Dag?

Bag svære Purpurforhæng i sit Telt
Han sidder taus, den kongelige Helt.

Det stolte Hoved med det gyldne Baand
Sig hviler tungt udi den høire Haand.

Den Venstre hænger ned, saa slap og svag
Som Druens Ranke paa en Vinterdag.

Hvad grunder han? mon paa en stor Bedrift?
Mon paa Prophetens hemmelige Skrift?

Hans Øie stirrer — men det seer ei paa
De Blomster, som i Teppet virket staae.

Indad er Blikket vendt, — men dødt og mat
Det skuer ùd i øde, vildsom Nat.

En ond Guds Aand har Læbens Port tillukt,
Påa Brystet lagt et Bjerg og Stjernen slukt.

I Lænker er hans Løvehjerte lagt, —
Hvo løser vel den skumle Trolddoms Magt?

Vee, Israel! vee! nu est du svag!
Hvo bringer Frelse dig paa Kampens Dag? — —

See! — Teltets Forhæng raslende sig hæver,
Og gjennem Aabningen en Lysning bæver
Af Himlens Blaae, af Solens Glands.
En Ungersvend med faste Skridt indtræder,
Med Harpen under Arm, i Hyrdeklæder,
Men smykt med Sundheds friske Krands.
Hans muskelbrede Arm kan Bjørnen twinge,
Men Haanden, som tør ruske Løvens Bringe,
Fremtrylle kan til Liv paa Tonens Vinge
De Syner, som i Tanken sig bevæge,
Og som et sygnet Hjerte huldt kan qvæge.
Og mens hans sunde Blik paa Kongen dvæler,
Han sagtelig paa Teppet knæler,
Og lader Fingrene med Harpens Strænge lege.

Og Konningen lytter! —

Han seer i det Fjerne,
Mens Strængene bæve,
Der tændes en Stjerne,
Og Skyer bortsvæve.
Og Vaarvinde lufte
Med Blomsterdufte!
Sig reiser det visnende
Hjerte paany,
De dunkle, de isnende
Taager bortflye! —

Men Konningen lytter!

Han hører de rislende
Bjergbække gaae,
Og Fuglen blandt hvislende
Løvbuske slaae.
Da klares hans Øie:
Han skuer de Hytter,
De grønnende Høie,
Som hans Barndom saae.
Sødt Strængene bæve,
Og Tonerne gaae,
De Skyer bortsvæve
Fra Himlen blaae!

End Konningen lytter!

I drømmende Tanker,
Der hæve hans Bryst,
Veemodig han vanker
Med salig Lyst,
Beskygget af Ranker,
Hvor Kilderne gaae
Ved ydmyge Hytter,
Som hans Barndom saae.
Hvert Billed, hvert Minde
Han hilser som sit;
Mildt Taarerne rinde, —
Og Hjertet er — frit!

Og Konningen lytter!

Høitideligt hæver
Sig Strængenes Klang,
Til Himmelen svæver
Lovprisende Sang;
Og haabfulde, fromme
Fortrøstninger komme,
Og atter i Luer
Af Livets Sol
Gudherren han skuer
Paa Magtens Stol!

Og, liig den Luftning mild og sval, som vifter
Paa Morgenrødens Vei, fra Kongens Bryst
Ei Suk sig trænger frem, og Kinden skifter
Sit blege Lød, og Hjertet slaaer med Lyst.
Et Smiil fremblomstrer om hans Mund og Kinder,
Hver Sene strammes i sin vante Kraft,
Og Blodet strømmer ildsuldt gjennem Barmen.
Det brede Glavind om sin Lænd han binder,
Han griber Landsens svære Skaft,
Han skyder Skjoldet, gyldenblankt, paa Armen,
Og, som en Løve kjæk fra Skovens Gjem,
Han træder frem!

Som Lyn det gjennem Leirens Række farer!
Vild Jubel blander sig med Vaabenklang:
Skjælv, Philistæa! skjælv, din Dødesang
Istemme nu Jehovas stærke Skarer!
Paa Slettens Flade, ud fra Kløft og Krog,
Sig krummer ned det lange Krigertog,
Mens Echo, fjernt derude,
Gjentager over Bjerg og Dal
Basunens Klang, Trompetens Skrald,
Der varslende bebude
Jehovas Seier og hans Fienders Fald!

Ridderen og hans Datter.

Engang i gamle Dage
En Ridder lured hist,
Rovgjerrig som en Drage,
Fra Borgens takkede Qvist;
Hver Kjøbmand med sin Kærre,
Hver Bonde med sit Qvæg
Saae heller Helveds Herre,
End Ridderens røde Skjæg.

Han sad med skumle Svende
I det taarnede Huus,
Og lod Tærningen rende,
Og vendte Bund paa Kruus;
Med en Munk, som drikke kunde
Og messe ham tilpas,
Med en puklet Dverg og Hunde,
Der fik Prygl og gjorde Spads.

Dog alt hans Rov og Eie
Slet ikke kunde forslaae;
Det svandt ad tusind Veie,
Som Vand gjennem en Saa,
Som over Taget Røgen, —
Saa han fandt sig tilsidst
Heel pjaltet og meer nøgen
End fattig Fugl paa Qvist.

Hans Kofte var forslikket
Med Fløielskappens Rest,
Og bødet og beklikket
Var hans Hoser og Vest.
Hans Ganger stod og hived,
Skindmager, i sin Baas,
Ei Stien var oplivet
Af And eller Gaas.

Og Sølv — det saae man ikke
Paa Skjenkebordet meer,
Hver Slurk, han vilde drikke,
Drak han af Tin og Leer;
Og midt i al Elende,
Af Lykken reent forladt,
Han mægted ei at kjende
Sin rigeste Skat.

Blandt Tidslerne en Rose
Sig hæved friſk og rød,
Op af den fule Mose
En Lilie ſig ſkjød;
Og Roſen var hans Datter
Med Hjertets Lilie reen; —
Ei prudere Guld omfatter
En klar Karfunkelſteen.

Da hendes Moder blegned,
Hun ſelv gik frem til Liv;
En kjærlig Engel hegned
Om det ſpæde Blomſterſiv;
Og ſagtens var det hende,
Der, deilig, reen og from,
Fra Borgen monne afvende
Himlens Straffedom.

Hiſt nede dybt i Dalen,
Støttet til brune Fjeld,
Omſkygget af Bøgeſalen,
Stod der et lavt Capel.
Den hellige Jomfrues Billed,
Med Frelſeren ved Bryſt,
Paa Altaret var opſtillet
Til Vanſmægtendes Trøſt.

Hver Aften, naar Solen dvæled
Og speiled sig i Flod,
Vandred hun did og knæled
Fromt for Madonnas Fod,
Og hentede fra det høie,
Det evige Væld
Klarhed for sit Øie
Og Hvile for sin Sjæl. —

Det var en Aften silde
Saa ængstlig, lummerheed;
Tordenskyerne stille
Sig lagde i Dalen ned;
Det sorte Teppe skjuled
Himlen og Fjeldets Top,
De mørke Graner skuled
Tause fra Klippens Krop.

Da stod den røde Ridder
I Dalens lønligste Vraa,
Hvor Uglen eensom sidder,
Og de sorte Snoge gaae.
Men uden Gru for Krybet,
Der hvisled om hans Fod,
Han stirrede ned i Dybet
Og høit sin Røst oplod.

Han kaldte Den, der fører
Mod Lyset Mørkets Hær,
Som paa onde Hjerter hører
Og altid er dem nær.
Hvor Bjerget aabned sin Strube,
Han ham at komme bød;
Op af den sorte Grube
Den Paakaldte sig skjød.

„Hvad vil du?“ — Guld! — „Betal mig?“ —
Jeg giver dig min Sjæl!
„Den er alt min!“ — Saa befal mig
En anden Vei! — „Nu vel,
En pletfri Sjæl du give.“ —
I Borgen er kun een! —
„Din Datter maa det blive,
Hvis hun endnu er reen!“

Jeg giver dig min Datter!
„Saa faaer du og mit Guld!“
Med vild og haanlig Latter
Sank Mørkets Drot i Muld.
Tordnen rulled foroven,
Og Lyn mod Klippen slog;
Den Ridder igjennem Skoven
Fortumlet hjemad jog. —

I Borgens Hauge pleied
Den unge Frøken at gaae;
Der pusled hun og hæged
Om alle de Blomster smaa;
Men tankefuld tidt hun stirred
Paa Himlen, paa dyben Strøm,
Mens Taaren i Øiet dirred,
Og Tanken blev til Drøm.

I Drømmen stod et Billed,
Som hun kjendte saa vel,
Det havde tidt sig stilled
Paa det nærmeste Fjeld;
Det traadte ud af Skoven
Med muntert Smiil og Vink,
Og nærmed sig forvoven
Den steileste Brink.

Det var en dristig Jæger,
Hendes ukjendte Ven;
Han bar et Horn og Bæger
Og Sværd ved sin Lænd.
I den grønne Jægertrøie
Han blæste paa sit Horn, —
Og saadant venligt Øie,
Hun skued ei tilforn.

Hvor sittred hun og bæved,
Naar den deilige Mand
Saa kjæk og smidig svæved
Paa den svimlende Rand!
Hvor blussed hendes Kinder,
Hvor bølged hendes Bryst,
Da fra Naboklippens Tinder
Hun først hørte hans Røst!

Tilsidst han sig voved
Til Haugemuren hen;
Hvad han bad og hun loved,
Jeg siger ei igjen;
Men et Haandtryk, det fik han
Som Hjertets første Høst,
Og henrykt bortgik han
Med Himlen i sit Bryst.

Som Vidne Nattens Stjerne
Beskued deres Pagt,
Opmærksom i det Fjerne
Den stod, som venlig Vagt;
Den hørte hendes Klage,
Den hørte og hans Raad:
„Med mig du skal bortdrage
Og glemme Sorg og Graad!"

„Ak, bryd dit Fængsels Gitter,
Forlad den lumre Luft,
Der vanhelligt smitter
Min Roses rene Duft!
O, kom til Liv og Varme,
Til en hellig Fredens Havn
I mine stærke Arme
Og i min Moders Favn!"

Hun sukked, og hun sittred,
Hendes Kind blev saa varm,
Hun rakte gjennem Gittret
Ham sin sneehvide Arm;
Hun lagde til hans Øre
Sin Læbe fiin og rød,
Og knap han kunde høre,
Hvad hun hviskende bød:

„Naar Aftensolen dvæler
Og speiler sig i Flod,
Hist i Capellet knæler
Jeg for Madonnas Fod.
Kom did! — Paa Livets Bølge,
Hvor den saa fører hen,
Som din Skygge vil jeg følge,
Og trofast som den!"

Mildt deres Haab tilsmiilte
Et prægtigt Stjerneskud! —
Men Ungersvenden iilte
Fra sin ængstelige Brud;
Thi Lindens Blad sig rørte,
Sig Lærken høit opsvang,
Og fra Portens Taarn de hørte
Vægterens Skjemtesang:

„Alt Morgenrøden smiler
Ud over Dal og Fjeld;
Hvo hos sin Elskte hviler,
Maa nu vogte sig vel;
Thi Dagens klare Kerte
Faaer tusind Øine vakt,
Der vogte paa hans Hjerte
Og dets hemmelige Pagt.

O, væk din unge Beiler,
Du Jomfru faur og fiin!
Frem Morgenskyen seiler
Rød, som den klare Viin.
Og lad med Kys nu fare
Din prude Hjertensskat;
Dig Himlen ham bevare
Til næste Midienat!" — —

Det var ved Middagstide,
Den Ridder talte saa:
„Min Datter! vi ville udride,
Mens Himlen er saa blaa;
Sadlet er vore Heste,
Svøb om dig nu dit Slør;
En Nabo vil vi gjæste,
Du aldrig skued før!"

Om hendes ranke Lemmer
De lange Folder flød,
Som naar Taageskyen gjemmer
En Poppel i sit Skjød;
Rosen paa hendes Kinder
Blev til en Lilie hvid,
Hvor Taaren sagte rinder
Som Dug ved Nattetid.

Langs med de steile Bægge
Paa Fjeldstien smal
Dødtause reed de Begge
Ned i den grønne Dal;
Og jævne Flodens Bølger
I Ridderens Fjed
Den unge Frøken følger,
Og Sorgen følger med.

Men da de kom i Dalen,
Hvor, støttet til brune Fjeld,
Omskygget af Bøgesalen,
Der stod et lavt Capel,
Hun sagde: „Mens Solen dvæler
Og speiler sig i Flod,
Tillad, at her jeg knæler
I Bøn for Madonnas Fod!"

Ind i den hellige Halle
Hun træder med hastigt Fjed
Og lader Sløret falde,
Og synker for Altret ned.
Hun folder de Hænder hvide,
Og bøier med ydmygt Sind,
Mens tause Taarer glide,
Sig dybt mod Altrets Trin.

Da stige hendes Tanker
Til Naadens Throne op,
Som naar Vedbend sig ranker
Mod Egens høie Top;
De flygte, som naar Duen,
Af Glenten forfulgt,
Høit under Himmelbuen
Bag Skyens Skjold er dulgt.

De knuge sig med Smerte,
Men og med salig Trøst,
Til det evige Hjerte,
Der bar Alverdens Brøst;
Hun synes høre Stemmer
Fra Paradisets Bo;
Sig selv og Alt hun glemmer
I den drømmende Ro! —

Det var den røde Ridder
Paa sin stampende Hest,
At høre Fuglequidder
Blev ham en fattig Fest;
Thi kaldte han paa sin Datter
Ind ad Capellets Dør, —
Da viste hun sig atter
I det bølgende Slør.

Om hendes ranke Lemmer
De lange Folder flød,
Som naar Taageskyen gjemmer
En Poppel i sit Skjød.
Dødtause reed de begge
Dybere ned i Dal,
Hvor fra brune Klippevægge
Hvislede Fossens Fald.

Da standsed den røde Ridder
I Dalens lønligste Braa,
Hvor Uglen eensom sidder,
Og de sorte Snoge gaae;
Hvor Strømmen vild med Bulder
I sorten Afgrund foer,
Hun, støttet paa hans Skulder,
Satte sin Fod til Jord.

Og frækt han kaldte atter
Ham, som han maned før:
„Her bringer jeg min Datter!"
Bort reev han hendes Slør, —
Da — Blodet ham sank fra Kinden —
Brat døde hvert hans Ord:
Det var hende! Herskerinden
For Himmel og for Jord!

Det var alle Himles Dronning
I unævnelig Pragt!
Ræd flyede Mørkets Konning
Igjen til Dybets Schacht;
Og Strømmens Larm forstummed,
Den dæmpede sin Gang,
Og klart blev Himmelrummet,
Og Fuglen atter sang. —

— Paa Syriens Grændsehede
En Ridder strøifed kjæk,
For de Hedninger lede
En Afsky og Skræk;
Hver Dag blandt Fienders Brimmel
Hans raske Ganger sprang,
Men fromt mod Nattens Himmel
Sig hans Bodspsalme svang.

Han havde hørt en Stemme,
Der varsled evig Død,
Ifald han kunde glemme,
Hvad Stemmen ham bød;
Han havde seet, at Øiet
Dog smilede ham Haab,
Hvis sønderknuust han bøied
Sig under Martyrdaab.

Og da med Sværd og Bønnen
Han trolig havde stridt,
Blev Dødens Rast ham Lønnen
For hvad han havde lidt.
Ham fulgte Korsets Helte;
Og paa hans sorte Skriin
Laae der et Tornebelte
Og en blodig Disciplin. —

Da standsed den røde Ridder
I Dalens lønligste Braa,
Hvor Uglen eensom sidder,
Og de sorte Snoge gaae;
Hvor Strømmen vild med Bulder
I sorten Afgrund foer,
Hun, støttet paa hans Skulder,
Satte sin Fod til Jord.

Og frækt han kaldte atter
Ham, som han maned før:
„Her bringer jeg min Datter!"
Bort reev han hendes Slør, —
Da — Blodet ham sank fra Kinden —
Brat døde hvert hans Ord:
Det var hende! Herskerinden
For Himmel og for Jord!

Det var alle Himles Dronning
I unævnelig Pragt!
Ræd flyede Mørkets Konning
Igjen til Dybets Schacht;
Og Strømmens Larm forstummed,
Den dæmpede sin Gang,
Og klart blev Himmelrummet,
Og Fuglen atter sang. —

— Paa Syriens Grændsehede
En Ridder strøised kjæk,
For de Hedninger lede
En Afsky og Skræk;
Hver Dag blandt Fienders Brimmel
Hans raske Ganger sprang,
Men fromt mod Nattens Himmel
Sig hans Bodspsalme svang.

Han havde hørt en Stemme,
Der varsled evig Død,
Ifald han kunde glemme,
Hvad Stemmen ham bød;
Han havde seet, at Øiet
Dog smilede ham Haab,
Hvis sønderknuust han bøied
Sig under Martyrdaab.

Og da med Sværd og Bønnen
Han trolig havde stridt,
Blev Dødens Rast ham Lønnen
For hvad han havde lidt.
Ham fulgte Korsets Helte;
Og paa hans sorte Skriin
Laae der et Tornebelte
Og en blodig Disciplin. —

— Hvor Donaus Bølge blinker
I varme Sommerdag,
En vældig Borg mig vinker
Med Taarn og røden Tag;
Og det hyggeligste Billed
I Borgens Urtegaard,
Som i en Ramme stillet,
Nu for mit Øie staaer:

En gammel Dame spinder
Paa sin siirlige Rok;
En yndig Frue opbinder
Den hældende Rosenstok;
En ung Herr Ridder qvæder
For sin rødmende Viv
Om Haab og om Glæder,
Som skal vaagne til Liv.

Det var hiin raske Jæger!
Med Cithren paa sit Skjød,
Han løfter det gyldne Bæger
Og drikker Vinen rød;
Af sin deilige Frue
Modtager han det helst, —
Hun var den fromme Due,
Som Madonna havde frelst.

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Sjette Bind.

Fortællinger paa Vers. II. Træsnit.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Fortællinger paa Vers.

Træsnit.

Fortællinger paa Vers.

II.

2

Der er en lille eensom Sti,
Som bag om By sig sniger,
Den løber Mosen tæt forbi
Og jævnt mod Skoven stiger;
Den bugter sig i mange Sving,
Ret som en Bæk kan rinde,
Til hist ved Stenten med et Spring
Den er i Skoven inde.

Ung Cecil vandrer der i Løn,
Dog gaaer hun ei alene;
Paa Armen bærer hun sin Søn
Ind under Bøgens Grene.
Knap styrer hun den lille Mand,
Saa vever, rød og buttet;
Dybt ned til hendes Hjerte han
Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smiil
Det blomstrer ikke længe;
Thi bittre Tanker, Piil ved Piil,
Sig ind i Hjertet trænge.
Den Ungersvend, sin Tro hun gav,
Sit Hjerte og sin Ære,
Han færdes fjernt paa vilde Hav, —
Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
Med Jammer og med Smerte
Sin Fæstemø han kun forlod,
Med Barnet under Hjerte.
„Jeg drager bort," saa Sukket lød,
„Og kommer jeg tilbage,
Har Havet skjenket Liv og Brød
Og stillet al vor Klage."

Men Jorden gik sin Vandring om
Blandt Himlens andre Kloder;
Den lille Dreng til Verden kom
Til den forladte Moder;
Paa eensomt Leie blev han svøbt,
Alene blev han baaren
Til Herrens Tempel hid og døbt
I viet Vand og — Taaren.

Hvorhen hun kom, saa ung og smuk,
De andre Byens Piger
Forraadte kun ved Medynksuk,
Hvad Tungen ikke siger.
Men Konerne det strenge Blik
I ærbar Orden bringer;
Unænsomt, hvor hun stod og gik,
Der peged mangen Finger.

Men her i Skovens høie Sal,
Hvor Løv og Blad kun hvisker;
Hvor Vaarens unge Nattergal
Huldt Tankerne forfrisker;
Hvor de Forladtes gode Ven
Selv Bord for Krybet dækker
Og rundelig Bespiisning hen
Af al sin Fylde rækker;

Hvor lutter blide Blik hun faaer
Fra Blomsterøine klare;
Hvor hende friskt imøde gaaer
Med Duft den hele Skare:
Der har sit Dagværk hun begyndt.
Ak, Lønnen er kun ringe;
Thi Blomsten er den Skillemynt,
Som skulde Nøden tvinge.

Det var ret, som de vidste det,
Vaarhimlens Glutter spæde,
Hvor bitterligt hun havde grædt,
Saa selv de maatte græde;
At hun kun søgte efter dem,
At de var hendes Skatte;
Thi rigeligt de myldred frem,
Hvorhen sin Fod hun satte.

Hvor lifligt der Violen laae
Sødtsmilende i Buggen;
Levkoier vilde, hvide, blaae,
Bestrøed' med Morgenduggen,
Stod kneisende, og Gedeblad
Fra slanke Qviste vinked,
Mens Anemoners Stjernerad
Op gjennem Græsset blinked.

Her Kjellingtænders Guld saa puurt
Paa svaie Stilke gynger;
Hist Bukkar, den beskedne Urt,
Staaer lavt i tætte Klynger;
Som Virak den sin stærke Duft
I Skovens Kirke hæver,
Naar i den milde Foraarsluft
De lyse Blade bæver.

Og Fod for Fod hun langsomt gik
Og plukkede, men iilte
Til Drengen hen hvert Øieblik,
Hvor han i Mosset hviilte;
Og flytted ham fra Læ til Læ,
Til hendes Forklæd fyldtes,
Til Himlens Sky og Skovens Træ
Af Middagssol forgyldtes.

Tilsidst hun paa en eenlig Plet
I Skoven dybest inde
Sig hviled lidt og tænkte ret,
Den sorrigfulde Qvinde!
Paa Knæ hun foran Drengen laae,
Med Hænderne for Brystet;
Thi naar hun paa hans Aasyn saae,
Hun syntes, hun blev trøstet.

Da hørte hun en fjern Musik
Sig gjennem Skoven svinge;
Det syntes snart, som den fremgik
Paa Vindens lune Vinge,
Og snart som op sig yndigt svang
De underfulde Toner
Fra Jordens Dyb, snart som de klang
Fra Skovens hvalte Kroner.

Da hurtigt hun sit Blik oplod —
Men fast i Rædsel stirred —
Til Hjertet stemmed hendes Blod —
Sig Tankerne forvirred;
Thi alt som Sangen lifligt lød,
I Solens Straaler prægtigt
Sig langsomt op af Jorden skjød
Et Tempel, stolt og mægtigt.

Den var som kryst af Snee og Duft
Den Bygning, der sig reiste;
Umaaleligt i klare Luft
Vel hundred Spire kneiste;
De tusind Billeder derpaa,
Hver Søile, hver Pilaster
Med Løvværk, Dyr og Snørkler smaa —
Alt hvidt som Alabaster.

Paa mørke Baggrund stod den blank
Som Lilien i en Mose,
Ned over tre Portaler sank
Den store Vindves-Rose;
Dog var der i den rige Pragt
En Venlighed, en Mildhed,
Der virked med en hellig Magt,
Som Kirkens dybe Stilhed.

De trende Porte aabned sig —
Taus stod hun, som hun drømmed —
Den søde Klang vidunderlig
Og stærkere udstrømmed;
Med den en yndig Børneflok
I Kjoler, liliehvide,
Med Roser paa den gule Lok
Udstrømmed til hver Side.

Træsnit.

Fortællinger paa Vers.

II.

Alfernes Pleiesøn.

1.

Det var engang ved Pindsetid,
Da Skov og Mark var grønne;
I Haugen pranged Lilien hvid,
Der dufted Dild og Bønne;
Strunk Storken stod paa Bondens Huus
Og klappred høit, mens Vinden
Sig drak sin milde Foraarsruus
Hos Hylden og hos Linden.

Ved Stranden var der Liv igjen,
Heel utaalmodigt gynged
Hver Skudes Speil, og Vimplen hen
I klare Luft sig slynged.
Let Hjorten sprang i dunkle Skov,
Hvor i de grønne Bure
Var Sang og Klang, og Hestens Hov
Sank dybt i bløde Fure.

Der er en lille eensom Sti,
Som bag om By sig sniger,
Den løber Mosen tæt forbi
Og jævnt mod Skoven stiger;
Den bugter sig i mange Sving,
Ret som en Bæk kan rinde,
Til hist ved Stenten med et Spring
Den er i Skoven inde.

Ung Cecil vandrer der i Løn,
Dog gaaer hun ei alene;
Paa Armen bærer hun sin Søn
Ind under Bøgens Grene.
Knap styrer hun den lille Mand,
Saa vever, rød og buttet;
Dybt ned til hendes Hjerte han
Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smiil
Det blomstrer ikke længe;
Thi bittre Tanker, Piil ved Piil,
Sig ind i Hjertet trænge.
Den Ungersvend, sin Tro hun gav,
Sit Hjerte og sin Ære,
Han færdes fjernt paa vilde Hav, —
Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
Med Jammer og med Smerte
Sin Fæstemø han kun forlod,
Med Barnet under Hjerte.
„Jeg drager bort," saa Sukket lød,
„Og kommer jeg tilbage,
Har Havet skjenket Liv og Brød
Og stillet al vor Klage."

Men Jorden gik sin Vandring om
Blandt Himlens andre Kloder;
Den lille Dreng til Verden kom
Til den forladte Moder;
Paa eensomt Leie blev han svøbt,
Alene blev han baaren
Til Herrens Tempel hid og døbt
I viet Vand og — Taaren.

Hvorhen hun kom, saa ung og smuk,
De andre Byens Piger
Forraadte kun ved Medynkssuk,
Hvad Tungen ikke siger.
Men Konerne det strenge Blik
I ærbar Orden bringer;
Unænsomt, hvor hun stod og gik,
Der peged mangen Finger.

Hun speided rundt i Busk og Krat,
Mens Smertens Taarer brænde;
Saa søgte hun den hele Nat
Og næste Dag til Ende.
Men ei sin bedste Skat hun fandt,
Og, dybt i Sorg begravet,
Hun træt og mat tilbage vandt
Til Byen hist ved Havet.

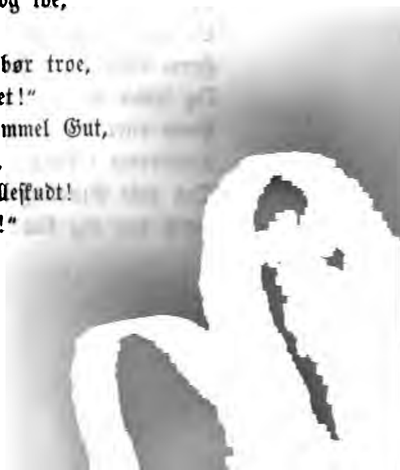
Hun satte sig paa Gadething,
Paa Steen alt under Linde;
Der stimled snart en Flok omkring
Den sorrigfulde Qvinde;
Og Mangen stod og saae derpaa,
Som gjerne vilde trøstet,
Og spurgte: „Hvor er han? den Smaa?“
Da slog hun sig for Brystet;

Da rev hun i sin blonde Lok,
Som løs om Nakken hængte,
Hun favned Lindens kolde Blok,
Og sig paa Jorden slængte,
Og raabte hæs og jammerfuld,
Med sære, vilde Fagter:
„Jeg har forraadt mit Blod for Guld
Til Underverdens Magter!“

En gammel Kone tog paa Skjød
Den Jamrende og kjæled,
Og ved sin Barm saa from og blød
Hun hendes Ansigt skjæled,
Og talte hende sagte til,
Som for et Barn man taler:
„Fortæl, min Cecil! gjerne vil
Vi lindre dine Qvaler!“

Af Hulken træt og taareblændt
Hun næppe turde vove
At mæle om, hvad der var hændt
Hist i de dunkle Skove;
Men skreeg saa, da hun Alt fik sagt:
„Af Guld jeg lod mig blinde!
Mit Barn er nu i Alfers Magt,
Jeg seer ham ingensinde!“

Mens Nogle vendte sig og loe,
Alvorligt Andre stirred:
„Sligt Eventyr man ei bør troe,
Men hun er sindsforvirret!“
Dog var der mangen gammel Gut,
Med slige Ting fortrolig,
Som tænkte: „hun er elleskudt!
Hun var i Alfers Bolig!“

I hele Egnen, fjern og nær,
I Skov og Mark, paa Engen,
I Dysser, Moser, Grøft og Kjær
Man søgte efter Drengen;
Og selv hun gik, til Døden træt,
De lange Sommerdage; —
Men ikke fandt man selv den Plet,
Hvor Skatten blev tilbage.

Og saa blev hendes Sorg da glemt,
De Andre bleve trætte!
Hun bar den, dybt i Hjertet gjemt,
Og gik med sig i Rette.
For hvert et Suk, der letted mildt
Det piinte Moderhjerte,
Een Tanke vakte atter vildt
En Længsel og en Smerte:

„Min Thorvald! o, min lille Dreng!
O, gruelige Smerte!
Hvem reder nu i Qveld din Seng,
Og lytter til dit Hjerte?
Hvem viser dig de hvide Lam,
Daadyrene i Lunden?
Den gule Gjæsling paa sin Dam?
Hvem laer dig klappe Hunden?

Hvem glatter nu dit blonde Haar?
Hvem tørrer dine Taarer
Og kysser dig og trøster, naar
Din runde Arm du saarer?
Hvem pusler om min egen Søn?
Hvem pynter dig en Dukke?
Hvem læser nu sin Aftenbøn
Paa Knæ foran din Vugge?"

3.

Saa Høsten gik, og Vintren kom
Med Slud og mørke Dage,
Og næsten Ingen brød sig om
Den lille Cecils Klage.
Hver havde Sit! — den vante Gang
De Glade gik tilsammen,
Hvor der var Juledands og Sang
Med anden Lyst og Gammen.

Alt havde Hvile, Ro og Fred!
Den vilde Fugl i Skove,
Og Bonden ved sit Arnested,
Og Fisken under Vove;
I Lunden slumred Bøg og Eeg
Høit kneisende i Taagen; —
Men evigt Cecils Taare steeg,
Og Smerten holdt sig vaagen.

Men Solen kom! I Mark og Skov
Gik lune Sondenvinde
Og vækkede hver Blomst, der sov
Sin Vintersøvn derinde.
De feied Himlens Hvælving reen
Og løste Bølgens Lænke;
Snart maatte Taarepilens Green
For Løvets Vægt sig sænke.

Det lokker atter Cecil ud,
Det Haabet svagt opliver;
Og med en stille Bøn til Gud
Hun sig paa Veien giver.
Hun ændser ei den unge Pragt,
Ei Blomst, ei Blad hun sanker;
Det var ret som en selsom Magt,
Der leded hendes Tanker.

Den styred hendes matte Fjed,
Den hende Veien viiste,
Og see! med Eet hun fandt det Sted,
Hvor hun sin Dreng forliiste!
En riig, en prægtig Rosenflor,
Hvor Guldet svandt, sig hæved,
Og fjernt det hulde Alfechor
Alt gjennem Luften bæved.

Glad sank hun ned paa Engen blød,
Da over Bøg og Birke,
Hun atter saae, af Grunden skjød
Den underfulde Kirke,
Og myldrende af Porten ud
Den hvide Alfeskare;
Og mellem dem — o, gode Gud!
Den lille Dreng de bare.

Men ned de satte ham paa Jord,
Og see! han kunde rende!
De peged venligt paa hans Moer,
Og see! han kjendte hende!
Han løb i hendes aabne Favn,
Og blev saa ved at kalde
Paa hende med det ene Navn —
Det bedste blandt dem alle!

Smukt Alfen havde løst sit Ord,
Thi løst var jo hans Tunge,
Og han var bleven kjøn og stor,
Den overgivne Unge!
Han talte rask, han kunde gaae,
Ret kraftigt Foden sætte,
Og saa — han kunde godt forstaae,
At hun — hun var den Rette;

Den Eneste, han hørte til, —
Den Eneste, hvis Hjerte,
Hvis Tanke, Taare, Suk og Smiil,
Hvis Glæde og hvis Smerte,
Hvis Længsel, Stolthed, Haab og Trøst,
Hvis Drøm og Vaagen ene
Tilhørte ham i Sorg og Lyst,
Kun ham — kun ham alene!

Tæt krysted Cecil ham til sig,
Af Fryd hun maatte græde;
Hun havde aldrig anet slig
Unævnelig en Glæde.
Hun sagtelig ham fra sig skjød
Og slugte ham med Øiet, —
Mens Alfechorets Sange lød
Ved hendes Fryd forhøiet.

Hun hørte ei! thi hendes Sjæl
Var selv kun Melodier;
Hun hørte ei et fromt Farvel
I hine Harmonier!
Hun saae kun ham! hun ændsed ei,
Fortryllelsen var svunden,
Og at hun alt paa krumme Vei
Gik jævnt igjennem Lunden.

Og mens hun langsomt hjemad gik
I Skov og over Engen,
Hun standsede hvert Øieblik
Og stirrede paa Drengen,
Og glatted Haaret, følte paa
Hans Haand og Fingre nøie,
Og greeb ham saa med Eet og saae
Ham dybt ind i hans Øie.

Dog — just hvor Stien dreier om
Og bag om By sig sniger,
Det stille Par imøde kom
En munter Sværm af Piger.
De raabte: „Cecil! er du der!
Til Lykke nu med Sønnen!
For al din Kummer og Besvær
Dig hjemme venter Lønnen!“

Og nede i den lille By,
Paa Gaden og ved Stranden
Var der en Jubel, Støi og Gny,
Som Folk var fra Forstanden!
Thi mangen Fiskersøn var hjem
Fra lange Farter stævnet,
Og Slægt og Venner tog mod dem
Saa lystigt, som de evned.

Ung Cecil saae, hvor der var net
Med Krandse, Baand og Flage;
Fortumlet knap hun ændsed ret,
Eet Ønske var tilbage;
Med Drengen ved sin Haand saa stil
Stod hun nu blandt de Andre,
Og saae alt under Sang og Spil
Matroserne indvandre.

Med Hat paa Snur, med brune Træk
Fra fjerne Land de komme;
I Spidsen gik en Styrmand kjæk
Med Næven i sin Lomme.
Han Cecil saae! og frem han sprang —
Saa — flink et Kys paa Munden —
Og saa i Luft sin Hat han svang:
„Nu er min Lykke bunden!"

Den Styrmand var en lystig Fyr,
Og han var Drengens Fader;
Med Møie Cecil holdt i Styr
Ham paa de travle Gader;
Men ene var de blevne knap
Bag Byen hist paa Engen,
Saa kyssede hun selv omkap
Og hviskede om Drengen.

Ei mange Uger gik, min Tro!
Før der var lyst og skrevet;
Før de med Gammen begge To
Var Mand og Kone blevet.
Saa drog han ud med lystigt Sind,
Og kom med Lyst tilbage,
Og saa det gik, Aar ud, Aar ind
Til deres sidste Dage.

Men Drengen blev en vakker Helt,
Sit Land til Vagt og Hæder;
Hans Navn blev stort i Sund og Belt,
Paa tusind fjerne Steder.
I Kirken hist nu staaer hans Grav,
Hvor Folket gaaer til Skrifte;
Om Vaaben og Commandostav
De vundne Flage vifte.

Fjeldvandring ved Badet.

Kom, sæt dig her! Saa syg og mat
Kan du ei længer vinde.
Fjeldstien var dig altfor brat,
Min sørgende Veninde!
De Andre blev tilbage der,
Hvor Faldet mægtigt syder, —
Hør! op igjennem Skovens Træer
Dets fjerne Torden bryder.

O, lad dem spille om din Kind,
De svale Bjergets Lufte;
O, lad dem qvæge huldt dit Sind,
De Blomster her, som dufte;
Og hviil paa bløde Blad og Mos
Din sylphelette Skabning;
Din Ven vil henrykt sidde hos
I stille, sød Fortabning.

Vær rolig kun! jeg har jo sagt:
Forelsket er jeg ikke;
Det er en ganske anden Magt,
Som fængsler mine Blikke.
Mit Hjerte, koldt — ei sandt? — som dit,
Maa gyse for din Vrede;
Men kan da ogsaa mere frit
Din Herlighed tilbede.

Læg blødt din melkehvide Arm
Paa Mossets Bolstre brune!
Løs op og kjøl din unge Barm
I Aftnens Lufte lune!
Jeg seer det ei! — hvor kunde jeg?
Mens Øiets Blaae mig lænker,
Og ad sin klare Himmelvei
I Tankens Afgrund sænker;

Mens sig de blonde Lokker rigt
Om Pandens Tempel hvælver,
Og Smilet, bittert, underligt
Om dine Læber skjælver.
Hvor kunde jeg? — mens blot et Ord
Fra dig, et Blink med Øiet
Jo mægter, som et Siv mod Jord,
At faae min Villie bøiet.

Jeg beder dig! — hvad har jeg sagt?
Saa heftig du dig hæver?
Tilgiv, ifald jeg brød vor Pagt —
Tilgiv, du seer, jeg bæver.
Ak, langt herfra jeg gjerne vil
Mit Sind, min Tanke skikke;
Thi Hjertets Kraft ei strækker til
At glemme dine Blikke.

Jeg seer jo Rødmen paa din Kind,
Jeg seer, hvor vredt du trækker
I Handskens sorte Silkespind,
Som Armen halvt bedækker.
Paa Kjolens lyserøde Rand
Min Arm jeg tør vel lægge?
Et Sagn hist fra mit Fædreland
Vil jeg af Slummer vække.

Et Sagn? — et Sagn har jeg det kaldt,
Men meget Faa det kjender.
Dets Helt, som mig det har fortalt,
Var een blandt mine Venner.
Hvem veed? maaskee sig dog engang
En Riimsmed saa forsynder
At sætte det i Spil og Sang —
Lad gaae! — nu jeg begynder:

Dybt inde i den dunkle,
Den sommergrønne Skov,
Hvor Hjorten strøiser Græsset
Med sin vingelette Klov,
Hvor Bækken vandrer snaksom
Mellem Smaasteen og Gruus,
I Ly af stærke Bøge
Der staaer et Jægerhuus.

Ved Plankeværket kneiser
En Gran som et Spiit;
Over Stuedøren pranger
Et mægtigt Gevier;
Paa Ladeporten naglet,
Den vilde Skovens Helt,
En Glente, spreder Vingen
Som i et Vaabenfelt.

Med den drømmende Susen
I løvrige Lund
Det fjerne Glam sig blander
Af en sporende Hund.
Og Gjøgen stadigt sukker
Sin eenlige Sang,
Mens Daakalven græsser
Paa den fredelige Vang.

I Stuen hist derinde
Er tyst, men ingen Fred;
En gammel Qvinde ligger
Paa Smertens Leie ned;
Saa gusten er Panden
Liig et vissent Lilieblad, —
Som Sjælen, flyvefærdig,
Alt paa Læberne sad.

En yndig Pige hviler
I Lænestolens Skjød;
Det blonde Hoved støtter hun
Paa Haanden, fiin og blød;
Mens Øiets klare Stjerne
I Sorgens Dug henflød,
Sig Kindens Morgenrøde
Som gjennem Taager brød.

Ved hendes Fødder sover
En vældig engelsk Dogg,
Brandguul som en Løve,
Stærk som en Egeblok;
Men midt i Stuen staaer der
En rank, en deilig Svend, —
Hans sorte Øie lyner
Til Pigebarnet hen.

Han knuger fast sin Riffel,
Hans Læbe er bleeg,
Et Smiil, et haanligt, ligger
Om det kulsorte Skjæg;
Han nærmer sig til Pigen
Med gnistrende Blik, —
Hans hvisende Stemme
Tungt fra Brystet fremgik!

Og alt som han sig bøier
Mod hendes Øre nær,
Løfter Hunden sit Hoved
Og seer paa hans Færd;
Ret som han vilde lytte,
Som anede han,
Hvad Qval der kan ruge
Mellem Qvinde og Mand!

„Jeg agter dine Sukke,
Den Taare paa din Kind
Ei meer end det usle Fnug,
Som hvirvles op af Vind!
Du hader mig, Regisse!
Saa hader jeg igjen —
Mig seer du aldrig meer,
Men ei heller din Ven.

Jeg bød dig som Offer
Mit Hjerte, Sjæl og Blod, —
Men haanlig, kold du jog mig
Bort fra din Fod.
Det Baand er sønderrevet!
Jeg foragter det Baand!
Det hjælper ei, du græder
Og vrider din Haand!

See, Riffelen er skarpladt,
See, hvæsset er min Kniv, —
I Skoven skal det gjælde nu
Liv imod Liv.
Jeg stække vil hans Vinge
Den adelige Falk,
Og aldrig skal han drikke
Din Læbes Rosenkalk.

Vildt brænder i mit Hjerte,
Som et pinefuldt Stik,
Dit violblaae Øies
Saa bønlige Blik!
Thi mig det gjælder ikke —
Men Han skal aldrig naae
At drukne sine Øine
I denne Himmels Blaae.

Idag skal han vandre
Med mig den samme Vei,
Dødbitter for os begge —
Først han og saa jeg!
Regisse! dine Blikke,
Den Taare paa din Kind
Jeg agter som det usle Fnug,
Der hvirvles op af Vind.

Du hader mig, jeg veed det,
Nu hader jeg igjen!
Trøst dig! mig seer du aldrig,
Men ei heller din Ven,
Saa sandt Gud mig hjælpe!
Jeg sværger, som jeg svoer —
Hans egen Hund skal støve
Og finde mig hans Spor!"

Saa stødte han med Støvlen
Til den vældige Hund,
Og stormed ud af Døren
Og fløited med sin Mund.
Men Hunden reiste Hovedet
Kun knurrende, og kjæk
Ham viste sine Tænders
Hvidtskinnende Hæk.

Som en knækket, falmet Rose
Tilbage mat hun sank,
Mens Taarens Perle trilled
Paa Kinden, hced og blank;
Og den rasende Smerte,
Fortvivlelse og Harm
Holdt Skriget stumt tilbage
I den bævende Barm.

Og i den stille Stue,
Hvor Uhrets sagte Slag
Gik jævne med den Syges
Dødtunge Aandedrag,
Der sad hun nu forladt,
Mens i qvalfyldte Sind
En Vrimmel sorte Tanker
Vildt stormede ind. —

Da gabed Hunden langsomt,
Da reiste han sig op,
Og strakte efter Søvnen
Sin mægtige Krop!
Han logred med sin Hale,
Og kjælen og blød
Han lagde sit store Hoved
I Jomfruens Skjød.

Fra inderste Hjerte
Saa dybt et Suk han drog
Og saae ret paa hende
Saa trofast og klog;
Mens ivrig, utaalmodig
Med sin Hale han slog,
Ret som han vilde spørge:
„Hvad feiler dig dog?“

Hans Øie, sært veemodigt
Og glandsfuldt og stort,
Fast hvilede i hendes:
„Hvad har man dig gjort?“
Da foer der en Rødme
Over Pigens blege Kind,
Et Blink af Haabets Stjerne
I Hjertet trængte ind.

Hun hviskede saa sagte
Med skjælvende Mund:
„Ved hans eneste Gave
Til mig, ved hans Hund
Han frelses; hvis ikke,
Da skal vi følges ad!“
Og satte sig og skrev
I Hast et lille Blad:

„Dit Liv er i Fare,
Og derfor jeg nu
Ei længer kan fortie:
Min Eneste er du!
Hvad ikke for Alverden
Jeg ellers vilde sagt,
Det lægger paa min Tunge
En guddommelig Magt!

Bevar dit Liv, du Elskte!
For dig og din Brud,
Før lumsk dig indhenter
Hans lurende Skud.
Jeg sender dig Murad,
Mit eneste Bud, —
O, maatte han dig finde, —
Velsigne dig Gud!"

Og med sittrende Hænder
I brændende Hast
Ved Bulldoggens Halsbaand
Hun knytted Sedlen fast;
Og lokked saa den trofaste,
Logrende Ven
Med bankende Hjerte
Ad Gaarddøren hen.

Da sprang han om og jubled,
Sin Vei han kjendte jo;
Han slikked hendes Hænder
Saa venlig og tro.
Saa klapped hun hans Hoved,
Saa sagde hun et Ord. —
Og flux gjennem Tykningen
Forsvandt hans Spor. —

— En lille Høi der ligger,
Hvor Stien bugter ind
Under Skovens grønne Hvælving;
Paa Høien staaer en Lind.
Med sittrende Blade
I den sagte Vind
Den kaster bredt sin Skygge
For Aftensolens Skin.

Der stod han den unge;
Den stumle Jægersvend;
Det halvbrustne Øie
Stirrer ad Veien hen;
Med een Haand paa Bøssen,
Den anden paa sit Bryst,
I Længsel han lytter
Til Hævnens søde Røst.

Som Kalk er hans Ansigt,
Hver Muskel er spændt,
Stiv staaer han, som et Billed
Paa et Gravmonument,
Ubevægelig og stille
Som i en Kirkevraa, —
De stærke Bølger anes ei,
Som i hans Hjerte gaae.

I Stormen derinde
Bevæger sig en Krands
Af Tanker og Billeder
I sær forvirret Dands.
Med rædsom Qval og Vellyst,
I bredfyldte Maal
Hans Hjerte tømte Livets
Allerbittreste Skaal.

Hans Hjerte tømte Livets
Allerbedskeste Drik
I al hans Elende,
Som forbi Øiet gik:
At svundet var det Haab,
Som var saa saligt drømt;
At til evig — evig Længsel
Hans Sjæl var fordømt.

Da høres der et Fodtrin,
Da høres der en Røst;
En lystig Sang der klinger
Fra et fuldt og freidigt Bryst.
Det var ret en egen,
En Hjerte-Melodie,
Der var saa megen Jubel
Og dog Veemod deri.

Det var den unge Junker!
Saa sorgløs, glad og god,
Rask skred han hen ad Stien
Paa sin kraftige Fod;
Men Smilet om hans Læber
Og Glandsen i hans Blik
Klart røbed, at hans Hjerte
Langt foran Foden gik.

Da standser han — forstummer,
Hans Hjerte bliver koldt!
Dump lyder ham imøde
Et rædselsfuldt Holdt!
En Riffelpibe peger
Paa hans Hoved, og hvast
Et sigtende Øie
Gjennemborer ham fast.

Som en Tiger, der gloer
Paa sin sprællende Fangst
Og qvæger sit Øie
Ved den bævende Angst;
Saa dvæled Jægersvenden,
Før han sendte sit Skud, —
I lange Drag han vilde
Tømme Bægeret ud.

Nu — nu det ham tykkes,
Ei Meer var deri —
Men hurtigt som en Tanke
Var Faren forbi! —
See, over Grøften springer
Den glubende Hund
Og fanger Skyttens Strube
I sin fraadende Mund.

Han tumler med sin Nakke
Mod den grønklædte Jord, —
Det morderiske Skud
Mod Himmelen foer!
Han vreed sig, han snoede sig,
Han kjæmped og han skreeg, —
Da fløitede Junkeren,
Og Hunden fra ham veeg.

Med et Blik, et fortvivlet,
Hvori der samlet laae
Alle Helvedes Qvaler,
Paa Junkeren han saae.
Han slængte sin Riffel,
Sin Jagtkniv, sin Hat,
Og styrted med et Skrig
Ind i raslende Krat. —

Men maalløs og bedøvet
Stod Junkeren en Stund,
Og ændsed knap sin trofaste
Frelser, sin Hund.
Hans Hjerte ret saa voldsomt,
Saa varslende slog,
En Strøm af hellig Glæde
Ham gjennem Sjælen drog.

Han kasted sig med Taarer
Paa sit Ansigt og bad;
Og talte godt til Hunden,
Som stille hos ham sad.
Han klappede dens Hals
Alt med sin hvide Haand, —
Da øinede han Brevet
Og løste dets Baand.

Han læste det, han kyssed det,
Beruset af Lyst,
Han trykked det vel tusinde
Gange til sit Bryst;
Og reiste sig og vandred
Paa Skovstien trang,
Mens Hunden sprang og bjeffed,
Og Fuglene sang.

— Saa var det henved Aften,
Og Solens sidste Glød
Ind mellem Skovens Stammer
Sin skarpe Straale skjød.
Det var saa luunt og stille,
Kun en liflig Nattergal
Udstrømmede sin Veemod
I den lyttende Dal.

I Haugen sad Regisse
Og flettede en Krands;
En bitter Taare dæmred
Hendes Øies klare Glands.
Ak, hendes Moder slumred,
Det sidste Suk var endt,
Det havde hun sin Datter
Med Velsignelsen sendt.

Da traadte ind fra Skoven
Den ædle Ungersvend,
Hans ilende Fjed
Ham bar til Pigen hen;
Han satte sig paa Bænken,
Han tog hendes Haand,
Og snoede ømt sin Arm
Om den ranke Lilievaand.

Da sank hun med Taarer
Til hans trofaste Bryst;
De sagte Ord, han hvisked,
Blev til livsalig Trøst.
Ak, al — al den Sorrig,
Som i Verden er til,
Den slettes ud af Hjertet,
Naar Kjærlighed kun vil!

„Jeg veed det — ak, hun sover!
Du Elskede min!
Men jeg har og en Moder,
Hun er jo ogsaa din.
Og jeg har et Hjerte
Ret ærligt og frit, —
O, du min Frelserinde!
Det, veed du, er jo dit!"

Sødt toned Aftenklokkens
Smertedulmende Klang,
Og Dæmringen ruged
Over Skov, over Vang;
Da lagde hun sin Haand
Om hans Hals, om hans Kind,
Og saae med sine Øine
Til hans Hjertekammer ind.

Men han sad henrykt stille,
Saa taus veemodig hun, —
Da søgte til hans Læber
Hendes blussende Mund.
Det Forgangne, det Kommende
Forsvandt dem af Hu,
Og deres Hjerter slog kun
For det salige Nu! —

Men foran dem sad Murad
Den trofaste Vagt,
Med sit ærlige Øie
Han holdt dem i Agt;
Ret som han Alt forstod,
Som anede han
Den Fryd, som kan blomstre
Mellem Qvinde og Mand.

— Hvad siger du? — ak, med et Blik
Du klarligt mig betyder,
Det syntes dig saa fersk en Drik,
Som den, os Brønden byder.
Jeg saae det, knap engang et Ord
Fik trængt sig til din Tanke!
Paa Floden stirred du, som snoer
Sig blank om fjerne Banke.

O, bliv ei vred, jeg spøger ei,
Nei, Alvor er min Tale;
Det var formasteligt, om jeg
Med Alt, hvad jeg kan male,
Endog kun for en flygtig Stund
Din Tanke vilde binde, —
Den har et bedre Hjem, hvor kun
Sit Livsstof den kan finde.

Hvad seer jeg? Taarer paa din Kind!
Ak, har jeg dig bedrøvet,
Og saaret saa dit bløde Sind,
Er al min Trøst mig røvet!
Thi, ak! jeg veed jo meget vel,
Mit Sagn har ikke mægtet
At røre dig, — nei, saadant Held
Har Guderne mig nægtet.

Det bliver koldt! kom lad os gaae,
Ifald det er din Villie.
Din lille Hat? her, tag den paa,
Og her er din Mantille.
Tag dig i Agt! forsigtig her!
Tillad — vil du det taale?
Min Arm — blot under disse Træer
Og paa de glatte Naale.

Nu Mørket alt har Dalen skjult,
Det dæmrer kun heroppe;
End glimter blankt med Rødt og Guult
Det fjerne Sneefjelds Toppe.
Her dreier Stien — aa, see her
En venlig, malerisk Scene:
En lille Pige sidder der
Paa een af Skræntens Stene.

Foran sig har hun tændt et Baal,
Rødt farves hendes Kinder;
Hvor glimrer ei den Bævernaal,
Som hendes Fletning binder!
Og saa den store, lodne Hund,
Hvor vagtsomt, spidst dens Øre —
Hun synger — Skal en lille Stund
Vi staae og Sangen høre?

To Drosler sad paa Bøgeqvist,
Saa gode Venner var de vist.

Med Sorg i Sind og tyst de sad,
Thi, ak! de skulde skilles ad.

Saa sang de begge To en Sang,
Den sørgeligt i Skoven klang.

Den Første sang: „Min Hjertenskjær!
Farvel! saa sees vi aldrig meer!"

Den Anden sang: „Min Hjertensven!
Farvel! vi sees ei meer igjen!"

Den Første sang: „Paa fjerne Vei
Min Hjertenskjær jeg glemmer ei!"

Den Anden sang: „I fjerne Bo
Mit Hjerte aldrig fanger Ro!"

Een fløi til Øst og Een til Vest:
„Nu har til Brud jeg Sorgen fæst!"

Een fløi til Vest og Een til Øst:
„Farvel, farvel! foruden Trøst!" — —

— Hvordan det kom? — ak, veed jeg det?
At dine milde Arme
Omkring min Hals laae slynged' tæt,
Mens dine Taarer varme
Beduggede min Kind, og ømt,
Skjøndt uden Ord, du sagde:
„Jeg elsker dig!" — O, har jeg drømt?
Gjentag mig, hvad du sagde!

Du tier, men din Læbe blødt
Mig svarer paa min Læbe!
At sige det saa varmt, saa sødt
Vil Ord forgjæves stræbe.
Hiin Sang var liig en Sommerdug,
Der Blomsterknoppen qvæger;
Ved den sig aabned med et Suk
Vor Elskovsroses Bæger.

Den aabned mig en Himmel, den
Jeg aldrig turde haabe;
Den sendte til min Smerte hen
En kraftig Balsamdraabe!
Og, er vor Afsked evig nu —
Mig helliggjort er Livet;
En sød, en fast Fortrøstning du
Min Evighed har givet.

O, langsomt, langsomt flyt din Fod,
O, du mit Hjertes Stjerne!
At ei fra Pletten, hvor vi stod,
For snart vi skal os fjerne.
Den Plet og de Minutter, som
En Evighed er blevet,
Skal Tanken helligt frede om, —
De eneste, jeg leved!

O! sig mig end i samme Sprog,
Som nys mig sødt henrykked,
Veltalende og varmt, og dog
Med Simpelhed kun smykket,
At du er min! — at i mit Savn
Du mig ei reent vil glemme!
At, naar vi mødes hist, mit Navn
Jeg hører fra din Stemme! —

Farvel! o, fat dig! — see, endnu
Gaae Folk paa Promenaden.
Musik fra Dandsesalen, du!
Smukt bruser gjennem Gaden.
Dit Øie søger? hisset jo
De komme ud fra Salen,
Hvor de har spillet begge To, —
Din Tante og Gemalen.

Jægerens Brud.

1.

Liden Karen hun sidder
Saa trøstig ved sit Spind;
Men Mairosen pranger
Ei meer paa hendes Kind.

Der stander nu en Lilie,
Men i Hjertet Rosens Braad;
Hver Morgen og hver Aften
Hun vander dem med Graad.

Hvergang paa Dør det banked,
Hun listed bort med Iil;
Hun gjøs ved Nabokonens
Medlidende Smiil.

Hvergang hun frygtsom, sagte
Til Stegerset gik,
Hun ængstedes ved Moderens
Betænkelige Blik.

Og hvergang hun ved Kilden
Med de andre Piger stod,
Saa tankefuld hun Vandet
Over Bredden strømme lod.

Hun rødmed, naar de talte
Om Elskovs Fryd og Savn;
Hun bæved, naar med Latter
De nævnede et Navn.

Og knæled hun alene
For Gudsmoder i Løn,
Hun voved ei at løfte
Sit Blik til hendes Søn.

2.

Liden Karen sin Kaabe
Over Skulderen slaaer,
Hun binder Silkeklædet
Omkring de blonde Haar.

Hun vandrer ud alene,
Hun speider Sti og Vei;
Hun sukker, hun lytter,
Men ak! hun seer ham ei.

Hun sniger sig i Skoven
Den mørke, mørke Nat,
Men ak! den elskte Grumme
Hun ikke faaer fat.

Mens Nattevinden suser
Over duftende Mark,
Hun støtter sin hede Pande
Mod Egetræets Bark.

Mens Nattevinden glider
Over bølgende Korn,
Fjernt hører hun det kjendte,
Det kjære Jægerhorn.

Hvor ofte har hun hørt det
Lysvaagen i sin Seng;
Da sittred hun, da bæved
I Hjertet hver en Stræng.

Da lokked det saa lisligt:
„O, kom! mit Hjertes Sjæl!"
Nu klang det vildt og bittert
Som et evigt Farvel!

3.

Saa var det ved St. Huberts
Den grønne Jægerfest;
I Skoven ved Capellet
De samled sig til Gjæst.

Rundt om den lille Kirke
Der var et Sovested,
Hvor mangen gammel Jæger
Til Slummer lagdes ned.

Og over alle Senge,
Som en grøn Baldachin,
Sig høinede en Tue
Med Kors og Rosmarin.

Liden Karen hun smykker
Sit favre, blanke Haar,
Med sine Tanker ene
Hun til Skovkirken gaaer.

Men her var Lyst og Gammen,
Og her var Spil og Sang
Med Dands og fyldte Bægre
Rundt paa den grønne Vang.

Hver Jæger her førte
Sin Hund, sin Ganger frem
For Kirkedør, at Munken
Da skulde signe dem.

Frem bar han Piil og Armbrøst
Og blanke Spyd og Kniv,
Og Munkens fromme Bønner
Da gjældte Hjortens Liv.

Først maatte han dog sværge
Ved Helgen, Horn og Hund,
At ingen Falsk og Ondskab
Han førte i sin Mund;

At ingen Mørkets Kunster
Han øved paa sin Jagt,
At han aldrig havde sveget
Sit Hjertes Troskabspagt.

Da gav ham først den fromme,
Den hellige Mand
Sin styrkende Velsignelse
Med Bøn og Vievand.

Og hid de stimled sammen
Med Hest og Hund og Falk; —
Der var vel ærlige Svende,
Men ogsaa mangen Skalk.

4.

Da klang der et Jagthorn
Alt ud fra Skovens Træer;
Da bæved mangt et Hjerte,
Men eet dog især.

Da rødmed mange Kinder,
Kun een blev saa bleeg;
Da tindred mange Øine,
I eet kun Taarer steeg!

Frem treen fra Skovens Skygge
En Jæger, stærk og stor;
Bag efter sig han førte
Sin Fanger i Snor.

Stivt sad den vide Støvle
Om den kraftige Læg;
Hans Skuldre vare brede,
Men graasprængt hans Skjæg.

Mørk skreed han henad Veien
Med fast og langsomt Fjed,
Ret liig det skumle Skybjerg,
Der just op bag Skoven gleed.

Med sit Jagtspyd i Næven
Han gik mod Kirken hen;
Med bistre Øine skottede
Til ham de andre Mænd.

Dog hvor han over Sletten
Forbi Qvinderne gik,
Mødte hans skumle Øie
De sødeste Blik.

Der er i visse Øine jo
En Trolddoms dybe Hjem;
De Skjønneste, de Bedste
Bedaare sig ved dem!

5.

Men støttet paa sit Jagtspyd,
Fulgt af sin store Hund,
Ved Kirketrappen stod han nu
Med spodske Smiil om Mund.

Hen over Sletten ilede
Hans Blik til hver en Kant;
Da traadte Munken sagte
Hid med sin Ministrant.

Med blottet Hoved Jægeren
Alt knælede ned,
Han løfted alt sin Haand
Til den hellige Eed:

At ingen Mørkets Kunster
Han øved paa sin Jagt,
At han aldrig havde sveget
Sit Hjertes Troskabspagt.

Men et Angstraab der hørtes
Midt i den tætte Krands
Af den lyttende Mængde:
„Ulykkelige! stands!"

Det var den lille Karen!
Som gjennem Ax og Siv
Hun trængte gjennem Sværmen:
„O, Elskede! tilgiv!"

Rank stod hun der, en Dommer,
Alvorlig vel, men blid,
Fra Øiet strømmed Taarer,
Og Læben sittred, hvid.

„Forstød mig, om du vil da!
Jeg skjenker dig dit Ord;
Men frels din dyre Sjæl,
Mens du vandrer end paa Jord!

Forstød mig, om du vil da!
Jeg frier dig for din Eed;
Men frels dig selv, du Elskte!
Kun for din Evighed!“

Først Jægersvenden stirred
Paa hende, bleeg og stum;
Men snart en Haan sig leired
Om Munden, kold og grum.

„Hvem vover vel at standse
Mig paa en hellig Vei?
Hvad vil den frække Qvinde?
Jeg kjender hende ei!

Her planter jeg det tørre,
Det seige Hvidtjørnsskaft,
Fast hærdet i Flammen
Og uden Liv og Saft.

Jeg planter for jert Øie
Den visne, runkne Stav
Ned i en hellig Jordbund,
Min egen Faders Grav.

Saavist den ei faaer Blomst og Blad,
Saavist den ei kan groe,
Saavist ei denne Qvinde
Jeg skjenket har min Tro!

Men kan den skyde Blomst og Blad,
Og kan den blive grøn,
Al Helvedes Forbandelse
Da vorde min Løn!"

Dybt stødte han sin Spydstang
I den Gravhøi med Magt, —
Den tause Sværm omkring ham
Heel ængstelig gav Agt.

6.

Da glimted der et Lyn
Over Himlens sorte Tjeld,
En dundrende Torden
Gjenlød fra Skov og Fjeld.

Huult Hundene tuded,
Og med Skrig og med Støi
De sorte Skovens Ravne
Fra Rederne fløi.

Og ved Varselets Stemme
Fra den strenge Hævners Tolk
Ned styrted paa sit Ansigt
Det forfærdede Folk.

Men kun den lille Pige
Og Jægrens raae Gestalt
Stod opreist og stille,
Da Dommen just faldt.

En sagte Luftning vifted,
Og Solen igjen frembrød:
Da ud af Spydets Knaster
Sig fine Spirer skjød;

De klare, grønne Blade
Fremmyldred derpaa,
Det knoppedes og dækked sig
Med hvide Blomster smaa;

Og runded sig til en Krone,
Der skjulte Spydets Blad!
Da hæved sig en Jubel,
Høitidelig, men glad.

Men over Jægerens Øie
Ret som et Slør sig drog,
En hvinende Latter
Vanvittig han opslog.

Han vælted sig paa Jorden
Med Fraaden for sin Mund;
Saa sprang han op og svandt
I den dæmrende Lund.

7.

Det var saa mørkt og stille,
Alt Solen var i Seng,
Da vandred der et Liigtog
Gjennem Skov, over Eng.

Af løvfulde Grene
En Baar de havde bygt;
Leiet var redt af Kløver
Og med Markblomster smykt.

Der laae den lille Karen
Med Hænderne paa sit Bryst;
Den blege Mund nu smiled,
Som Døden havde kyst.

Som et forgrædt, forsørget Barn,
Der nys er slumret ind,
Med Freden om sin Læbe,
Men Taarer paa sin Kind.

Og hundred Fakler flammed
Paa den natlige Sti,
Og Fuglene de vaagned,
Hvor som de drog forbi.

Og Qvinderne istemmed
En sagte Buggesang;
Alt under Skovens Hvælving
Sorgdyssende den klang:

„Sov sødt og hviil, du trætte Barn!
Du slumred ind i Vaar;
Snart hisset som en Rose
Du herligt opstaaer.

Sov sødt og hviil, du stakkels Barn!
Alt i din grønne Bo;
Dit sorrigfulde Hjerte
Har nu slaget sig til Ro.

Sov sødt og glem i Drømme
Al Jordens Qval og Nød;
Gudsmoder dig optog
I sit velsignede Skjød!"

Blidt Sangens Toner dæmpedes
Og Fakkelglandsen svandt,
Alt som det lange Tog sig
Gjennem Skovkløften vandt.

Men paa Kirkens høie Dørtrin,
I Natten mørk og sval
Stod Munken end og stirred
Over den dybe Dal.

I et romersk Osterie.

„O bella Italia! quanto son dolci
le tue rimembranze!"

1.

Snart Natten var forbi; forvildet
Jeg længe havde strippet om,
I Fjeldets Labyrinther hildet,
Fjernt fra det munkefyldte Rom.
Ud paa Campagnens Slette gik
Min trætte Fod, mens for mit Blik
Den svage Dæmring fra Østerlide
Farvede Bjergenes Toppe hvide,
Og Viben, med Stemmen natligt hæs,
Fløi skrigende op af høie Græs.
En Sti jeg fulgte blandt de mange;
Bugtende sig som brune Slange
Den førte over Eng og Sump,
Hvor Frøens og Vandhønens Plump

Afbrød den dybe, træge Stilhed.
Den sure Taage bort sig trak
Og viste mig Sletten, flad og flak,
Og det Heles ennuyante Vildhed.
Fjernt laae en Bøffelhjord, og næst
Ved Veien stod en eenlig Hest.
Den prusted ad den fremmede Gjæst,
Slog med sin Svands og ilsom foer
Fast lydløs over den bløde Jord. —
Da skimtede jeg — var det et Huus?
Var det en Dynge Muur og Gruus?
Alene laae det paa Sletten leiret,
Uformeligt, med Gavl og Qvist —
Var det et Osterie? — ja vist!
Lodret steeg jo en Røg i Veiret,
Og over Dørens Karm der laae
En Green med visne Blade paa.
En aaben Reisevogn, let og peen,
Med Undren jeg der paa Veien saae.
De fire Skimler med slanke Been,
Et rigt Livree, en Morian
Forkyndte mig i dens Eiermand
En Søn af det havomflydte Land.
Sex, otte Tiggere med aabne Saar —
Obligationer, hvorpaa de henter
Ved Foreviisning, Aar for Aar,
De lovligt faldende, gode Renter —

Stod der og stirrede dumt og sov,
Og vented den Fremmede, deres Rov! —
Jeg traadte derind. Imod mig slog
En branket Stank, der fra Arnen drog,
Hvor Verten, feed og smovset, paa Stolen,
Med Huen over Øret, paa sit Sped
For Ilden dreied Braciuolen,
Og stønned angenemt derved;
Mens Capucineren, med hviden Skjæg,
Stod støttet tankefuld mod Væg.
Under Loftet i den sodede Spelunke
Der hængte i den tykke Røg
De gule Maisknopper, store Løg,
Paa Gulvet laae der Bariler og Dunke.
I Krogen sad, med Straahat paa,
En velbestøvlet, skjægget Jæger
I grøn Collet og drak sit Bæger,
Mens Hunden ved hans Fødder laae.
I Baggrund Bord og Bænke stode;
Der Britten sad i sin sorte Frak,
Omstimlet af det lurvede Pak
Af Børn og Mænd, som paa ham gloede
Med Griin, paatrængende som Fluer
Om Aftenlampens røde Luer.
Men han sad alvorsfuld og bleeg,
Den sindige Ro ei fra ham veeg.

Hans ene Been var stærkt banderet,
Den venstre Arm han bar i Bind,
Paa et Øie var han næsten blind,
Det halve Hoved glat raseret
Og med Bandager rundt belagt.
Paa Bænken havde han Benet strakt
Og talte med en Ven fortrolig,
Som, med Cigar i Munden, stum,
Forholdt sig heel passiv og rolig,
Og svarte kun af og til med „Hm!"
Mig bragtes der af en runken Kjelling
Den ramme Gede-Ost og lidt Brød,
Og mens den sure Viin jeg nød,
Jeg hørte Brittens triste Fortælling:

2.

„Som sagt, jeg havde Bølgen pløiet,
Svar Kummer lidt og Smerte døiet;
Men Havet forholdt sin kjække Søn
Ei heller den velfortjente Løn;
Thi jeg tilkjæmped mig paa Vandet
Sundhed, Rigdom og Hæder i Landet!
Men de tætte, vildtopfyldte Skove,
Mit Slot med Taarne, med Altan,
Hvorfra mit Øie skue kan
Den kjære, vilde, salte Vove,

Min Vennekreds, mit Hædersnavn
Opfyldte ei mit Hjertes Savn,
Og Alt var Intet mod den Røst,
Som Hjertets hede Længsel svaled,
De milde Stjerner, som neddaled
Og skabte Himlen i mit Bryst.
Ei større Salighed jeg veed,
Sir John! end en Qvindes Kjærlighed —
Det er jo i en samlet Sum
Det hele Paradis i Grunden!"

Sir John tog sin Cigar af Munden
Og spyttede og sagde: „Hm!"

„Kan jeg beskrive dig den Engel?
Britannia! du, mit stolte Land,
Troer jeg, alene fostre kan
En saadan ædel Blomsterstængel!
Saa livlig og god! saa kraftig sund!
Saa kløgtig, at fra hendes Mund
Var hvert et Ord mig et Orakel;
Og at hun vandred blandt os om,
Som min — mit Hjertes Eiendom,
Mig et ufatteligt Mirakel!
Jeg, efter et stærkt bevæget Liv,
En vild Omtumlen, nød min Ro
Med fulde Drag i en landlig Bo,
Hvis bedste Pryd var min favre Viv.

Naar under Egeskovens Grønt
Mit Jagthorn klang i Fjeld og Dale,
Jeg tænkte mig det Secund saa skjønt,
Naar jeg kom hjem i Slottets Sale
Og trykkede hende til mit Bryst,
Og fandt min rigeste, bedste Lyst
I hendes Smiil og snilde Tale!
Men ak! en selsom, sygelig Længsel
Snart hendes hele Sind betog.
Det lignede en voldsom Trængsel,
Som Tanken bort fra Hjemmet jog.
Vort Nord blev hende som et Fængsel,
Og Sydens brogede Romantik,
Med Nutids Kunst, Oldtids Erindring.
Stod lokkende for hendes Blik
Som hendes Længsels eneste Lindring.
Som Fjeld det paa mit Bryst mig faldt,
At hun, der havde mig skjenket Alt,
Hvad hendes rige Hjerte mægted,
I eet ustillet Ønske smægted, —
At veemodig hendes Taare randt!
Det smerted mig — og, det er sandt,
Det smerted dybt — og dog jeg nægted!
Thi saadan er vi — just saadan!
I Egenkjærligheds kolde Pandser
Staaer ubevægelig en Mand;

Naar paa et Offer det kommer an,
Da kun sit kjære Jeg han sandser;
Mens Qvinden, stærkere end han,
Kan Savn og Sorg med Kraft bekjæmpe,
Ja, selv den Taare skjule kan,
Som vilde smelte, dulme, dæmpe!
Dog — gutta cavat lapidem!
Den Mand jeg dog gad skue, hvem
En saadan Engels Sorg ei rørte!
Hun taug, — men hendes Øie førte
Et Sprog, veltalende og yndigt,
Et Argument saa klart og fyndigt,
At jeg dets Vælde ei modstod,
Men villig mig henrive lod,
Fandt selv tilsidst, at det var syndigt,
Og lagde min Villie for hendes Fod!
Nu — kald mig svag og kald mig dum,
Kort, hvad du vil — nok sagt, vi reiste!"

Sir John tog Hatten af og kneiste
Og glatted sit Haar og sagde „Hm!"

„Vi reiste. Det var en bitter Stund,
Jeg sagde Farvel til Park og Lund,
Til Hjorten i mine Egeskove,
Til hver en Blomst og til min Hund
Ved Porten, og fra den salte Vove

Jeg vinked, med taareblændet Øie,
Levvel til Englands grønne Høie.
Vi reiste, — du veed, hvad det vil sige?
At slæbes afsted i en Kareth —
Dybt ned i Catacombers Rige,
Paa Taarn og Bjerg og Minaret
Som i en Feberruus at stige —
At fare gjennem Lande, Byer,
Og gaae paa Jagt efter skjønne Buer,
Efter malte Billeder, hugne Steen,
Efter smuldne Ruiner, Helgenbeen,
Klostere, Kirker og Sarkophager,
Slette Comoedier, vanvittig Sang
Og andre slige prægtige Sager; —
Og paa den hele besværlige Gang
At pines af Daanen og Kunstkritik,
Af Mænd saa flaue, fade, blaseerte,
Af Qvinder, hyperenthousiasmeerte,
Af smaabitte Kunstneres store Blik, —
Og midt i Brimlen af al den Yngel
Ei have den Trøst, imellem engang
At stille sit martrede Hjertes Trang,
At turde tugte en opblæst Slyngel
Trods den retfærdigste Befoielse,
„For han er saa genial og sød,
Og har os gjort saa megen Fornøielse!"
Og — for al den Herlighed med Nap og Nød

At kjæmpe sig gjennem Smuds og Uhumskhed,
Mistænkelighed og lumpen Lumskhed,
Med Passkriverhære, med Camerierer,
Tiggere, Kudske, Doganierer,
Med Verter, Gensdarmer — Nat og Dag —
Hvis Fordringer alle ere — Bedrag! —
Tilsidst vi da Seier vandt, og kom
Til det saakaldte evige Rom,
Hvor under en evig Klokkeklang
Og Processioner og Munkesang
En lille Stund vi tog vor Bolig;
Og trods den skjæggede Kunstnerhær
Med Avind, Kritik og anden Besvær,
Fandt jeg mig hjemlig og fortrolig.
Den uvant tidlige, skjønne Vaar
Os lokkede tidt fra de skumle Braaer,
Fra Stank og Smuds og fugtig Skimmel,
Ud fra den Sol-ophedede Muur
Til Bjergenes frie, svale Natur
Under den mørkblaae, qvægende Himmel. —
Det var vel for fire Uger siden —
Min dybe Sorg, min bittre Harm
Mig lade fast forglemme Tiden —
En Aftenstund saa klar og varm;
Til Rom var just vor Reise vendt,
Og Veien gik gjennem Bjergets Kløfter,
Hvor Sonnino paa den steile Skrænt

Høit over Dalens Skjød sig løfter
Mod Skyen, dristigt som Ørnens Rede.
Halvmaanen stod paa Himlens Blaae,
Alt var saa roligt, kun dybt dernede
Hørtes en Bjergstrøms Bølger gaae.
Henrykt og taus min yndige Viv
Sad sværmende sødt, i dybe Tanker,
Og nød det rige Naturens Liv,
Der hviled i Fjeldet, i Busk og Siv,
I Pignens Kroner og Druens Ranker;
Mens Længslen for mit indre Øie
Afmalte mig i Maaneglands
Min Hjemstavns friske, bløde Høie
Med deres saftige Egekrands.
Smukt Klokken klang fra fjerne Kloster,
Og Kudsken mumled sit Paternoster.
Da standsede Vognen — et Skrig der lød:
„Madonna santissima! hjælp i Nød!"
Høit Hestene steiled — „Ned paa Jorden!"
Lød Banditernes Brøl som Torden,
Mens ud fra Fjeldets Krat de vrimled
Og Vogn og Heste vildt omstimled.
Rask Een rev Slaget op, og hæs
Han brølte: „Herud! herned!" Men Manden
Min Kugle fik ret midt i Panden.
Fordreiende fit ækle Fjæs —

Jeg seer ham end — han ralled, mumled
Og gabede høit og baglænds tumled
Ud over Dybets Rand; men jeg
Blev kylet ned paa den stenede Vei,
Udplyndret nøgen, flængt og slagen
Af Dolke og Kolber og derpaa dragen
Ved Fødderne og med Spark og Stød
Styrtet tilligemed Kudskens Liig
Ned i den sorte Afgrunds Skjød.
Det Sidste, jeg hørte, var et Skrig —
Et hvinende — min Emmy's Stemme!
Saa skjærende det i Mindet staaer,
At om jeg saa leved tusind Aar,
Det Skrig gik aldrig mig i Glemme! —
Lang Tid jeg laae som i en Drøm,
Der vexlede med Fryd og Smerte,
Og venligt førte mig mit Hjerte
Til Hjemmets Kyst og Skov og Strøm,
Hvor jeg fornam den svale Luft
Og aanded velkjendte Urters Duft.
Da vaagned jeg — jeg kom tillive!
Med mange Saar, med knækket Arm
Jeg leed — men ak! den rette Harm
Og Sorg jeg vil dig ei beskrive.
En Gedehyrde havde mig fundet
Halvdød paa Skrænten, hvor jeg, hildet
I Busk og Revl, var blødt nedtrillet.

Paa Baar, af Grene sammenbundet,
Man bar mig ind til Pavens Stad,
Hvor Vennerne, foruden min Pleie,
Og sørged for mit bedste Eie,
Og gjennem den lange, træge Rad
Af lumske Rænker og krumme Veie
Med Møie fik det bragt saa vidt,
At de fik Lov, for Guld at handle
Om Fred med en fredløs Bandit.
Saa Sted og Tid kan Alt forvandle!
Thi Ret og Skjel — see det er Tingen —
Tilmaales her, saa knapt det kan,
Fast som en Gunst til Landets Mand,
Men er du Fremmed — har du slet ingen!
Man skulde troe, at uden Saar
Og uden Fare de vilde hæle
Og dele de Koster, de lade stjæle, —
Saa lempeligt tilværks man gaaer
Med hine faldne Christensjæle! —
Kort sagt: vi brugte min sorte Jack,
Der sluppet var med Hug og Skræk,
Som vor Gesandt til „Bjergets Fyrste,"
Og bragte seent, ved Bud paa Bud,
Den dybe Hemmelighed ud,
At efter Guld han monne tørste!
Nu er jeg her, hvor trygt jeg kan

Min elskte Viv igjen modtage;
Thi, efter given Leide, han
Vil bringe hende selv tilbage."

Her Britten taug; forover bøiet,
Med høire Haand han dækked Øiet,
Og mens han gav sin Smerte Rum,
Sir John fik Tid at sige: „Hm!"

3.

Af den lange Snak, af Røgen ør,
Jeg traadte ud af Tavernens Dør.
Der stod den gustne, pjaltede Kjelling,
Som mig credentsede Vinen før,
Og stirrede ned ad Veiens Helding.
Hun holdt over Øiet sin brune Arm
Og skygged for Morgensolen varm,
Der spredte paa Sletten riig Forgylding,
Mens tusind Vagtler fjern og nær
Med Sang den bragte deres Hylding.
Da peged hun og skreeg: „See der!
Der kommer han!" — og i det Frie
Udstimled Alle, Smaa og Store,
Af det forrøgede Osterie,
At see den mægtige Herres Fore.

Men langsomt kjørte, mod Hytten vendt,
Den plumpe Vogn, med Oxer spændt,
Paa tvende Hjul; og kjækt deroppe
Paa Kant Banditen sad og sang
Og styrede med den spidse Stang
De to uhyre Oxekroppe.
Og i hans Stemme var en Klang,
En underlig, bevæget Svæven,
Der trænger dybt i Sjælen ind
Og vækker en hysterisk Bæven,
Som perser Taaren frem paa Kind!
I Voguens brede Bund der laae
Det store, bløde Knippe Straa,
Bedækket med en bruun Tabarre,
Hvor, i den høie Pindekarre
Som i et Fuglebuur, man saae
Den engelske Dame hvile paa. —
Den Scene var, som den var malt!
For Een, der ret havde Greb paa Tingen,
Var her jo givet Eet og Alt.
Jeg tænkte: er her dog slet Ingen?
Jo! — Jægersmanden hist paa Steen
Fik halet af Lommen fine Hefter,
Og, med sin Bog paa korslagt Been,
Han tegned af alle Livsens Kræfter.
I kold og stolt og værdig Ro
Sig holdt de engelske Lorder to.

Nu Vognen standsed, og med et Sæt
Han sprang til Jorden, kjæk, adrait;
Og med Panden hævet, frank og frit,
Frem treen den spraglede Bandit!
Med Dolk i Belte, med spidse Hat,
Den Ætling af Curius og Cincinnat
Til Capucinermunken hasted,
Hvor ydmygt han paa Knæ sig kasted,
Og kyssed hans tørre Haand, og gav
En Skjerv i Lommens bundløse Grav.
En deilig Karl! saa rank og bold!
Halvveis en Zeus og halv Apoll!
Liig sort Agath det stolte Øie,
Det kruste Skjæg, og om den høie,
Den stærke Pande faldt Lokker rige —
Med hvælvet Bryst og Ryggen lige,
Med Laar og Been, fuldendt i Form!
Kom han her hjem — jeg seer ham alt,
Udsendt fra Bärentzens Kunstanstalt
At vække tusinde Hjerters Storm,
Indfattet i forgyldte Rammer
At smykke mangt yndigt Sovekammer
Blandt Thorvaldsen, Rossi, Goethe og Worm!

Til Vognen han sig atter vendte,
Hvor Oxerne af Aag man spændte,

Og med Haanden, fuld af Rov og Mord,
Han løfted den Lilieblomst fra Nord,
Saa fyldig fiin, saa blød og rank,
Fra Oxevognens plumpe Karm.
Eet Secund hun hviled paa hans Arm —
Og — var det Hændelse? — hun sank,
Idet til Jord han hende satte,
Med sit imod hans Ansigt ned
Og strøifed med sin silkeglatte,
Sin blege Kind hans Mund, der heed
En blussende Rødme efterlod;
Den kort kun som et Lynblink stod
Og med fordobblet Blegnen streed,
Mens smidig hun af hans Arme gleed!
Den hele Kreds stod spændt og stum, —
Sir John og jeg med aabne Munde, —
Vort Øie mødtes, og nu han kunde
Ei længer styre et sagte „Hm!"
Mens han nu, paa Landets Skik og Viis,
Banditen rigeligt betalte
For Kost og Tæring og Løsningspriis,
Havde Lorden, henrykt glad og rørt,
Mens Fryd sig i hans Aasyn malte,
Sin Hustru alt til Vognen ført,
Hvor hun med rolige, matte Blikke
Lyttede til hans Rednings Under.

Jeg saae ham smile og venligt nikke,
Og pege paa sine mange Vunder,
Men — det dybeste Saar — det saae han ikke!
Og da hun nu rank i Vognen stod,
Eet Blik hun sagte glide lod
Hen mod de fjerne Bjerges Blaae,
Der drog sig som en fyldig Aare
Langs Himlens Rand, — veemodigt, kort!
Og derpaa drog hun atter bort
De søde Øine, hvori jeg saae
En Løndom dyb, — men ingen Taare!
Med Sløret om sin hvide Kind
Tæt svøbte hun sig i sin Kaabe,
Og trykket i Vognens Hjørne ind
Med Kraft og resigneert, hun var
Et Billed ret paa Een, der har
Ei meer at leve eller haabe.
Men hist, med Ryggen mod Husets Væg,
I Barmen begge de stærke Hænder,
Banditen stod, og i sorte Skjæg
Han loe med skinnende hvide Tænder.

Da Vognen nu svandt for mine Blikke,
Jeg vendte min Fod igjen mod Rom,
Mens det i Tankerne løb mig om:
„Det dybeste Saar — det saae han ikke!“

Bægeret.

Paa Herregaarden.

„Hvi sørger dog saa saare
Mit yngste Barn? fortæl,
Hvi rinder vel din Taare
Hver Morgen og hver Qveld?

Du lever jo høit iÆre,
Du er jo riig og smuk!
Hvad Kummer kan du da bære?
Forklar mig dog dit Suk!“

Undseelig hun skjulte Øiet
Dybt i sin Moders Barm;
Krampagtigt, fast hun føied
Om hendes Hals sin Arm;

Og mens den klare Kilde
I Lunden, hvor de sad,
Lod sin Perlestraale trille
Over Nymphæens Blad;

Mens milde Vinde lukked
Og aabned den grønne Hæk,
Og Skovduen vugged
I Almens Favntag kjæk;

Mens Moderens Øre vented
Og lytted med stille Taal, —
I Suk fra Dybet hented
Hun Hjertets Skriftemaal.

Med sagte Røst hun mæled
Et lille Ord — et Navn,
Og sky hun atter skjæled
Sig i sin Moders Favn.

De blonde Lokker slængte
Sig over den hvide Arm;
Som Skumbølger trængte
Sig frem den unge Barm.

Da tog om hendes Kinder
Den moderlige Haand,
Som naar varlig man opbinder
En fyldig Rosenvaand.

Et Veemods-Smiil hun sendte
Som svalende Trøst didind,
Hvor Længsel og Smerte brændte, —
Og kyssed hendes Kind.

„Saa han har dræbt dit unge,
Dit lystige Hjertes Fred?
Og aldrig end hans Tunge
Har sagt dig et Ord derved?

Saa det var kun ved Øiet,
Du blev af Slummer kaldt?
Dit venlige Sind sig bøied
Kun for hans skjønne Gestalt?

Du aner, han maa gjemme
En Hemmelighed stor,
Der lever uden Stemme,
Der aander uden Ord?

Du kjende vil de Tanker,
Der slumre i hans Bryst?
Nu vel! — bag de tause Ranker
Lyt til din Moders Røst!

Jeg vil dig aabenbare
Den hemmeligste Kunst!
Da see dine Øine klare
I Tvivlens Taagedunst.

Naar snart I samles atter,
Da husk det Trolddoms-Ord,
Som her, min yngste Datter!
Jeg hemmeligt dig betroer.

Dit Øie det afslører
For hans Hjertes mørke Grund;
Hvisk det, imens du fører
Et Bæger for hans Mund.

Lad ham det Halve drikke,
Det Halve drikke du;
Men da — o, glem det ikke! —
Bryd Bægeret itu.

Thi sætter han sine Læber
Til det samme Bægers Rand
Endnu en Gang, det dræber
Din Lykkes Liv paa Stand.

Men, hvis du snildt, forsigtigt
Mit Varsel ret har fulgt,
Da læser du klart og rigtigt,
Hvad i hans Sind er dulgt!

Da smykkes vil din Sommer
Med Blomster og Fuglesang —
Men tys! see hist — han kommer
Op ad den lange Gang!"

Elskovstrolddom.

Med lette Fjed han hasted
Ind i det lune Krat;
Høit i en Busk han kasted
Sin gule Panama-Hat.

Med sin Foulard han visked
Sin Isses brune Lok:
„See saa! nu har jeg fisket
Aborrer meer end nok!

Der var saa smukt derude,
Hovmarken var saa travl;
Slottet speiled sin Rude,
Sine Taarne og sin Gavl.

Og Kirken hist, den røde,
Stod som et omvendt Kruus;
Fjernt Skyttens Hunde gjøede
I Skoven ved hans Huus.

Men hedt der var paa Vandet!
End ei den mindste Vind
Viftede kjølt fra Landet,
Og Solen mig gjorde blind.

Her har De da mig atter,
Og her er man tilpas!
Fru Moder! og Frøken Datter!
Gud give, her var et Glas!

En Ild — en Ild her brænder!
Min Frøken! et Bæger, smukt
Credentset af Deres Hænder,
Snart vilde faae den slukt.

Men Kildens klare Draaber
Nu perle mig her omsonst;
Det nytter ei, jeg haaber
Paa saadan en Hebes Gunst!"

Det sagde han med Latter,
I overgivent Mod,
Og vendte saa bort sig atter
Paa sin flygtige Fod.

Men fra bløde Mos paa Stolen
Hun reiste sig taus og rank;
Siirligt rasled i Kjolen
Hver Fold af Silke blank.

Ved Kilden hun sig neied,
Hvor ud fra Marmorsteen
Midt hen i Blomsterleiet
Den skjød sin Straale reen.

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabast,
Tæt føied' Side ved Side,
Hun danned et Bæger i Hast;

Mens, sittrende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Et Øieblik hun dvæled!
Men han — snart bleg, snart rød —
Med pludselig Alvor knæled,
Da Skaalen hun ham bød.

Med Vellyst suged hans Læber
Den klare Nektar sød:
„Ei meer!“ — hun bad — „det dræber!
De blusser jo som en Glød!“

Men selv hun tømte Resten, —
Og stilte saa Skaalen ad;
Og saa var Alt jo næsten
Gaaet, som Moderen bad.

Der stod hun, bleg, forvirret,
Som havde hun drukket Gift;
Men fast dog Øiet stirred
Og læste hans Ansigts Skrift.

Det sused for hendes Øre
Og Hjertet voldsomt slog.
Da var det, som kunde hun høre:
„Saa elsker hun mig dog!“

Da var det, som kunde hun skue
Dybt inde i hans Bryst
Og see den søde Lue,
Der straalede hende Trøst.

Han syntes hende at tale:
„O, sig mig, er det sandt?
At jeg i Jordens Dale
En saadan Himmel vandt!"

Hun vakled, som i Svimmel,
Og yndig, fiin og rank,
Forglemmende Jord og Himmel
Hun til hans Hjerte sank.

De hviled, med tause Munde,
Tæt ved hinandens Barm; —
Da svæved igjennem Lunde
Zephiren, luun og varm.

Og Tanken tilbage vendte,
Og Hjerterne kom til Ro,
Og Blikket rundt de sendte, —
Da var de alene To.

Langsom Vandring.

I Parkens krumme Gange
Gik sagte deres Fod;
Tidt var det, som, sky og bange,
De tause, stille stod.

De stille stod og lænked
Fast Hænderne, to og to,
Mens Blikket brændende sænked
Sig dybt i Sjælens Bo.

De stille stod og lagde
Haanden paa Tankens Vei,
Og Smilet forundret sagde:
„Saa det er virkelig dig?"

En Bæven, liig Aftnens Svale,
Dem hen over Hjertet foer,
Og Sukket blev til Tale,
Og Smilet blev til Ord.

Som naar man i en Have
Vandrer fra Bed til Bed,
Og hver en Vaarens Gave
Henrykt man standser ved;

Og som man kjærligt sanker
En Blomst saa hist, saa her,
Saa dvæled deres Tanker
Ved mangen Erindring kjær.

Han sagde: „Jeg blinde Taabe
Saa længe har elsket dig;
Men aldrig turde jeg haabe,
Du var saa kjær mod mig!“

Hun hvisked: „Hvor tidt jeg sendte
„Min Tanke dig, mit Blik!
„Ak, hvor mit Hjerte brændte,
„At intet Svar jeg fik!“

Og han: „Jeg sad paa Stolen
Ved Speilet, — der stod just du;
Et Haar faldt paa Consolen,
Det gjemmer jeg endnu;

Om Fingren jeg det svøbte,
O, jeg husker det nok!
Imens du firligt støbte
I Ringe din blonde Lok."

Og hun: „Hvor tidt ei plukked
Hiin Blomsterstjerne jeg;
Men bitterligt jeg sukked,
Naar Oraklet svarte: Nei!

Jeg gjemmer som det Bedste,
Jeg eier, det lille Brev,
Som, før du vilde os gjæste,
Til min Moder du skrev."

Og han: „Ei blot du lænked
Mig med dit Ord og Blik;
Af din Haand du mig skjenked
En evig Elskovsdrik.

Mit er nu dette Bæger,
Og jeg det slipper ei!
Jeg haaber, det mig qvæger
End tidt paa Livets Vei?"

Med Smiil, med fiffigt Øie,
Dog lidt beklemt i Løn,
Hun svared: „Jeg kan ei føie
Min Ven i denne Bøn.

Af dette Bæger drikke
Skal Ingen — selv ei du!
Og saae du, Elskte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Ved min Haand med fin Mund,
Da mere jeg ham tilhører
End dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre dig!" —

Mens saa de sagte talede,
Sødt hviskede Luften med;
De mærked ei, Solen dalede
Bag Bøgeskoven ned.

I Byen.

Vildt Tø-Sneen tumler
Fra Nattens sorte Sky;
Karether og Dröschker rumler
Rundt i den store By.

Den døsige, matte Lygte
Har næsten ingen Magt;
Hvert Fódtrin maa frygte
En Rendesteens Cataract.

Vægteren søvnig glider
Ind i Kjelderskurets Ly;
Den Vandrer stræber og strider
Mod Vind og Paraply. —

Men hist hos den rige Frue
Paa Torvet, paa første Sal,
Der lyser Lampernes Lue
Og Kerter uden Tal.

I Salenes lange Række
En glimrende Assemblee
Høres der snaddre og qvække
Ved den duftende Thee.

Men støttet mod Vindvets Pille
Staaer Han, saa stum og mørk,
Saa tankefuld og stille,
Som stod han i en Ørk.

Hans kjække Mod er skyllet
Bort i en bitter Strøm;
Han aander i en fortryllet
Sphære, som i en Drøm.

Foran ham Een, der snuser,
Tykmavet, puddret og dum,
Aabner sin Viisdoms Sluser
Og gjør sig lækker og krum.

Han svarer ham kun sparsomt
Med Ja og Nei og Nik;
Og undgaaer snu og varsomt
Den Gamles hurtige Blik.

Men bag den pudbrede Skulder
Hans Øie Maalet fandt;
Gjennem Sladder, Støi og Bulder
Hører hans Øre grant.

Men hvad hans Øre hører,
Og hvad hans Øie seer,
En Snog om hans Hjerte snører,
At knap det aander meer.

Havde man kunnet skue
Ind i hans Hjertes Dyb,
Man vilde i Helvedes Lue
Øinet det giftige Kryb;

Man vilde en Marter anet,
Ak, uden Lise og Trøst,
Naar først den Vei har banet
Sig til et trofast Bryst! —

Ved Kaminen, hist henne,
Omringet af en Krands
Af muntre Ungersvende
Hun straaler i Skjønheds Glands.

Hun straaler vel for dem Alle —
Men for Een dog især;
Paa ham hendes Blikke falde
Som smilende Morgenskjær.

Hendes høie Latter og Tale
Og den blussende Kind
Den varme Begeistring male,
Som bevæger hendes Sind.

Til ham hun kun henvender
Sin Røst saa livlig, mild;
Kun for hans Tale brænder
Hendes mørkblaae Øies Ild!

Det var den franske Maler,
Saa vidtbereist en Fyr;
Han sidder og vigtigt taler
Om Kunst og Eventyr.

Hans ædle Blik, det Faste,
Det Sikkre i hans Røst,
Det Fremmede synes at kaste
Funker i hendes Bryst! —

Man larmer, man sig reiser,
Og Stolene gjør Støi;
Den naadige Frue kneiser:
„Tilbords i den anden Fløi!"

Ei ændser dog deres Øre,
Hvad om dem foregik;
En Lovsang Begge opføre
Paa italiænsk Musik.

Men som just hun er i Barmen,
Han paa sin Qval gjør Vold;
Med Smiil han byder Armen, —
Hun tager den — pludselig kold!

Ved Bordet.

„Min Ven! hør, sig mig ærlig,
Hvorfor saa mørk og stum?
Jeg morer mig saa herlig,
Og giver min Glæde Rum.

Saa bleg! med mørknet Øie!
Med sammenknebet Mund!
Jeg seer det grant og nøie,
Du lider i Hjertets Grund."

Det sagde hun med Latter,
Det klang som grusom Spot;
Og gjentog det atter,
Som det gjorde hende godt.

„Hvi morer du dig da ikke?
Med Ingen taler du!
Vildt stirre dine Blikke,
At det ret er en Gru!

Hvor elskeligt han kan snakke
Den franske Maler der!
Den Glæde kan jeg takke
Min lille Moder kjær.

Hun tog mig med forleden
Til hans rige Værksted hen;
Fra oven og til neden
Var der Billeder, min Ven!

Henreven, henrykt stod jeg
Som i en himmelsk Drøm,
Og sødt, ustandset lod jeg
Flyde min Taares Strøm.

Dybt gjennem Hjertets Aarer
Sig trængte Smerte og Lyst;
Og disse søde Taarer
Mildt qvægede mit Bryst.

Mod Hver, som saa mig qvæger
Og har en Fryd mig voldt,
Mit Hjerte sig bevæger —
Det kan ei blive koldt!

Jeg holder det ei hemmelig,
Jeg maa vise det klart!
At jeg er glad, taknemmelig,
Maa vorde aabenbart!

Han selv mig har tilbudet
At male mit Contrafei; —
Overalt han er forgudet —
Men glæder det dig ei?

Han og har lovet at følge
Os, naar til næste Vaar
Over Bjerg og Dal og Bølge
Til Syd — til Syd det gaaer.

Hvis du er ret elskværdig,
Saa lov mig det, min Ven!
At, før mit Billed er færdig,
Du ikke gaaer derhen.

Men kom du kun og hent mig,
Som det sig hør og bør,
Men ei for seent! — og vent mig
Saa udenfor hans Dør!"

— Men Han sad stum og stille
Med al sit Hjertes Vee;
Hans Qval, den indre, vilde,
Kuns hun kunde see.

Nattetanker.

Hendes.

„Han maa slet ikke tænke,
Jeg ændser hans Jalousie!
Min Frihed skal ei lænke,
Hvad intet Ondt er i.

Jeg elsker ham — det veed han —
Saa maa han være glad.
Gav nu jeg efter, saa leed han,
Hvordan jeg saa bar mig ad! —

Høit hæves man jo og stiger
I Pagt med slig en Aand;
Hvad Folk og Verden siger,
Jeg agter ei for et Baand;

Begeistring løser Baandet,
Den maa sig tale ud!
Jeg er som gjennemaandet,
Som greben af en Gud!

Og hvilken Kraft udtaler
Sig ei i hvert hans Værk!
Ja, han med Sjælen maler,
Med Sjælen, høi og stærk.

Og hvor elskeligt et Hjerte!
Saa dybt, saa rigt, saa ømt!
Det rummer en Verdens Smerte
Og har en Himmel drømt.

Og han — han vil mig male!
Det har han lovet jo?
Og vi skal sammen tale
Alene og i Ro!"

Hun hvisked: „Det har han lovet!"
Og med smilende Mund
Hun lagde det skjønne Hoved
Til det sødeste Blund.

Nattetanker.

Hans.

„Trods hendes kolde Blikke,
Trods hendes bittre Ord,
Jeg hende forlader ikke,
Mens jeg vandrer paa Jord.

Jeg Alt — ja, Alt vil taale!
Jeg bøier mig — skjøndt knuust;
Hendes Øies stærke Straale
For evig mig har beruust.

Hun Noget for mig skjuler, —
Og var det nok saa reent,
Det under os Veien huler —
Tidligt eller seent.

Ak, hende alt Skjønt og Herligt
Drager kun bort fra mig;
Hendes egen Ynde kjærligt
Maa jo lokke det til sig.

Jeg seer, hun mig foragter,
Det myrder mit Hjertes Ro;
Men, ved Himlens evige Magter!
Dog bliver jeg hende tro!

Vil hun mig end forstøde
Med Kulde fra sin Fod,
Saa lader jeg Hjertet bløde,
Til det er uden Blod!" —

— Som man i Mørke vanker
I Kreds den samme Gang,
Gjentog ham de trætte Tanker
Den samme Sørgesang.

Da Dæmringen gjennem Taagen
Fik trængt i Kamret ind,
Den saae ham ved Bordet, vaagen,
Med Haanden under Kind.

Et Malerværksted.

Der var saa luunt og hyggeligt,
Der var saa elegant,
Skalkagtigt og opbyggeligt
I hver en Krog og Kant.

Hist kolde Alvorsscener
Fra Rom og Grækenland;
Her lystige Silener,
Og Nympher i klaren Vand;

Hist Bønder i Kro og Kippe,
Madonna i Bethlehems Stald,
Skibbrudne paa øde Klippe,
Adams og Evas Fald;

Her Egne med svævende Skyer,
Med Skove ved Søens Speil,
Med længselsfjerne Buer,
Og Skibe for fulde Seil;

I Rammer, der prægtigt lued,
Den levende, døde Natur
Saa tankevækkende skued
Her ned fra Væg og Muur.

Dog han, som den fremtrylled,
Som i en Glorie klar
Sin Elskværdighed afhylled,
Det skjønneste Billed var.

I den folderige Blouse
Hans Holdning er fri og kjæk;
Smukt Lokkerne sig kruse
Om Pandens ædle Træk.

I Stolen, paa en Forhøining,
Let henslængt, hviler Han,
Med blød og smidig Bøining,
Med Smiil paa Kind og Mund.

Og det dristige Maler-Øie
Sig drukned i hendes Blik,
Det fulgte skarpt og nøie,
Hvor Skjønheds-Linien gik.

Og mens hans Farver male,
Hvad Øiet suger ind,
Aabner den hulde Tale
Livligt Sind for Sind.

Men Farverne bleve matte
Mod Ordets Luepragt —
Han Malerstokken satte,
Paletten bort blev lagt.

Lidt efter lidt sig dæmped
Stemmens bevægede Klang,
Og Ordet sagte kjæmped
Og standsed paa sin Gang.

Sig Tanken henrykt svinged,
Mens ei de tænkte paa,
At Tiden var bevinget,
Og, at hun skulde gaae! —

Men hist paa Gadens Stene
Gik Han med langsomt Fjed
Frem og tilbage — alene
Med sig og sin Kjærlighed.

Det mørkned — begyndte at regne,
Mens længe han vandred om;
Hendes Øine var lidt forlegne,
Da endelig hun kom.

Paa Reisen.

Her bruser Eisacks Vande
I dybe Klippeseng;
Stolt seer fra Fjeldets Pande
Borgen saa mørk og streng;

Som en nybygt Svalerede
Den, klinet til Klippens Bryst,
Tungsindig seer dernede
Paa Dalens vaarlige Lyst.

Valnødtræer og Hasler
Grønnes i Dal, paa Fjeld,
Hvert Øieblik der rasler
Fra Høiden et Kildevæld.

Hvor Bjergveien sig slynger,
Hugget i Klippens Barm,
Tyroleren gaaer og synger
Med Øxen i sin Arm.

Veemodigt stemt og blidere,
Om Hjertet øm og blød,
Han sætter Foden videre
Og stirrer i Dalens Skjød.

Han vender sig, — da skuer
Han i Morgensolens Ild
Under Fjeldvæggens Buer
Det yndigste Skuespil!

Af begge Hænders blide,
Blegrøde Alabast
Havde Hun — Side ved Side —
Dannet et Bæger i Hast;

Og smilende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Den unge Kunstner ligger
Paa Knæ, paa mosklædt Steen,
Og af hendes Hænder drikker
Bjergkildens Nektar

Begeistring løser Baandet,
Den maa sig tale ud!
Jeg er som gjennemaandet,
Som greben af en Gud!

Og hvilken Kraft udtaler
Sig ei i hvert hans Værk!
Ja, han med Sjælen maler,
Med Sjælen, høi og stærk.

Og hvor elskeligt et Hjerte!
Saa dybt, saa rigt, saa ømt!
Det rummer en Verdens Smerte
Og har en Himmel drømt.

Og han — han vil mig male!
Det har han lovet jo?
Og vi skal sammen tale
Alene og i Ro!"

Hun hvisked: „Det har han lovet!"
Og med smilende Mund
Hun lagde det skjønne Hoved
Til det sødeste Blund.

Nattetanker.

Hans.

„Trods hendes kolde Blikke,
Trods hendes bittre Ord,
Jeg hende forlader ikke,
Mens jeg vandrer paa Jord.

Jeg Alt — ja, Alt vil taale!
Jeg bøier mig — skjøndt knuust;
Hendes Øies stærke Straale
For evig mig har beruust.

Hun Noget for mig skjuler, —
Og var det nok saa reent,
Det under os Veien huler —
Tidligt eller seent.

Foran dem snelt Han iled,
Som berust han svang sin Hat;
De To medlidende smiled
Og fulgte til Fjeldets Krat.

Men da didop de naaede,
Hvor Øiet ustandset seer,
Da var det dem en Gaade —
Han var der ikke meer!

De troede først, han spøgte,
Skjult i en Hules Gjem,
De raabte, loe og søgte —
Men Echo kun svared dem.

Hvor Faldets melkehvide
Fraade i Dybet foer,
Paa Skræntens slibrige Side
Fandt de hans sidste Spor.

Paa Herregaarden.

Ned rasled de visne Blade,
Violette, gule, graae;
I Søens mørkblaae Flade
Sig Himlen veemodig saae.

Markerne vare saa øde,
I Skoven Taushed og Fred;
Mat Solens Straaler fløde
Gjennem blege Løvværk ned.

I Parkens krumme Gange
To Damer langsomt gik;
De dvæled, som sky og bange,
Med sorgomsløret Blik.

Den Yngre førte i Lunden
Den Ældre, venligt og smukt;
Men falmet var Kinden og Munden,
Og Øiets Ild var slukt.

Et Par.

1.

„Troer du, jeg drukne tør min Haand
I slig en barket Næve?
At mod de haarde Pandserbaand
Mit Hjerte turde bæve?

Troer du, jeg skjæle tør min Kind
I Skoven om din Hage?
Og Dands med dig? — ved hvert et Trin
Vil Plankerne jo knage.

Du kyser mig! din Røst er raa
Som Nattens Storm om Fjeldet.
Tal sødt og blødt og Triller slaa
Som Foraarskildevældet.

Du lokker ingen Mø tilhuus,
Saa barske og saa bistre
Som dine Bryn er lagt i Kruus
Og dine Øine gnistre.

Nei, kom igjen ret fiint og net
Med yndefulde Skikke,
Med Hagen glat og Foden let,
Saa faae vi see! — hvis ikke —"

— Hun gleed ad Døren ind saa glat,
Som høit paa Gavl og Tage
Man seer en smidig Musekat
Graaspurvens Yngel jage.

Den unge Viking stod paa Luur
En Stund ved sine Tanker,
Der tog sig for saa lang en Tour,
Mens fast hans Hjerte banker.

Han tænkte nei! — han tænkte jo!
Saa skifted om han atter,
Saa bandte han, og saa han loe,
Og bandte ved sin Latter.

Af Haand sit Spær, sit Skjold af Arm,
Fra Lænd sit Glavind smeed han,
Hver Skinne blank fra Been og Barm
I Hui og Hast nu sleed han.

Sin Pikelhue, tung og stærk,
Fra Panden rask han slængte;
Den kobbersyete Pandserſærk
Han over Nakken slængte.

En Bartskjærs skarpe Sax og Kniv
Afmeied Hagens Smykke;
En Skrædder maalte Ryg og Liv,
Det Tynde og det Tykke.

Saa blev han toet, saa blev han tørt,
Og veiret ud og luftet;
Han blev i Fløielskoften snørt,
Som født af Desmer duftet.

Af Salve lugtede hans Haar
Som Krusemynt og Roser;
Og Silkestrik om Been og Laar
Han bar for Bryniehoser.

Men da han saa var endt og vendt
Og glattet, smurt og pudset,
Og børsted, pillet, snørt og spændt
Og fixet op og studset;

Saa treen han ind, hvor der var Dands
Og Sang og anden Gammen,
Og hvor en broget Jomfrukrands
Sig havde fundet sammen;

Og hvor heel mangen Cavaleer,
Opkruset, stram og smækker,
Gik om og hver paa fin Maneer
For Pigerne var lækker.

Men ak! han altfor snart begreb,
At her han passed ikke;
Selv Skjødehunden løb og peb
Alt for hans hvasse Blikke.

De unge Møer, hvor han kom,
Fløi bort som bange Duer,
Naar de for Høgen svæve om
Snart høit, snart lavt i Buer.

Ja, naar han ved en heldig Fangst
Af Hjertet loe fornøiet,
Heel mangen Junker fiin af Angst
Fik Taarerne i Øiet.

Og lod han op sin Mund og sang,
Lød det som Raab fra Valen;
Og gav han sig i Dands og sprang,
Saa dandsed hele Salen.

Thi som en rigtig Dandsebjørn
Den stærke Fod han skifted; —
Da loe de unge Pigebørn
Saa tyst, mens de sig vifted.

Det jog i Hjertet ham en Torn;
Vild foer han ud af Salen!
Da skingred høit hans Ludurhorn
Som Morgenhanens Galen

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
Hans gamle Kammerater;
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte nok, den Qvindelyst
Vel fik en snarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røst,
Som de var van at kjende.

„Frisk op! og skyd mig nu i Hast
Min Skudes Barm i Vove!
Frisk op! og reis den ranke Mast,
I skal ei længer sove!

Her er saa lummert og saa tvært!
Mit Bryst sig ikke kerer,
Før, jaget vildt af Stormens Snert,
Havhesten galopperer!"

De skjød fra Strand den Skude bred
Og sang af stærke Lunger;
Fra Toppen flagred Vimplen ned
Med luerøde Tunger.

Saa sprang ombord den hele Trop
Med Brnyjer, Sværd og Landse;
De heised Snekkens Klude op, —
Da tog den paa at dandse.

Den dandsed over Havets Bryst,
De hvide Bølger sprøited,
De Kjæmper sang med Liv og Lyst,
Mens Østenvinden fløited.

Han sad i Stavn, med Haand paa Roer,
Han lod det gnye og brage;
Fremad hans Blik, fremad han foer,
Han saae sig ei tilbage.

2.

Udi sin Faders Urtegaard,
I brogede Skjærsommer
Den unge Jomfru ene staaer
Blandt sine Rosensblommer.

Der spinder hun en Tanketraad,
Men Traaden ofte slipper;
Thi Hjertesuk og bitter Graad
Det fine Spind afklipper.

Hun gik paa Havets Bred og saae
Misundelig paa Glenten,
Der paa sin Vinge kunde gaae
Høit over Skov paa Skrænten.

Hun stod og saae med uvant Lyst,
Hvor Bølge tumled Bølge;
Da hvisked hendes Hjertes Røst:
„Jeg vil, jeg maa ham følge!“

„Jeg væmmes ved den flaue Hær,
Som dægger og som klapper;
Hans ene Haand er mere værd
End tusind slige Labber.

Jeg vamles ved den Beilerflok.
Den pyntede, den frække;
Jeg har nu faaet meer end nok
Af disse glatte Gjække.

Tvi! for en Mand, saa spinkel snørt
Om Livet fast, som Hvespen!
Tvi! for en Tale, saa fremført
Med Knurren og med Læspen!

Nei, han er herlig som en Gud,
Mandhaftig, ufortrøden!
Velan, jeg vorde vil hans Brud,
Skeer det end først i Døden!"

Hun snoede op sit gule Haar,
Hun førte sig i Kofte;
Drog lodden Brog paa Been og Laar,
Bandt Bøffelrem om Hofte.

Hun lokked sine Møer til
I Alt at følge hende;
Da drev de Hænder andet Spil,
Som før var van at spinde.

De slængte Naal og Sax og Teen,
Samt Bullen, Skjørtet, Særken;
De tumled sig til Natten seen
Og reiste sig med Lærken.

De øved sig i Vaabenleeg
Fra aarle og til silde;
Som tamme Duer op de steeg,
Snart blev de Høge vilde.

Hun var blandt Alle fremmest dog,
Som det en Høvding sømmer:
Paa vilden Hingst afsted hun jog
Foruden Bidsl og Tømmer.

Hun svømmed dristigt ud og ind,
Hvor Havet brød og brændte;
Hun hented ind den snelle Hind,
Hvor den i Skoven rendte.

Hun mægted Fugl med Pileskaft
Til Egebul at tøire;
Hun Spydet svang i lige Kraft
Med Venstre og med Høire.

Med Aaretag hun Baaden tvang
Rask gjennem Bølgens Snøften;
Og bryniekladt heel let hun sprang
Tolv Alen over Grøften! —

Det var en aarle Morgenstund,
Frisk Østenvinden kuled;
Alt hendes Snekke laae i Sund,
Men tyst, ret som den muled;

Den længtes efter Dyst og Fart,
Det lod fast, som den sagde:
„Nu kommer vel min Dronning snart!“
Da just ombord hun lagde.

Med sine Møers kjække Flok
I Stavnen op hun træder
Med Kobberhjelm paa gyldne Lok,
Af Staal var hendes Klæder.

Med Skjold paa Arm, med Spyd i Haand
Med Kogger hængt paa Nakke,
Hun havde sat sig for paastand
Med Vikingen at snakke.

De heised op det hvide Seil,
Det blev til Snekkens Vinge;
Høit over Bølgen stærk og steil
Den skjød sin brede Bringe.

Langs Rælingen, paa Tofte sad
Kampstærke Møer bolde;
De sang i Storm et mægtigt Qvad
Og slog paa deres Skjolde.

Hun sad i Stavn, med Haand paa Roer,
Hun lod det gnye og brage;
Frem hendes Blik, fremad hun foer, —
Hun saae sig ei tilbage.

3.

I Vesterled, paa Land, i By,
Saavidt som Stormen vifter,
Der Frasagn gik og vældigt Ry
Af Vikingens Bedrifter.

Hiin brune Ørn, han foer paa Rov,
Saa Hav og Land erfoer'et;
Men hviden Falk eiheller sov,
Hun fulgte ham i Sporet.

Hun fulgte ham fra Kyst til Kyst,
Hvor Kampens Luer brændte;
Og hvor han havde holdt sin Høst,
Hun i hans Kjølvand rendte.

Som Hund i Skoven jager Bjørn,
Hun stormede til Maalet;
At beile til den stolte Ørn
Var hendes Agt, med Staalet.

Da svandt med Eet hans Ry og Navn,
Og Lykken hende svigted;
Thi mens hun foer fra Havn til Havn,
Hun tabte ham af Sigtet.

Heel mangen Sol i Havet sank
Heel mangen Maane skifted,
Og over mangen Bølge blank
Ustadig Vinden vifted.

Men rastløs iled hun, og slap
Did ned, hvor Klipper brune
Af Brændingen fik Kys og Klap,
Og Nætterne var lune.

En Morgenstund paa hvide Sand
Hun kastede sit Anker;
Der speiled sig i klare Vand
De lysegrønne Ranker.

Det duftede fra Kysten sødt,
Og gjennem Abildskoven
Det tonede saa yndigt blødt,
Mens muntert risled Boven.

Langt inde paa den fjerne Høi
En prægtig Borg sig reiste;
I Morgensol, med gyldne Fløi
Den over Skoven kneiste.

Her satte Foden hun paa Land
Med fine Møer kjække;
Op stege de ad Klintens Rand
Velvæbnede, i Række.

I Dalen gik med lette Fjed
De under Rankens Buer;
De fyldte deres Hjelme med
Guldæbler og med Druer.

Men hvor de kom, der flygted ræd
Hiint Folk med brune Kinder;
Paa Sti forladte Unger græd
For Nordens stærke Qvinder.

Tilsidst de standsed ved en Hæk,
Af Løv og Grene flettet;
Der risledc en sølvklar Bæk,
Af broget Kisel spættet.

Derinde hørtes der en Klang
Af Bækkener og Strænge,
Derinde hørtes der en Sang, —
De stod og lytted længe.

Da vinked han, da stode brat
Som Muur de andre Piger;
Men selv hun nær til tætte Krat
Paa lydløs Fod sig sniger.

En Green hun sagtelig bortdrog, —
Men hvad hun fik at skue,
Som Lyn sig gjennem Sjælen jog,
Saa Kinden stod i Lue.

Løvrige Træer stod paa Vang,
Hvor Bækken tog en Vending;
Fra Green til Green som Telt der hang
En purpurrød Presenning.

Paa Bolstre blaae en Qvinde sad,
Blødt bøiet som en Slange,
Med liliehvide Skulderblad
Og sorte Lokker lange.

Henslængt ved hendes Side saae
Hun ham, den længe Søgte!
Halvnøgen der han yppigt laae
Og gantede og spøgte.

Med Hovedet i Qvindens Skjød,
Med halvtillukket Øie
Han plired op til Rosen rød
Paa to sneedækte Høie.

Og hendes Haand, som blødt sig ind
I Haarets Fylde tvinger,
Han drog saa kjælent ned paa Kind
Og beed i hendes Finger.

Smaadrenge stredes om hans Hjelm,
Reed Kjephest paa hans Landser;
En lille, heel fortvivlet Skjelm
Sig putted i hans Pandser.

Tilsidst de standsed ved en Hæk,
Af Løv og Grene flettet;
Der rislede en sølvklar Bæk,
Af broget Kisel spættet.

Derinde hørtes der en Klang
Af Bækkener og Strænge,
Derinde hørtes der en Sang, —
De stod og lytted længe.

Da vinked han, da stode brat
Som Muur de andre Piger;
Men selv hun nær til tætte Krat
Paa lydløs Fod sig sniger.

En Green hun sagtelig bortdrog, —
Men hvad hun fik at skue,
Som Lyn sig gjennem Sjælen jog,
Saa Kinden stod i Lue.

Løvrige Træer stod paa Vang,
Hvor Bækken tog en Vending;
Fra Green til Green som Telt der hang
En purpurrød Presenning.

Paa Bolstre blaae en Qvinde sad,
Blødt bøiet som en Slange,
Med liliehvide Skulderblad
Og sorte Lokker lange.

Henslængt ved hendes Side saae
Hun ham, den længe Søgte!
Halvnøgen der han yppigt laae
Og gantede og spøgte.

Med Hovedet i Qvindens Skjød,
Med halvtillukket Øie
Han plired op til Rosen rød
Paa to sneedækte Høie.

Og hendes Haand, som blødt sig ind
I Haarets Fylde tvinger,
Han drog saa kjælent ned paa Kind
Og beed i hendes Finger.

Smaadrenge stredes om hans Hjelm,
Reed Kjephest paa hans Landser;
En lille, heel fortvivlet Skjelm
Sig putted i hans Pandser.

Han hovedkulds af Pandsrets Huus
Indsidderen mon hælde,
Som naar en usel, fangen Muus
Man slænger af en Fælde.

Ved Duppen Spydets Skaft han greeb,
Saa Rytterpilten trimled;
Sit Glavind svang han, saa det peeb
Og alle Piger svimled.

Og rustet som en Mand, endnu
Et Blik han sendte Qvinden
Saa hvast, at daanende af Gru
Hun falmede om Kinden.

Som Ulven glubsk, han med et Spring
Sig trængte gjennem Hækken;
Paa Spydet støttet, i et Sving
Han satte over Bækken.

Der stod han ene! Men i Ro
Han saae den lange Række
Af blanke Hjelme, To og To,
Ned imod Havet trække.

Dybt følte han den hvasse Torn,
Der fik ham vakt af Dvalen;
Da klang igjen hans Ludurhorn
Liig Morgenhanens Galen.

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
Hans gamle Kammerater:
De havde ligget jævnt paa Luur,
De begede Krabater.

De tænkte vel: den Qvindelyst
Fik og en snarlig Ende;
Nu kjendte de igjen hans Røst,
Som de var van at kjende.

Og over Dal og Høie hen
De ned mod Stranden lakked;
Han vilde tale lidt med Den,
Som gjennem Hornet snakked.

4.

Paa Bredden stod den stolte Flok
Af Kampens Møer bolde,
Med Kobberhjelm paa gyldne Lok,
Paa Armen blanke Skjolde.

Hun stod ved Kampens Kreds bered
Og støtted sig paa Sværdet;
Men da han som et Lyn foer ned,
Han standsede forfærdet.

— „Mod dig jeg løfter ei mit Skjold!
Een Gang du har mig daaret;
Og tvende Gange, grum og kold,
Mit Sind til Vanvid saaret!“

— „Mod mig du løfte just dit Skjold,
Hvis ei, du Nidding være!
Skjæld du mig kun for grum og kold,
Det faaer jeg vel at bære!“

— „Drag hjem igjen, til Teen og Naal!
Det vil du bedre evne,
End mig at byde Stang og Staal, —
Hvad har du vel at hævne?“

— „Jeg vil dig frelse for dig selv,
Din Trolddom vil jeg løse;
Nu skal dit Hjerte som en Elv
Sit slette Blod udøse!

Hos Hel du ei skal sidde, hvor
De Feiges Kjæber klappre;
Du bænkes skal ved Odins Bord
Og drikke med de Tappre.

Skjæld du mig kun for grum og kold,
Det faaer jeg vel at bære;
Men bød nu for dig med dit Skjold,
Og sælg dit Liv for Ære!"

De sprang i Kredsen begge To,
Saa Steen og Flint mon tindre;
Da fik de Sværde liden Ro,
De Hjerter endnu mindre!

Det regnede med drøie Hug,
Saa Gnister fløi fra Plade;
Og Begges Blik og Lød blev smuk,
Og Begges Hjerter glade.

Det var dem, som i Sværdets Klang
De hørte Nordens Stemme,
Som Stormen, naar paa Hav og Vang
Det bruser vildt derhjemme.

Dem Kampen blev et helligt Baand,
Der fast dem sammenknytted,
Mens Blod for Blod og Aand for Aand
De skiftede og bytted.

Hvert Hviin, som gjennem Luften foer
Fra Sværdets Læber blanke,
Det var dem som de søde Ord,
Der klæder Elskovs Tanke.

Hvert vældigt Hug, der faldt og skrev
De Alvorsruner røde,
For dem liig Kys og Favntag blev
Ved eensomt Stævnemøde.

Paa een Gang begge mat i Knæ,
Forladt af Foden, segned;
Og under Skjoldets sidste Læ
Paa een Gang Begge blegned.

Paa een Gang sank de Begge ned
Og krummed sig paa Sandet,
Mens Banesaarets Kilde bred
Vildt strømmende sig blanded.

Men uden Klagemaal og Vee
Stod deres Venneflokke,
Saa tause, uden Liv at see
Som Bautastenes Blokke.

Der var saa tyst, hver Bølge tav,
Mens Solen sank i Dvale,
Og Stjernehæren steeg fra Hav
Op gjennem Himlens Sale. —

Men da nu Dagens Øie slog
Sit Blik igjen paa Jorden,
En selsom Brudefærd de tog
Sig for at faae i Orden.

Med travle Hænder ud fra Land
En prægtig Bro de bygged;
En Snekke trak de tæt til Strand
Og den til Festen smykked.

Af Liliens Lampe, skjær og hvid,
Af Rosens Purpurfakkel
De Krandse droge hid og did
Imellem Toug og Takkel.

De laded den med sorten Beg,
Med Granens Qviste unge;
De dækked Alt med gyldne Neg
Og Drueklaser tunge.

Om Bov og Skrog de pynted op
Med Silketæpper rige;
Paa Mastens ranke, svaie Top
De lod et Banner stige.

De Ringe gav den unge Brud
Om Arme og paa Hænder;
I hviden Liin og Purpurskrud
De hylled hendes Lænder.

De klædte saa den Brudgom rank
I de trofaste Vaaben,
Og over Pandserskjorten blank
De hængte Purpurkaaben.

Da Parret saa var klædt og smykt,
De sattes høit i Stavnen,
Saa med den ene Arm de trygt
Hinanden holdt i Favnen.

De andre Hænder blev dem lagt
Paa Roret, til et Mærke,
At her og hist har lige Magt
Det Milde og det Stærke.

Da Sydens Nat i selsom Hast
Nu hylled Alt i Skyggen,
De lagde Ild til Snekkens Last
Og slog den løs fra Bryggen.

Men Børen, som fra Landet bar,
Storseilets Bug udspændte;
Med Roret ret, paa Veien klar
Frem Brudeskibet rendte.

Den dulgte Gnist fik Liv og Mod
Ved Begets stærke Føde;
Snart Luen op af Lasten stod
Med lange Tunger røde.

Strandfuglen med sit hæse Skrig
Den vaagned og blev bister;
I Sværm den fulgte Skibet, liig
En Esses hvide Gnister.

Hen over Dyb, ustandset frem
Gik hans og hendes Reise.
Ved Luen klar end saae man dem
I Stavn ved Roret kneise.

I Kjølens brat forsvundne Spor
Det Brudeblus sig speiler,
Mens ud mod dunkle Kiming foer
Den røde Dødningseiler;

Til fjernt, liig Stjerneskud, den slukt
Forsvandt i Mulm og Taager.
Hjem kom fra deres Natteflugt
De trætte Strandens Maager.

En Lykkelig.

1.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Veemodigt alle Stjerner saae
Til Blomsterne, som stille laae
I Blund ved Jordens Moderbryst
Og drømte sødt om Dagens Lyst.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig festligt havde Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjeldne Magt.
Ved Sundets Bred hver Bølge sov;
Den brune Hjort i dunkle Skov
Med fine Takker henad Ryg
I Græsset laae hos Hinden tryg.
Selv i den store, lumre By
Indslumret var alt Brag og Gny;

Den Syges Lys, halv Ild, halv Damp,
Med Livet streed den sidste Kamp.
Men i et snevert Stræde hist,
Høit under Taget, paa en Qvist,
I et forfaldent, gammelt Huus,
Der tindred end et rødligt Blus,
Mens af og til fra Vindvet sneeg
Sig let en blaalig Røg, der steeg
Og svandt, som Tanken svinder, naar
Det første Aftenblund man faaer.

2.

Der oppe i det snevre Rum
En Olding sad nedbøiet, krum,
Huulbrystet, mager, bleeg og stum.
Hans tynde Haar var hvidt som Snee;
Paa Munden var det let at see,
Den aldrig havde lært at lee.
I Pandens dybe Runeskrift
Ei læstes nogen stor Bedrift;
Men — var det Længsel, høi og kjæk?
Var det en Attraa, fuul og fræk,
Der pløied disse sære Træk?
Det saaes ei klart; thi som et Slør
Var vævet for hans Aasyns Dør.
Dybt Øiet laae bag Brynets Krands,
Men tindred der med mægtig Glands;

Man af dets Flamme, skarp og stærk,
Vel aned det uhyre Værk,
Der som en Ixionisk Ring
Fik sat hans indre Liv i Sving.
Paa Gulvet stod med Ild og Kul
En lille Ovn, foran hvis Hul
Han sad med Pusteren, og lod
Den Digel, som paa Ilden stod,
I Heden glødes rød som Blod,
Ja, hvid som Iis, imens han snart
Med Tangen snapped i en Fart
Saa hist, saa her en Ting og smeed
I Diglens slugne Gab den ned;
Og snart fra Hylden hist i Krog
Sig hented mangen støvet Bog.
Paa Tal, paa sære Tegn og Skrift
Hans Øie stirrede saa stivt,
Saa længselsfuldt, som hist i Sand
Kamelen speider efter Vand,
Som Synden efter Raadens Drik,
Som Manden efter Qvindens Blik.
Paa Stolen sank han atter ned,
Men rastløs midt i stille Fred
Han saae paa Diglens hede Skaal
Med jernfast Villie og Taal,
Som vented evigt han et Maal.

3.

Hvad var han før? — Saa reen og smuk
En Yngling, hvem en Moders Suk
Og Faderstoltheds Smiil fik sendt
Fra Hjemmet i det Element,
Som kaldes Livet, der at faae
Fuldendt, hvad de begyndte paa.
Han var saa livlig, kjæk og from,
Og hvor hans Fod saa sværmed om,
Var venligt Haandtryk, yndigt Blik
Og Smiil den Velkomst, som han fik.
Som Verden aaben for ham stod,
Saa hver en Sjæl sig ham oplod;
Og Rosens Duft og Druens Glød
Blev budet ham som dagligt Brød.
Til ædelt Liv blev vakt hans Aand,
Hans Blik blev klaret, Kunstens Haand
Ham førte mod en Hæderskrands,
Der huldt ham vinked med sin Glands.
Og det, der mest af Alt formaaer,
Saalænge Verdens Grundvold staaer,
At binde fast til Gud og Pligt,
At gjøre Livet til et Digt,
Saa rigt som reent, saa skjønt som sandt, —
En Qvindes Kjærlighed han vandt.
Skjøndt ingen sluttet Pagt ham bandt,

Han var i Tanken dog ei fri,
Men fandt sin Salighed deri.
Og det var netop paa det Punkt,
Da Elskovs Blomster, frisk og ungt,
Fra Himlen fik det første Bud
Og var just ved at springe ud,
Da — — dog et Blik endnu derpaa —
Et venligt Billed end — og saa —

4.

Høit stod en Skov paa Søens Bred,
Paa Skrænten laae et landligt Sted.
De slanke Piller Taget bar,
Og med de store, blanke Glar
Det skued over Sø og Mark,
Omduftet af en Blomsterpark.
Let Taagen over Søen laae
Og Morgenhimlen dæmred graa;
Men Lysekronens røde Blus
End straaled fra det muntre Huus,
Hvor der til lystig Sommerdands
Var samlet just en yndig Krands
Af Ungdom, Skjønhed, som ei let
Af Jubel og af Dands blev mæt.
Det raske Buestrøg end klang,
Sødt blandet med Hoboens Sang,

Og Paukens dumpe, faste Takt
Udøved end sin Tryllemagt,
Saa midt i Klang og munter Støi
End Par og Par i Salen fløi;
End perled Druens varme Blod,
Og Gaarden fuld af Vogne stod.
Men ude paa Balconen sad,
Beskygget af Orangens Blad
Og Laurens fyldig-brede Qvist,
Der stod i Vaser her og hist,
En Dame, ung og rank og veeg,
Med Kinden som Jasminen bleeg.
Til Stolens Bolster læned hun
Sin Nakkes Fletning, dunkelbruun,
Mens Cachemirens bløde Spind
Den spæde Skabning hylled ind!
Og under Kjolens klare Bræm
Hun strakte ud og viste frem
Et yndigt Tvillingpar, de to
Smaabitte, atlaskhvide Skoe.
Hun i en Rosenknops Carmin
Taus bladed med sin Finger fiin,
Som læste hun deri. Foran
Stod med sin Hat i Haanden han.
Til Pillen støttet, roligt, koldt
Med hendes Blik han Øie holdt.

De havde talt; nu Begge taug,
Men deres Tanker paa et Hav
Af Følelser omsværmed frit,
Og skiltes ad og mødtes tidt,
Som hid og did paa Dammen to
Libeller fare uden Ro.
De havde talt; men skjøndt hvert Ord
Henflagrede som Dandsens Chor,
Der med sin Rhythme, med sin Klang
Ledsagede dets lette Gang,
Det faldt dog tungt paa Guldets Viis,
Og haardt som Jern og koldt som Iis.
Det var en Afsked — uden Grund!
Det var maaskee et Lune kun?
En Grille, som det havde voldt?
Det klang ret spøgefuldt, men koldt.
Han var bestemt, han talte kort:
Han vilde bort, han maatte bort!
For evig? Nei! han kom igjen,
Naar Tiden havde veiret hen
Saa hiint, saa dette fra hans Vei, —
Om Tingen selv han ymted ei.
Det lod, som han med sorgløs Aand
Gav slip paa dette fine Baand,
Som her ham holdt. Et raat Maaskee
Han gav til Lindring for den Vee,

Som vel han vidste, nu var vakt
I Qvindehjertets rige Schacht.
Han fjerned sig med høfligt Buk;
Men ingen Smerte, intet Suk
Lod ane, at i Haabets Blomst
Ham Spiren laae til Atterkomst.
Han sprang i Vognen, vugged blødt
Og drømte om en Fremtid sødt.
„Hvad mægter ei en Villie stærk?“
Han tænkte: „med fuldbyrdet Værk
At sige — hvilken salig Fryd! —
Til hende og mig selv: Nu nyd!“
Og dog forbi hans Øie gik
Hiint smertefulde Afskedsblik;
Og dog gjentoned i hans Bryst
Hiin sittrende og sagte Røst,
Hvormed hun hvisked sit Levvel!
Og levende stod for hans Sjæl,
Hvor nu paa Knæ hun havde lagt
Sig for sin Seng, i hviden Dragt,
Og der sin Kind i Puden dulgt
Af Hjertens Angst og Qval forfulgt,
At søge, ene der med Gud,
I Sukket Trøst og græde ud!
Hans Tanke roligt saae derpaa,
Og trøstigt lod han Hjertet slaae.

Han troede sig bevidst, at ei
Ham Letsind førte denne Vei.
Han stoled paa ved kraftig Taal
Engang at naae sit høie Maal.
Da skulde Sorg og Savn og Alt
Med Renter vorde rigt betalt;
Da kunde han — o, søde Fryd! —
Tilraabe hende: Kom og nyd!
Den Tanke var det varme Lys,
Som dæmped Hjertets Febergys
Og fæsted Freden i hans Sind, —
Og sødeligt han slumred ind.

5.

Hvo Eensomhed sig kaare vil,
Ham hjælper Verden snart dertil.
Som Taage svinder Mængdens Flok,
Enhver har i sit Eget nok;
Og Attraction og Sympathie
Er Baand med liden Holdning i.
Her listed han sig bort, og brat
Han saae sin Plads igjen besat;
Hist, hvor man saae ham gjerne før,
Man aabned selv hans Flugt en Dør.
Han blev som Iis, og Vennens Fod
For evig kold hans Bo forlod;

Og snart han var saa ene der,
Som strandet Sømand paa et Skjær.
Det lykkedes! Han gjorde meer;
I Hjertets mest forborgne Krog,
Hvor Blodets bedste Aare slog,
Han fjæled hvert et Mindeblad,
Den lange, rige Perlerad
Af Dages, Timers Sorg og Fryd,
Sin Tankes Skat, sin Vandrings Pryd,
For dem engang at drage frem
Af deres stille Nattegjem.
Han laased for sit Mindes Grav
Og slængte Nøglen fjernt i Hav;
Og hvergang Tanken kom forbi
Hiin Dør, hermetisk lukket i,
Den flygted, skamfuld og beklemt,
Til Alt i Glemsels Dyb var gjemt.
Han var alene; men hans Aand
Var ikke fri! Ved magisk Baand
Den lænket fandt sig til eet Punkt,
Hvori dens Liv var evig ungt.
For Verden, som han havde tabt,
Han havde sig en anden skabt.
Naar Skjønhed, Tanke, Poesie
Ham vinked med sit Trylleri;
Naar Kunstens Børn, naar Harpens Stræng,
Naar Luft og Hav og Skov og Eng

Ham lokkede med venligt Blik,
Med yndig Røst, hans Tanke gik
Til Hiint: „Engang — o, hvilken Fryd! —
Jeg sige tør: Nu hviil og nyd!“ —
Han var alene. Villiestærk
Af rastløs Iver for sit Værk
Han hørte ikke Livets Kald,
Ei Tidens tunge Hammers Fald.
I Nattens Hvælving stod den Skrift,
Hvorpaa hans Øie stirred stivt,
Og gamle Bøgers mugne Duft
Forfrisked ham som Vaarens Luft;
Og Smelte-Essens Lue heed
Var Solen, han sig varmed ved.
Tung var hans Id, men Styrkens Ord
Oplivende ham gjennemfoer:
„Snart — snart min Idræt er forbi,
Da er jeg mægtig, riig og fri!“ —
Naar Nytaars Morgenklokken slog,
Og Tusinder til Templet drog,
At sende Gud fra rørte Bryst
For Livet Tak og hente Trøst,
Hans Tanke var: „Ak, ja! engang
Jeg aabner og min Celle trang,
Og blander da min Jubelsang
Med disse Chor, som hisset lød,
Og priser Gud, indtil min Død!“ —

Som Fjeld, med sneebedækte Top,
Af Sol forgyldte dukke op
Fra Skyers dunkle Hav, og brat
Forsvinde i den sorte Nat,
Saa glimted Haab tidt frem og svandt,
Men i eet Ord nyt Mod han vandt:
„Maaskee i Nat! maaskee i Dag!"
Og dobbelt slog hans Hjertes Slag.
Men denne Nat og Dag blev Aar,
Der meied bort hans Ungdoms Haar,
Der sendte Snee paa Issen ned,
Saa Kinden blegedes derved.
Hans Ryg blev krum, hans Blod blev koldt,
Med stivnet Haand han Tangen holdt
Og Pusteren; kun Øiets Ild
Gav Aanden evigt Tønder til.
En Slægt var voxet op og død,
En anden Slægt igjen var fød,
Han saae det ei; hans Blik var lukt
Og blindt for Livet og dets Flugt.
Saa stod han, som paa Klippetop,
Hvor ingen Lyd kan svæve op
Og ingen Duft fra Dalens Flor,
Men Taushed kun og Tomhed boer.
Sit eget Billed her han saae
Uhyre stort afspeilet paa

Den nære Sky. Med rædsom Lyst
Han i en Skygge fandt sin Trøst,
Til Dagens Stjerne sank, og Alt
Igjen i Nattens Mulm henfaldt.
Det var et Gjøglespil, en Dunst!
Som Sandhed straaled kun hans Kunst.

6.

Det var en Julinat, hvis Duft
Og Varme fyldte Jord og Luft.
Guldsolen stod i Løvens Tegn,
Som hersked i den Himlens Egn,
Hvor rige Stjerner denne Nat
Sig havde festligt Stævne sat,
For hemmeligt, i enig Pagt
At øve deres sjeldne Magt.
Paa Hvalvet stod hans Stjerne rød,
Det var den Stund, da han blev fød.
Som Løvens Barn paa denne Jord
Han var udseet til Lykke stor.
Ved Tal, ved Tegn, ved Ildens Magt
Heel tidt han havde Grunden lagt
Til mangen Bygning, der var reist
Og havde stolt mod Himlen kneist;
Men kun et Pust — og Alt var Dunst!
Thi hver dybsindig Kløgt og Kunst,

Al snild Beregning var dog tom,
Han som i Blinde famled om,
Saa hver en Bygning fandtes huul.
Eet var der end, som laae i Skjul,
Som ei blev lært i nogen Bog,
Ei i Naturens Hjertekrog,
I Ord, i Urter eller Steen,
I Jorden mørk, i Luften reen,
I røden Ild, i tunge Hav, —
Eet, som kun Lykken ene gav!
Eet, som den reiste Bygning bandt
Og fastned, saa den brat ei svandt,
Men herligt til sin Mesters Priis
Stod som et evigt Paradis,
Der bød ham ind til al den Lyst,
Som fryde kan et jordisk Bryst! — —
Her Lykken var sin Beiler tro;
Alt stod den ved hans stille Bo.
Den hemmelige Stund var nær,
Da han for alt sit Livs Besvær,
Erkjendt som Løvens ægte Søn,
Af Lykken skulde faae sin Løn. —
Ved Ovnen paa sin Stol han sad,
Hvor i halvhundred Aar i Rad
Urokket Lid han Dag og Nat
Til et Maaskee nu havde sat.

I Stolen mat tilbagelagt
Paa Diglen gav han nøie Agt;
Med Pusteren han af og til
Gjød Liv i Ovnens røde Ild,
Mens stundom Øiets Længselsblik
Ud af det aabne Vindve gik
Mod Himlens Hvælving, hvor han saae
I det uendelige Blaae
Sin Stjerne tindre klar og smuk.
Dybt Nattens Hjerte drog et Suk,
Og gjennem Luften dæmpet svang
Sig Midnatsklokkens første Klang.
Da sluktes Ovnens Flamme brat,
Tæt favned ham den stille Nat,
Og som dens sorte Teppe faldt,
Sig aabenbared en Gestalt.
Let hæved sig den spæde Krop
Af Diglens hede Munding op.
Med gyldne Lokkers kruste Pragt
Om Pande, Barm og Skuldre lagt,
Med Øiets Stjerne sapphirklar,
Med purpurlyse Vingepar,
Iført et skinnende Gevandt
Hun svæved — smiled — og forsvandt!
Det Chrysaliden var! — Kun eet
Secund hun dvæled; men i det

Var al den Salighed udtømt,
Som nogen Tanke sig fik drømt.
Hans Værk var endt! — Hans Sorg og Harm
Var veiret bort fra trætte Barm;
En Sum af Livets fulde Lyst
Var strømmet til hans aabne Bryst.
Hans Længsel stillet var, hvert Haab
Var signet i den gyldne Daab —
Ved hendes søde Øiekast.
Det var hans Liv! — Hans Øine brast,
Mens Panden segned, og hans Blod
Blev koldt, og Hjertet stille stod.
Men Dagens første Dæmring saae
Ham kold og stiv at sidde paa
Den gamle Stol. Den slidte Tang
End løst i visne Fingre hang.
Let Morgenvinden listed ind
Og vifted om hans blege Kind;
Ret som en Trøsterinde blid
Den leged med hans Lok saa hvid.
En Spurv, nysigen, qvik og glad
Paa Ovnens kolde Hjørne sad.
Da man saae til, var Diglen fuld
Af puurt, uskjæmmet Jomfruguld;
Men Kunstens hemmelige Ord
Blev lagt med Mesteren i Jord.

Den rige Frøken.

Det var just en St. Hansdag
I Skiemminge *) By;
De Aftensangs Klokker
Høit dirred imod Sky;
Og Folk gik fra Kirke
Saa stille og froe,
Som over dem den hvælvede,
Den lyseblaae Bro.

Der vandred blandt de Glade
En Ungersvend tyst,
Og lod sit Hoved hænge
Heel tungt paa sit Bryst,
Som lytted han til Sorgen,
Der havde taget Bo
Derinde, og lod ham
Hverken Rist eller Ro.

*) Maribo.

Nys stod han paa Trefoldighed
Hos ham ved høien Mast,
Og blæste kjækt Trompeten,
Mens Gothens Hjerne brast.
Nu var han atter hjemme
Paa den saftgrønne Ø,
Og havde sig trolovet
Den væneste Mø.

Med Saug og Høvl han sysled,
Men var endnu kun Svend!
Og det var netop Knuden —
Hvad kunde løse den?
Skjøndt det gav fiint i Skjeppen,
I sin Fritid ung Frands
Hjalp Stadsmusikanten
I Kirken og til Dands.

Hist blæste han til Psalmer,
Og her til en Svingom;
Hans Valdhorn hørtes gjerne,
I hvor det saa kom.
Det fulgte lige villigt
Med sin smeltende Klang,
Naar gamle Qvinder sukked,
Og naar Ungmøer sang.

Han hovled og han blæste —
Men ligevidt det drev,
Skjøndt Pigen tog ham gjerne
Foruden Pas og Brev.
Men hvad kan Sligt vel hjælpe,
Naar Fatter ikke vil?
Et Borgerbrev var Skatten,
Hans hele Hu stod til.

Nu kom han just fra Kirken
Og vilde afsted
Til Herregaarden hisset
Paa Søens grønne Bred.
Der skulde han nu blæse
Den Sommernat saa lang,
Imens hans Hjerte banked
Og Bryllupsgjæster sprang.

Med Valdhorn under Armen
Og Hatten lidt paa Kant,
I børstet Kistekjole
Gik han nok saa galant.
Fra mangt et Vindve titted
To skjelmske Øine ud,
Som tænkte: „Han er nydelig.
Det veed den søde Gud!“

Men nær ved Vesterport
Han sagtnede sit Skridt;
Han skottede til Siden
Og rømmede sig lidt.
Da aabned sig et Vindve
I Huset brat,
Hvor over Døren dingled
En galloneret Hat.

Der vinked ham en Haand,
Der straaled ham et Blik,
Som fra to kjære Stjerner
Saa venligt fremgik;
Der smilede to Læber,
Og fra det unge Bryst,
Som svulmed under Silken,
Klang den sølvklare Røst:

„Men Frands! hvor er det fat?
Hvad tænker du dog paa?
Vil uden et Farvel
Du saadan fra mig gaae?
Nu Fatter spiller Kegler,
Kun Moder sidder her, —
Hun seer det jo saa gjerne,
Vi har hinanden kjær!“

Han traadte hen til Vindvet
Og greb den Haand saa hvid;
Han trykked den til Munden
En langsommelig Tid.
Og da han vel var færdig,
Med Haand paa Hjertet lagt:
„Min Edel! min Fæstemø!"
Var Alt, hvad han fik sagt.

Da smilede Pigen
Alt med sin Mund saa rød:
„Lad være, Frands! at sørge!
I al vor Sorg og Nød
Vorherre nok vil hjælpe!
Har jeg da mere Mod,
End du, som for din Konge
Har vovet Liv og Blod?

Gak trøstig ud og blæs
For Brud og Brudgom hist;
Snart skal vi ogsaa dandse,
Det troer jeg forvist.
Vi Arm i Arm skal vandre, —
Er du saa rigtig glad?
Naar mig du har i Favn,
Og vi aldrig skilles ad!"

„Men hør!" blev Edel ved
Med en Mine snild og fiin.
„Du kommer just paa Veien
Forbi den Borgruin,
Som ligger tæt ved Søen,
Med Krat og Mos begroet,
Der, hvor den rige Frøken
I fordums Tid har boet.

Da kneised stolt i Skoven
Hendes taarnede Gaard;
Paa Marker og i Enge
Der vrimled Qvæg og Faar;
Smukt pranged hver en Hylde
Af Sølvkander fuld;
I Kisterne var Linned,
I Kasserne var Guld.

Aarvaagen som en Drage
Hun ruged paa sin Skat,
Og tælled sine Skillinger
Ved Dag og ved Nat;
Men ikke selv en Hvid hun
Af Medynk slap løs
I Stodderens Pose, naar
Ved hendes Port han frøs.

Fra Øster og fra Vester kom
Saa mangen Ridder prud
At føre hjem den Skjønne
Til sin Borg som Brud;
Men aldrig blev hun fæstet;
Thi ei med nogen Mand
Hun vilde skifte Gods
Eller bytte Jomfrustand.

Men da hun saa var død,
Gud veed, hvorhen hun kom!
Nu maa for Sjælens Frelse
Hun endnu vandre om
Ved Borgens sjunkne Mure
Hver evige Nat,
Indtil med Fattigfolk
Hun har skiftet sin Skat.

Min Moder selv har sagt mig,
At mangt et fattigt Par
Med en kjøn lille Skilling
Hun udstyret har.
Maaskee hun kunde hjælpe —
Hvad mener du, min Dreng?
Til at brede vor Dug
Og rede vor Seng!“

„Ak, dril mig ikke, Edel!
Hvo troer vel nu paa Sligt?
Dog jeg skal ei forsømme
Den ringe Christenpligt
At gjøre Bøn for Sjælen, —
Jeg tænker da ved mig:
Gud give, hun var salig,
Og jeg lidt mere riig."

Men Edel taug og greb
Med fine Hænder om hans Bart,
Og trykked to, tre Kys
Paa hans Mund i en Fart:
„Der har du Reisepenge,
Lad see, min Hjerteven!
Du bringer mig med Renter
Min Kapital igjen!"

Saa skjød hun ham tilbage
Og smække Vindvet i;
Og han gik ud af Byen,
Hen ad den smalle Sti,
Langs Søen, forbi Muren
Med Krat og Mos begroet,
Der hvor i fordums Dage
Hiin Frøken havde boet.

Paa Herregaarden sad han,
Tungsindig som han var,
Mens Bryllupsgjæster svang sig
Omkring det unge Par.
Med sine Kammerater
Til første Hanegal
Han fyldte op med Toner
Den store Riddersal.

I blanke Sølvpokaler
De Tjenere bar frem
Den spanske Viin, som dufted
Og vinkede dem;
Men Frands ved hver en Draabe,
Som over Tungen gleed,
Paa liden Edel tænkte
Med meer Veemodighed.

Tilsidst da alle Gjæster,
Samt Spillemand og Stræng
Og Brudefolk var trætte
Og gjerne søgte Seng,
Gik og de Musikanter
Langs Søen, gjennem Skov,
Hvor end i deres Reder
De smaa Fugle sov.

Men da de kom til Muren
Med Krat og Mos begroet,
Der hvor i fordums Dage
Hiin Frøken havde boet,
En lille Stund de hviled,
Og hørte tause paa,
Hvor Søens Bover sagte
Mod Bredden monne gaae.

Da hvisked ung Frands:
„Nei, hør dog nu engang!
Lad os den Frøken hilse
Her med en Morgensang.
Hun skal jo boe histinde;
Maaskee hun komme vil,
Og Spillemands Penge
Hun da skjenker os til.“

En hoihellig Psalme
De strax da stemmed i;
Ud bredte sig i Skoven
Den søde Harmonie.
Det klang som Engle-Vingeslag,
Som Trøst og som Haab,
Som Forbarmelse og Naade
Efter Smertens bittre Daab.

Men knap var sidste Tone
Hensmeltet og død,
Saa traadte ud en Skikkelse
Af Nattens sorte Skjød.
Det var en Qvinde, høi og rank,
Hun kom med sagte Trin,
I gammeldags Kjortel
Og om Panden hvide Liin.

Dybt neied hun for Alle,
Som de nu stod paa Rad,
Og rakte hver en Rosengreen
Med duftende Blad.
Dybt neied hun mod Jorden
Og som en Taage svandt; —
De Spillemænds Tunger
Forfærdelsen bandt. —

Med Eet gav sig den ældste
Trompeter til at lee:
„Hun tog os kjønt ved Næsen,
Det er jo let at see.
Ja vist! en deilig Frøken!
En Bondetøs det var,
Som tidligt skulde malke
Og nu holdt os for Nar!"

Nys stod han paa Trefoldighed
Hos ham ved høien Mast,
Og blæste kjækt Trompeten,
Mens Gothens Hjerne brast.
Nu var han atter hjemme
Paa den saftgrønne Ø,
Og havde sig trolovet
Den væneste Mø.

Med Saug og Høvl han sysled,
Men var endnu kun Svend!
Og det var netop Knuden —
Hvad kunde løse den?
Skjøndt det gav fiint i Skjeppen,
I sin Fritid ung Frands
Hjalp Stadsmusikanten
I Kirken og til Dands.

Hist blæste han til Psalmer,
Og her til en Svingom;
Hans Valdhorn hørtes gjerne,
I hvor det saa kom.
Det fulgte lige villigt
Med sin smeltende Klang,
Naar gamle Qvinder sukked,
Og naar Ungmøer sang.

Han høvled og han blæste —
Men ligevidt det drev,
Skjøndt Pigen tog ham gjerne
Foruden Pas og Brev.
Men hvad kan Sligt vel hjælpe,
Naar Fatter ikke vil?
Et Borgerbrev var Skatten,
Hans hele Hu stod til.

Nu kom han just fra Kirken
Og vilde afsted
Til Herregaarden hisset
Paa Søens grønne Bred.
Der skulde han nu blæse
Den Sommernat saa lang,
Imens hans Hjerte banked
Og Bryllupsgjæster sprang.

Med Valdhorn under Armen
Og Hatten lidt paa Kant,
I børstet Kistekjole
Gik han nok saa galant.
Fra mangt et Vindue titted
To skjelmske Øine ud,
Som tænkte: „Han er nydelig,
Det veed den søde Gud!“

Med blussende Kinder
Og bankende Bryst
Han takkede Vorherre,
Og sankede sin Høst;
Og da han havde gjemt
Hvert gyldent Rosenblad,
Han tænkte: „Naa, Edel!
Hvor hun vil blive glad!“ —

— En Morgenstund det banked
Paa Hattemagrens Bod;
To statelige Borgermænd
I Stuen fremstod.
For Mester Frands de beiled
Til Jomfruen da,
Og Fatter raabte: „Gjerne!“
Men Edel hvisked: „Ja!“

Nu havde Sagen faaet
En Omskiftelse brat:
Den Hattemáger selv
Tog af for Frands sin Hat;
Og Frands han bar sit Hoved
Meer freidig og kry;
Men Pigen — hun var blevet
Undseelig og bly.

Da saa med Faer og Moer
Alt var klappet og klart,
Det lysteligste Bryllup
Blev feiret i en Fart;
Og Farten gjennem Livet
Den blev dem let og fro,
Indtil dem Herren kaldte
Til Evighedens Bo.

I Kirken, tæt ved Choret
Imellem Tavler fleer
Et prægtigt Epitaph
Paa Muren end man seer;
Der stande de, afskildrede
Alt efter gammel Skik,
Med foldede Hænder
Og andægtige Blik:

Han i sin Raadmands-Kappe
Og Pibekrave fiin;
Hun sort i Silkekjole
Med klare Hovedliin!
Til Høire og til Venstre,
I streng Symmetrie
Staae Sønner og Døttre,
I hver Række ti.

Træsnit.

Wo sich vier Arme geschließen in ein,
Nie süßre Freude die Sonne überschein;
Da wird gedrucket von zweien Herzen so nah',
Laub war nie so dünne, deß Statt man funde da.

Christian von Hamle.

Vignet.

Troer ei, at Elskovs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffers Dandsechor
Han reiser sine Throner!
Troer ei, han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvæsser!
Ei altid spænder han sit Garn
Ved lumske Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Oncler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Allarm
Bag Oberstens Battering,
Han taaler ingen rolig Barm
Bag en gemeen Mundering.

Han rammer Hjertet nok saa vist,
Hvor Pels og Vadmel værne,
Som Brystet under fiin Battist,
Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
Og ligegodt den fulde Barm,
Fordulgt i uldne Trøier,
Som den, der svulmer hvid og varm
Bag Tyll og Silketøier.
Han styrker vel den Riddersmand,
Som intet Spær kan rokke,
Han drager ham til Skrankens Rand
Ved Damens blonde Lokke; —
Men Bondens Knøs ved Høstens Tid
For Ridderen ei viger;
Han strider tidt en ædel Strid
For alle smukke Piger.
Den Ene kroer sig fiirligt, ømt
I sine gyldne Lænker;
Den Anden spørger uden Skrømt,
Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
— At sige kun figurlig —
Og male Landets frie Natur,
Thi den er saa naturlig.
Her skrider ingen Hertug frem
Som i de smaa Noveller,

Her har ei Ducs og Grever Hjem,
Prindsesser ikke heller;
Ei Lorden med Camascher paa
Sin Elskovsqval forkynder; —
Nei de, som paa min Scene gaae,
Er jævne, danske Bønder.
Og Scenen, er den ikke smuk?
Ak! under Løvets Bue
Der lyder dog et Elskovssuk
Meer kjønt end i en Stue.
Husk paa, at Nattergalens Hjem
Er mellem Løv og Grene,
Paa Landet svulmer Rosen frem
Og Lilierne de rene;
Violen venligt leger Skjul
Ved Bækkens klare Vove,
Og Solen vælter blank sit Hjul
Høit over tause Skove,
Af Maanens ømme Øiekast
Kan Slettens Pige lære; —
Jo, her staaer Amors Tempel fast,
Hvor kan det andet være?
Han boer i Skov, han boer i Dal,
Han sig i Hytten sniger,
Han flagrer i den mørke Stald
Og gjækker Bondens Piger.

Jeg saae den lille Gud, min Tro!
Hvor Hyrdehornet klinger,
Der sad han paa en Malkeko,
Og slog med sine Vinger.
Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd,
Det var saa kjønt at skue;
Han var, som han var hjemme der,
Og klar steeg Faklens Lue.
Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
Han har ved Juledandse
Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
Han knytter mange Krandse.
I Vaarens lysegrønne Lund,
Hvor Bukkar staaer i Klynge,
Han lærer Pigens røde Mund
Et Elskovsqvad at synge;
Den vilde Jæger i sin Skov
Til Sangen jo maa lytte;
Han standser, lader flye sit Rov,
Og vorder selv et Bytte.
Sirenen soler sig paa Steen
Med sine hvide Bryster;
Hun har en Stemme sød og reen,
Med Sang hun sig forlyster;
Imens hun fletter Haarets Guld,
Sig Bølgen sagte vugger,

Thi Elskov, heed og længselfuld,
I hendes Sange sukker.
See, Fiskerpigen roer i Land
Bag Bugtens grønne Banker,
Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
Og synker dybt i Tanker;
Hun røres ved det hulde Qvad,
Hun græder, Barmen hæves;
Sin Haand hun rækker ham, der bad
Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
Med Ydmyghedens Stempel
Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
En Fløi til Gudens Tempel;
Og i den lille Hal vil jeg
Iblandt saa meget andet
Ophænge Jer et Contrafei
Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

„Naar Kukkeren den sover, og Nattergalen slaaer,
Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smiil.

Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Saa seile vi til Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der favnes vi og kysses den hele Sommernat!“

Saa talte hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
Jeg saae kun hendes Bulle med Sølverlænken paa,
Det røde Stoffesskjørt og de Fødder pene, smaa.

Det hvide Særkeærme høit om den trinde Arm,
Og Silkeklædet hang løst om min Piges Barm;
Det gav jeg hende selv til Markedsgave nys,
Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
Og hele Byen slumred, da stod vi begge to
Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,
Der skued jeg saa henrykt min Elskedes Smiil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Vi landede paa Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der vilde vi jo kysses den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
Jeg ønskede: Gud give, du var min Ægteviv!
Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne Grund,
Jeg kyssed hendes Øie, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord;
Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

„Jeg hørte fra mit Vindve, at her var Stevnet sat,
Her vilde I jo kysses den hele Sommernat?
Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

For unge Hjerter stiller han Nettet trædsk og snild,
Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Piil;
Og Pilen, ak! den brænder, den er dyppet i en Gift,
Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

Rynk ei dit Øiebryn, min vakkre Ungersvend!
Græd ei, du kjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!
Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv;
Vær du min troe Forvalter — og du hans Ægteviv!"

Steffen og Anne.

Lidt udenfor vor By ved det røde Vangeled
Paa den svulmende Banke der boer Steffen Smed;
Saa tæt ved Veien staaer hans Smedie og hans Huus,
Med de blankeste Vindver og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
Han hviilte sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
Og skued ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued ham saa vel,
Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
Hun rakte ham saa villig den søde Kind og Mund;
Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; da skiftede hun Sind
Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Vind;
Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
Som mere hende rørte end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Saxen saa fiin,
Som nogen Frøken bruger i det spædeste Liin,
Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Barm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
Og Gnisterne fra Essen de foer saa høit i Luft,
Da lytted han heel ofte til den rolige Dal;
Der qviddrede en Stemme, som en kjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
Thi til den velske Cither han hørte disse Ord:
„Mig aldrig gaaer af Minde dit Øies søde Smiil,
Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piil.“

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
Vort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted;
Den smægtende Tone han strækker saa lang,
Alle Pigerne maae græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skriin,
Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
I venstre Øre hænger en Ring saa sølverhvid,
Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
I Portrummet seer han skjøn Anne; hun staaer
Og forer fine Ællinger; den graadige Flok
Ommylrer hende tæt, og faaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
Han fæster saa undseelig sit Øie mod Jord.

„Her er jeg, skjøn Anne! du kjender mig saa vel,
Vil du min Hustru være, meer end min halve Sjæl?
Ak, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat
Jeg haver ikke Ro, hverken Dag eller Nat!"

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hurtigt gaaer!
Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!
„Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
Jeg gjerne jo vil bie to Aar eller fleer!

Den rørte ham ikke, den pusted op et Baal,
Den hærdede hans Hjerte, som Vand hærder Staal;
Men hist i Dalen eensomt de forelskede To
Sødt strømmed hen i Ømhed, og hviskede og loe.

I Haugen ved Gaarden sad skjøn Anne med sin Ven,
De Timer var saa korte; — nu maa han gaae igjen.
Hun fulgte ham til Porten, hvor hun stod med Steffen nys,
Der gav hun ham det første, og ak! det sidste Kys!

Thi, som han sig vil liste forbi Smedien brat,
Der suser ud et Lyn i den stjerneklare Nat!
En glødende Piil i hans Hjerte sidder fast,
Han sank, hans Cither klang, og hans Øiestene brast.

Men vanvittigt griinte den fortvivlede Smed,
Saa Svalen over Døren den vaagnede derved:
„Nu aldrig meer med Smerte du skal see hendes Smiil,
Nu kjøles i dit Hjerte den brændende Piil."

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Bidstrupgaard,
Han bider i sin Lænke, han rusker i sit Haar;
Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund:
Og Anne? — ja, hun sørger vel endnu en lille Stund.

Her har ei Ducs og Grever Hjem,
Prindsesser ikke heller;
Ei Lorden med Camascher paa
Sin Elskovsqval forkynder; —
Nei de, som paa min Scene gaae,
Er jævne, danske Bønder.
Og Scenen, er den ikke smuk?
Ak! under Løvets Bue
Der lyder dog et Elskovssuk
Meer kjønt end i en Stue.
Husk paa, at Nattergalens Hjem
Er mellem Løv og Grene,
Paa Landet svulmer Rosen frem
Og Lilierne de rene;
Violen venligt leger Skjul
Ved Bækkens klare Vove,
Og Solen vælter blank sit Hjul
Høit over tause Skove,
Af Maanens ømme Øiekast
Kan Slettens Pige lære; —
Jo, her staaer Amors Tempel fast,
Hvor kan det andet være?
Han boer i Skov, han boer i Dal,
Han sig i Hytten sniger,
Han flagrer i den mørke Stald
Og gjækker Bondens Piger.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
De sneehvide Ærmer til Haandleddet naae;
Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
Den dreier Rokkehjulet med trøstigt Mod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbærhæk
Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
Der gaaer den lille Ælling saa guul og rund og reen.
Ret som en Æggeblomme, der nylig har faaet Been.

Paa sin Vinge svømmer Bien, mens Solen er saa varm;
Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin Arm;
En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
Sig skynder over Mark, over Grøft, over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
Men smukkest var dog han paa den skimlede Hest;
Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin Rok.

„Hil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skjøn,
Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!"
Da neied sig mod Jorden den tugtige Mø,
Af Blussel og Angst var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!"
Da rysted hun paa Hovedet med blussende Kind,
Da greb hun til sin Rok og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
Liden Else, i Morgen er der atter en Dag!"
Det sagde han saa listigt og saae til Pigen ned,
De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
Din Fløielskjortel foeres med Sobel og Maard,
Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm.

Til Harper og til Fløiter under tusind Kerters Glands
Paa kostelige Tillie der træde vi vor Dands;
Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret."

Da reiste hun sit Hoved, slog Lokken fra sin Kind,
Hun smiilte med sit Øie, saa listefuld i Sind.
Hvor gule var de Lokker, som rundt om Panden laae,
Og saa disse Øine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kuns Bondepige, men I en Ridder stolt,
Snart vilde eders Øie kun skue mig koldt;
En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
Thi hænge I bort eders blanke Herresværd!“

„Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Væg,
Nu vil jeg hvæsse Leens og Plougjernets Ægg.“
„Men Kaaben hiin røde jeg aldrig skue vil,
En dygtig Vadmelskofte maa I lægge jer til!“

„Ja Vadmel vil jeg bære, og det røde Fløielsskrud
Paa Herrens høie Altar jeg breder ydmygt ud!“
„Saa skjenker I bort eders ridderlige Hest;
Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst.“

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Ganger graa,
Den Hest, som mig har baaret, skal Ingen sidde paa;
Men selv vil jeg langsomt i Plougfuren gaae,
Ifald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae.“

„Af Eders Borgekjelder I trille hvert et Fad,
Det Øl og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!“
„Ja gjerne vil jeg drikke det danske Øl og Mjød,
Saa giver jeg min Sanger den Viinmost saa sød;

Ei lyder Sangen listigt, naar Halsen er for tør,
Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
Det sagde han saa listigt og saae til Sangren hen,
De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

„Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
Det sætte I for Knæ, og bryde det brat;
Og ned maa I styrte eders stolte Ridderhuus,
Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straalte hans Ansigt med Høihed og Ro,
Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
„Jeg seer, liden Else, du kan dig fra mig snoe,
Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!

I Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus;
Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
Christ give, hver en Ungmø var trofast som du!
Belønne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted han omkring sin urolige Hest,
Bort foer han med sin Skare som en Efteraarsblæst;
Da raslede Løvet under dundrende Hov,
Vildt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjerdet sprang sig hendes hjertenskjære Ven,
Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen;
Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
Hvor Guldgaasen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakkre Piger paa Danmarks grønne Vang,
Der blive deres Beiler troe, jeg digted denne Sang.
Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
Thi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

I græsbegroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
Der slynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
Paa dens ene Side hæve sig Eeg og Bøg i Sky,
Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støvler paa?
Hans vaiende Kaske sig speiler dybt i Aa?
Det er Jørgen Rytter, en Krigskarl saa rank;
Forsigtig han sig støtter paa Pallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryg,
Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Hofte den pene Malkespand;
Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
„Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig!
Men bliver du mig ogsaa tro foruden Falsk og Svig?

Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig:
Det er en vakker Knøs, ja han valser grumme snildt;
Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt.

Hør! øiner du i Stranden fjernt den store Kampesteen?
Den salte Bølge bruser og slikker den reen;
Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
Min Brudeseng forsanden af Søgræs og Tang!"

Hvad tog han frem af Tasken? En gylden Ring paa
Stand!
Den satte han saa venligt paa hendes Guldbrand;
Han trykkede sin Knebelsbart paa hendes søde Mund,
Og vandrede saa bort gjennem tykke Bøgelund.

„Ak, det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære Ven!"
Saa hvisked hun, og satte sig, og malkede i Spand,
Fra begge hendes Øine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraarstide; — men da Høet skulde ind,
Da gik hun med sin Rive, og sang med muntert Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven
hen,
Hver Aftenstund hun valsed med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
Alt Qvæget stod i Huus, og man slagted Lam og Gjæs;
Sad Trine just i Stalden hos sin hjelmede Ko,
Der bad hende Peter om Hjerte og om Tro.

„Ung Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
Han rede kan sin Hustru saa blød en Ægteseng; —
Jeg hører ei fra Jørgen; han staaer sig vel brav, —
Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!"

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
Hun kyssede saa blussende den friske Ungersvend.
Da var hun vel glad; men underligt engang
Hendes Fæstensring imellem blev hende for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
Hver Sø var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
Da var der ogsaa lyst tregange over Ø
For velagte unge Karl og dydsirede Mø.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
Da de rødgule Aftenskyer alt i Luften hang;
Da skulde Slædefarten over Strandbugten gaae
Til Peters Gaard paa Næsset; der skulde Dandsen staae.

Den første Slæde gjemte den rødmende Brud,
Den elskovsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
Saa kom de Gamle, alle med et andet Slags Ruus,
De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde skinner broget, og Bjælden gjør Musik,
Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik;
Tvert over Veien stormer en Rytter i Galop,
Og Iisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kasken nedvifter et Svæv af Hestehaar,
Den lange brede Pallask mod venstre Spore slaaer,
Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit Laar;
Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
Ak! Bruden dækker Øiet med et hvinende Skrig!
Han vinker blot med Haanden; hendes Kudsk styrter ned,
Og de fnysende Heste over Fladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
(Den salte Bølge bruser og slikker den reen),
Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
Man hørte blot et Klageskrig, man saae dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
Da hører man det Jammerhyl i skumle Aftentid;
De Piger hviske ængsteligt paa deres Qvindeviis,
Men liden Dreng om Morgenen faaer af sin Moders
Riis.

Den, som har Visen sjunget, det er en dansk Student,
Og endnu er ham aldrig slig Hjerteqvide hændt;
Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
Mon hun vel ogsaa volder hans Hjerte saadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad just i vor Hauge med Naalen i min Haand,
Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
Da kom den unge Greve med Fjedren i sin Hat,
Paa Jægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted sig paa Bøssen, med Smiil paa Mund og Kind:
„Hør, Lise! giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!
Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!
Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!"

Javel, min ædle Herre! jeg svared ikke seen,
Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!
„Nei, Æbler er vel røde; men noget mere rødt
Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
„Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus."

„Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;
Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,
Saa faaer du denne Kjede, som blinker paa mit Bryst!"

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
Han er dog meget raskere og være vil min Mand!
Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
Ifald de fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroisk, mit vakkre Pigebarn!
Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn;
Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sø,
Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!"

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steeg paa Gjerdets Rand.
Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink
Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og sye:
Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Keglerne i Ro,
Saa blier du ogsaa borte fra den slemme, slemme Kro!
Min Moster skal dig skjenke baade gammelt Øl og Viin;
Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

„Ja, Lise! jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
Og jeg skal aldrig spille meer, naar du først er min Viv!
Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og
sund.“ —

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
Paa Gadekjæret vipped knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat
og Siv,
Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans Bryst,
Da hørte jeg fra Bakken min Kjærestes Røst.

„Hei! holdt! bolde Greve! Nu gaaer I nok for vidt!
I jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund;
Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at see,
Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørte vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
De fire gule Hingster og den lukte Vogn vi saae;
Den bar den gamle Greve, den bragte os vor Trøst;
Ud steeg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!"
Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand
Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
I Ægtestandens Lænker vi slux ham smedde maae,
Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!“

Saa talte han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
Saa steeg han med sin Søn i Karethen atter ind;
Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor By,
Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrompeter sang,
Og oppe fra det høie Slot man hørte Atterklang;
Foran sin raske Rytterflok den kjønne Junker drog
Forbi mit Vindve, trued, men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Vang, og passer Kræ og Korn,
Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
Jeg sidder alt og syer paa de Buggepuder smaa,
Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

I Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
Og Tappen den driver, og Flasken giver Klang;
Mens Liremanden spiller, og over sin Hals,
Faaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Bilæggerovnen med det store Messingfad,
Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
Hans Nabo, Rasmus Stub, udpuster sin Tobak,
Slaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

„Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
Ja Tøsen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
Saa sleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en
Da hændte mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Troldestueskov,
At hugge mig en Aas til den engelske Ploug; —
Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Hø,
Og af Sorg og Mathed jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
Da hørte jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
Dog drømmende jeg hørte, og vaagende jeg sov,
Det susede for Øret som om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabte: „Peter Hald! før Solen skrider
frem,
Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
Ved Troldestuens hule Eeg der finder du en Skat,
Lyksalig, hvis du lyder mit Varsel i Nat."

Nu hørte Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
Fast hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv,
Og Lysten sagde: gaa! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reiste mig fra Maren, hun slumrede trygt,
Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
Natten var saa luun, og det lynede i Vest,
Og ned ad Præstens Gyde hørtes Trampen af en Hest.

Jeg kløede mig bag Øret og grundede lidt,
Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
Snart var jeg curasſig; men, naar kuns Uglen ſkreeg,
Saa vilde jeg ſlet ikke gaae til Troldeſtuens Eeg.

Men da jeg fik min Trøie paa og Øxen i min Arm,
Da blev mig vor Stue for lummer og for varm;
Jeg liſtede mig bort, og tænkte ſom ſaa:
Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vei norden om Sø,
Jeg Skovfogdens Hunde hørte langt borte giøe;
Paa den ſtore Tørvemoſe jeg kyſte Viben op,
Den kolde Nattegyſen foer gjennem min Krop.

Nu Klokken ſlog to paa Taarnet i vor By,
Og Hanerne galede, mens Dagen vilde grye,
Jeg gik kun jævnt, og ſnart blev det i Øſten lyſt,
I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyſt.

Men da jeg kom til Pladſen om det hule Egetræ,
Jeg ſaae et deiligt Pigebarn; hun laae paa ſine Knæe
I røde Silkeklæder med et Belte om ſit Liv,
I Hatten var der Fjedre ſaa høie vel ſom Siv.

Jeg var just gaaet ud i Troldestueskov,
At hugge mig en Aas til den engelske Plough; —
Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Hø,
Og af Sorg og Mathed jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
Da hørte jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
Dog drømmende jeg hørte, og vaagende jeg sov,
Det susede for Øret som om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabte: „Peter Hald! før Solen skrider
frem,
Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
Ved Troldestuens hule Eeg der finder du en Skat,
Lyksalig, hvis du lyder mit Varsel i Nat."

Nu hørte Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
Fast hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv,
Og Lysten sagde: gaa! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reiste mig fra Maren, hun slumrede trygt,
Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
Natten var saa luun, og det lynede i Vest,
Og ned ad Præstens Gyde hørtes Trampen af en Hest.

Jeg kløede mig bag Øret og grundede lidt,
Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
Snart var jeg curasſig; men, naar kuns Uglen ſkreeg,
Saa vilde jeg ſlet ikke gaae til Troldeſtuens Eeg.

Men da jeg fik min Trøie paa og Øxen i min Arm,
Da blev mig vor Stue for lummer og for varm;
Jeg liſtede mig bort, og tænkte ſom ſaa:
Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vei norden om Sø,
Jeg Skovfogdens Hunde hørte langt borte gjøe;
Paa den ſtore Tørvemoſe jeg kyſte Viben op,
Den kolde Nattegyſen foer gjennem min Krop.

Nu Klokken ſlog to paa Taarnet i vor By,
Og Hanerne galede, mens Dagen vilde grye,
Jeg gik kun jævnt, og ſnart blev det i Øſten lyſt,
I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyſt.

Men da jeg kom til Pladſen om det hule Egetræ,
Jeg ſaae et deiligt Pigebarn; hun laae paa ſine Knæe
I røde Silkeklæder med et Belte om ſit Liv,
I Hatten var der Fjedre ſaa høie vel ſom Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt.
Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
Hun laae henslængt i den grønne, bløde Eng,
Og kyssede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebast;
Ved Ellestubben stod hendes Fole bunden fast.
Kridhvid den var, med broderet Schabrak,
I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren høi,
Og traved gjennem Skov, saa de gule Lokker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talte ei et Ord,
Saa gik jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
Af Barnets brune Øine jeg havde ret min Lyst.

„Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
Min Moder har udstødt mig for evigt af sin Favn.
Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.“

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen;
Jeg Øxen tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
Den stak jeg gjennem Hankene, bar Pigen til vor Moer.
Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Aaret før, ved den store Revue,
Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor By;
Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok, —
Den unge General — du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp! jeg er gammel, vov og tung;
Men din Christen derhjemme han er lystig og ung;
Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!"

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
Imedens Rasmus Stub sig skaber som en Nar;
Han rykker i sin Hue, han smidsker bag sit Kruus,
Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

„Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
I Troldestueskov at vande Hest og Ko;
Bøgen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
Og lifligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ.
Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt;
Han kan snakke med Pigerne med Fynd og med Vægt.
Hun stillede sin Rive mod den svære Egekrop,
Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Øiet med undseeligt, stille Sind;
Han kigede saa skjelmsk under Solklædet ind,
Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørte ei hans Ord,
Som Avnerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Hat,
Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
Og trippede med Foden som Takten til en Dands,
Og dreiede paa Armen en broget Malkekrands.

Nu slog han sig for Brystet, nu fægted han med Arm,
Nu tørred han af Kinden en Taare saa varm; —
Saa gav hun ham da Haanden; — han greb den med Hast,
Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidsig først; men nu fik Tøsen Liv,
Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
Lagde Haanden bag hans Nakke, og kyssede om Kap.

Men da de skulde kysses, var hans Hoved for stort,
Han skjød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa der?
Det var jo din Lene, som var hans Hjertenskjær!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her!" —
Rask slog de Haand i Haand, et ret mandhaftigt Tag,
Som paa en Lo om Vintren et vældigt Pleielslag.

„Til Mikkelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup
staae,
Og Suul og Øl og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
Mit Storstuegulv er af Flensborgersteen,
Hei, hei, hvor vi skal røre vore gamle, stive Been!"

„Af mig skal de hver faae en opredet Seng!"
„Af mig de femten Lam, som græsse i min Eng,
En Qvie fra ifjor og den blakkede Ko!"
„Otte Grise af mig, en Galt og en So!"

„Jeg gier et Par Heste!“ — „Og jeg gier en Vogn,
Nyhugget, malet, som ingen i vort Sogn!“
„Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!“
Nei, nei, Peter Hald, lad os nu sige stop!“

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Bankerne retsom i en Tragt,
Hvor tykke Bøgetræer ere Bankernes Pragt,
Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
Der Vandmøllen skjuler sig bag sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Raa
Hendandser over Høien saa let paa sin Taa;
Smaafuglene de hviske, — selv veed de ikke hvad,
Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad,

Veemodigt Maanens Øie paa den fjerne Kirke seer,
Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
Der klinge Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der skingrer lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
Mens ud af Vindvet straaler den natlige Glands,
Der farver Æblestammen og Ferskengrenen rød,
Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjød.

Men dybt i Æblehaugen, i den lønligste Braa
Et Lindetræ sin duftende Skjerm mon udslaae,
Og under Træet strækker sig af Mos en venlig Bænk,
Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Sølverstænk.

Paa bløde Bænk der sidde forelskede To,
Og begge ere blussende og friske og troe;
De snakke tyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da rasler det i Busken, og i Maaneskinnet blank
Fremtræder der en Herre saa stolt og saa rank;
Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staaer.

„Hvad tænker hun den trodsige, den lille Mollertøs?
Troer hun, at jeg vil vige for den plumpe Bondeknøs?
Jeg synger til min Cithar, men hun leer mig kun ud,
Jeg trygler om et Kys, men hun svarer: jeg er Brud!

Af Silke er min Kofte med Fløil og Hermelin,
Strunk Strudsfjedren vaier paa Baretten fiin;
Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
Han bærer mig saa stolt over Land, gjennem By.

Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
Med blysomme Øine har bønhørt mit Suk;
Ja, hver en skjøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
Gud give, Kay Lykke vilde beile til mig.

Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang;
Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
Men Qvinden kan jo daare det allerbedste Sværd,
Thi maae vi Listen bruge i denne Qvindefærd.

Drik Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
Og bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus;
Da skjenker mig vel Natten saa mørk og saa stil,
Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de afsted; — men Svend i sin Vraa
Leer lystigt med sin Mø ad det, de hørte og saae;
Han trykker hendes Haand, han kysser hendes Mund,
Og hvisker et Par Ord, før han iler ud af Lund.

„Han husker ei, den Qvindekarl, sit eget Haresind;
Da Svenskekongens Slæde foer over Sjælland ind,
Da manglede hans Rytters, selv fjæled han sig tryg,
Han vilde heller varme bag Ovnen sin Ryg.

Imens vi andre strede for Land og for Mø,
Og Kong Fredrik i sin Rede langt heller vilde døe,
Sit smukke glatte Ansigt han sparede paa;
Nu skal han, søde Inger! en Lectie faae.

Du er min egen lille, min huldeste Mø,
Jeg saae ei nogen kjønnere paa Land eller Sø!
Og hvis du troer, „jeg spadser," og „er ei rigtig klog,"
Saa see kuns i det lille Speil bag i din Spændebog." —

I Møllerens Huus er der Taushed og Ro,
Og Bøhmerne er gangne til Byens store Kro;
Men Inger gaaer og sysler saa tankefuld i Sind,
Og Møllerkonen sidder og nynner ved sit Spind.

Hun nikker alt imellem, men retter flux sin Ryg,
Naar Lyset formørkes af en brændende Myg;
Men Pudelhunden strækker sin kulsorte Lab,
Han gaber høit og snorker med Mølleren om Kap.

Liden Inger hun er munter, hun rydder op i Hast,
Hun sætter Almanakken i Speilrammen fast,
Hun vander Krusemynten, afstøver Vindvets Karm
Og titter ud af Ruden, støttet paa sin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med fiffige Blik,
(De mørkeblaae Øine have altid den Skik),
Nu leger hun med Katten, og nynner med sin Moer,
Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, den skinner som en Snee,
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
„Og vil I laane Huus til min Sæk her i Nat?"

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
„I kommer her om Natten just ikke ret tilpas!
Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengefjæl!"
Han sætter den og gaaer med Guds Fred og Farvel.

Sig Pigebarnet næppe kan bare for at lee, —
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
„Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for Muus."

„Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Rart,
Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!"
— „Ja sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Po-staaer!"
Han sætter den og smidsker, og bort fra Møllen gaa-

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
Mens Inger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand;
I Stuen er der stille, kuns Rottens travle Tand,
Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
Den anden fanger ogsaa Liv, den er ei heller seen,
Den bliver til en Bondekarl med stærke Arm og Been.

Een lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
Hiin tramper Kattens Hale, og denne Hundens Been;
Mens grueligt de hyle som Nattens fæle Aand,
Ind træder liden Inger med Lampen i sin Haand.

Flux Svend i Krogen griber et vældigt Kosteskaft:
„Lad see, min vakkre Oberst! om I har Mod og Kraft!"
Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavallier,
Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer.
„Troer I endnu, hver Danmø af Hjertet ønsker sig,
Gud give dog, Kay Lykke vilde beile til mig?"

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sved,
Og Katten stirred roligt fra Sengetoppen ned;
Men Mølleren i Sengen overende sad og saae
Saa strunk som et Spøgelse med Nathue paa.

Kay Lykke staaer stille, han mæler ei et Ord,
En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bo
Da luer Bondens Øine, hans Kind bliver varm:
„Nu burde I med Rette følt Svend Poulsøns Arm!

Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og Jord,
Han har husvalt mit Hjerte med milde Kongeord,
Fordi jeg streed mod Svensken med List og med Magt;
Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!"

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
Ind farer Junkrens Tjener, saa bleeg som et Liig,
Og kalder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han rækker ham en Æske, han giver ham et Brev,
Saa silkehvidt Papir som Haanden, der det skrev;
Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker ned;
Hans Øine tindre begge, ret næsten som han græd.

Han læser snart med bleeg, snart med blussende Kind,
Og skyder Brevet voldsomt under Fløielskosten ind;
Han heftigt aabner Æsken, da straaler huldt med Glands
Rubiner, Diamanter, Smaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
Og jager op i Kinderne alt — alt hans Hjerteblod;
Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
Og knuger det mod Brystet, og gjemmer det med Iil.

Med eet han springer op, og til Svend han hurtigt gaaer,
Mens Rædsels kolde Perle paa den smukke Pande staaer:
„Tilgiv mig nu, Svend Poulsøn! dit Hjerte er ei haardt,
Ved Guds hellige Engle, du maa hjælpe mig bort!

Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en Baad?
O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
Thi Morgnens lyse Øie maa ikke see mig her,
Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer."

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
Og drager dem af Huset med krampagtig Hast.

Snart gjennem Krattet ile de hurtigen did
I lune Morgendæmring, hvor Søen slummer hvid;
Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Rad,
Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
Da gynges fjernt Kay Lykke paa Bølgens falske Top;
Men Svend og Inger vinke Farvel fra steile Bred
Med Hjertet fuldt af Veemod og trofast Kjærlighed.

Asbjørn og Thora.

Høstsolen blinker listig, friskt blæser Østenvind,
I Ulvesund en Snekke stolt og herlig stryger ind,
Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
Den skyder gjennem Bølgeskum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kulsbjerget hæver sin grønne Spids i Sky,
Mens Foden sig gjemmer luunt i Skovkrandsens Ly,
Hvor Bølgen slaaer mod Klinten, og Bækken gaaer deri,
Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Toft og skuer ind mod Land,
Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
Hans Øie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

„Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bondehuus,
Af Bøge rundt beskjermet mod Vinterstormens Suus,
Og Bondens rige Lader bag Toppen kan I see;
Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

„I Lasten ligger Øl og Mjød og røget Flesk og Kjød,
„Og gjæster I en Bonde, betal ham for hans Brød;
„Men den, som røver Kid og Lam, skal snart i Hel-
heim boe,
„Ved Thor! det sværger Asbjørn, og ham kan I troe!"

Søgutterne forstaae ham, de løfte deres Hat,
Saa bliver han i Jollen flux til grønne Strandbred sat;
Den milde Sommervind omkring hans Kinder slaaer,
Han aander Skovens friske Luft, og opad Banken gaaer.

Glad hører han paa Fuglene, de synge dog saa dansk,
Saalænge har han hørt dem at qviddre velsk og fransk!
Mens Odins Øie luer mellem Bøgenes Top,
Han trænger gjennem Krattet og jager Haren op.

Han hører Hunden glamme, og snarligt han staaer
Med bankende Hjerte ved Bondens Urtegaard,
Der leirer sig om Huset med Hække rundtomkring,
Og ender sig ved Høien, hvor Bækken gjør et Sving.

Hvi banker da hans Hjerte? Ak! han seer sin Fæstemø,
Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjællands Ø;
Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
Sex Aar han drog i Leding; hvis hun ham nu har glemt?

„Saa vidt om alle Lande jeg paa Bølgerne drog,
Hist hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog.
Med Kong Regner har jeg vovet i Frankland en Dyst,
Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Bo,
Hvor Bøgene værne, og hvor Axene groe;
I Høsten vil jeg bede i Skov den vilde So,
Om Vintren vil jeg tømme mit Mjødhorn i Ro.

En trofast Ven mig fulgte paa Havets stærke Flod,
Han fulgte mig, ihvor jeg saa gik eller stod;
Han hedder Asbjørn Bonde, og han sendte mig afsted
At bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!"

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suk,
Og tømte saa et Mjødhorn med vældige Sluk;
Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
Og bukkede sig hastigt, og spændte sin Sko.

„Ak! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
For sex Aar siden, da han endnu vår en Dreng;
Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!"

„Nei, frisk dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
I den fredelige Bugt, og hvor Slyngeregnen faldt,
I duftende Lunde, blandt Roser og Jasmin,
I Kamp, naar Sværd opstemte de frygtelige Hviin.

Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
Dit Navn han ofte satte mellem Odin og Thor,
Hans Troskab er saa grøn, som Bøgetræet hist,
Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist;

Vel mangen faver Qvinde ham sendte søde Blik,
Men aldrig ham beruste den stærke Luedrik;
I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Aa,
Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

De ere slanke Svaner med krumme Ørnenæb,
Gazellens frække Øie, Paafuglens stolte Slæb;
Ei Morlandets bruunrøde Rose blev ham kjær,
Kun du, hans danske Lilie med Morgenrødens Skjær!“

Med søde Smiil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.
Hun sagde: „Ak, nu hører jeg, du er da vist en Skjald?
Du øver dine Kunster, og følger Brages Kald!

Hvad du har sagt om Asbjørn, det er jo grumme smukt.
Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.
Hvi reiste han saa vide bort, mens jeg end var et Barn?
Ak, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Væg.
Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
Og reiste sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
Ned ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørte han, „Ak! Asbjørn!" fra hendes Læber lød,
Ham foer gjennem Hjertet en Glædesfittren sød,
Som naar en kjølig Luftning i stille Sommernat
Heel pludseligt hensvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
Saa tæt som Tvillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
Og alle Asbjørns Gutter de vare med til Gjæst;
Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
Mjødhornet stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmodig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjenk og Gave blev Ruffet fyldt paa Stand,
Sidst førte man den bedste Skat ud fra den grønne Strand.

Høstsolen blinker lifligt paa Himmelspeilet klart;
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Ak! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

„Lad Natten kuns iføre sin Kappe tung og sort,
Kjær Moder! ak, kjær Moder! jeg maa dog ride bort;
Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Sø,
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
Men husk den tydske Rytter, som du tugted i vor Kro!
Han svoer en rædsom Eed; jeg frygter, vist engang —
Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vespersang!

„Lad tydske Kunz blot prale saa meget, som han vil,
Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
Med Junker Slenz i Ditmarsk fik han jo ogsaa Klø, —
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Min Søn! du husker ei, du skal ride forbi,
Hvor Galgen skummelt kneiser med Vildttyven i;
Han hænger der og stirrer med Panden sorteblaa,
Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

„Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort!
Den slog han i sin Hauge, saa slæbte de ham bort;
Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller døe,
Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Saa ledte han af Stalden ud det skimlede Øg,
Rask reed han over Heden, mens Støvregnen føg.
Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hov,
Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den grædende Natur,
Og Natten gjorde Himlen til et skummelt Fangebuur;
Høit Ungersvenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
Didhen, hvor nu hans Fæstemø paa Sygeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
Han standsed, som han pleied, og bad tre Fadervor,
Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums Sjæl,
Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved;
Men Graaskimlen pusted, og sittrende den stod,
Og mægted ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talte, og det lød, som naar en Nattevind
Ad Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
Af Skræk snart Martin blegned, snart blussed han varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad!
Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

Hist nede bag ved Broen, svøbt i sin Kappe rød,
Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
Jeg betaler dig min Gjeld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved,
Men rakte dog sin Kofte, og steeg af Hesten ned;
Det var ham som en Drøm, da den Døde steeg op,
Og foer gjennem Mulmet i susende Galop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Øre sang,
Fjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
Det blinkede i Natten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iilsomt tilbage paa Hest den Døde jog,
Og Nattens kolde Vind i Koftens Flige slog,
Han standsed ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
Men Skimlen stod og rystede med Stønnen og Sveed.

„Tak, Martin! nu med Fred, din Fæstemø er sund,
Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
Men den, som hist lod Kuglen frækt mod en Dødning gaae,
Han maatte den som Hævngjeld i sit eget Hjerte faae.

. . . .

Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
Høilovet være Herren, hans Miskundhed er stor,
Høilovet være Gud og hans hellig Englechor!“

. . . .

Saa svandt han i Taagen, høit Nattens Ugle skreeg,
Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter steeg.
Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede [illegible]

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
Og Solen sig reiste fra den synkende Sky,
Da Hundene gjøede, og Veien blev travl,
Da øinede han Huset med den kalkede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
Og tyssede paa Hunden, der hilste ham som Gjæst,
Han ilede til Huset, greb Klinken saa fast,
Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fiin,
Og syede heel flittigt paa Brudestads og Liin;
Hun fløi i hans Arme saa munter og kjæk,
Og kyssed fra hans Pande al Nattens sæle Skræk.

Men som de sad og talte de mange søde Ord,
Som i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
Og som han hende trykked til sin trofaste Barm,
Da hørte de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man bar paa Stigen en Død,
Saa lang og stiv han laae under Rytterkappen rød;
Men da de saae de blege Træk, da raabte de brat:
„Det er den tydske Kunz, som har skudt sig i Nat!“

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
I otte Dage stræbte jeg at naae mit søde Maal,
Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Aal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
Sæt dig nu ret i Skik, og vær kuns ikke seen —
Da hældte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
Men da jeg vilde tale, sprang hun op og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
Saa foer hun ud i Kjøkkenet saa let som en Vind;
Og sprang jeg bagefter, saa var hun ikke der,
Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag;
I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink,
Med Roser paa sin Kind og i Øiet skjelmske Blink;
Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer,
Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
Og svøbte sine Skjørter om de pene smaa Been.
Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens
Knæer:
„Hør, spaa mig nu, Katrine! mens vi er ene her!"

Men jeg laae paa Stænget som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn;
Den Gamle tørte Brillerne, og satte dem paa,
Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

„Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer," —
Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
„Men siig mig nu, Katrine! staaer der saa ikke meer?"

„Jo vist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon
gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker
graae!"
Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
„Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?"

„Ti hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig ganske nær!
Men han maa komme først: — mærk vel, mit unge
Blod!
Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!"

Da reiste sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
Og sagde, næsten stødt, med alvorlige Blik:
„Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med
ham?"
„Til Kjæreste og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit
Lam!"

„Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa,
Hvad Skjebnen eengang vil, det kan man ei undgaae!"
Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Ge-
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Hvad du har sagt om Asbjørn, det er jo grumme smukt,
Men i mit Hjerte bærer det dog ingen lifflig Frugt.
Hvi reiste han saa vide bort, mens jeg end var et Barn?
Ak, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Væg.
Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
Og reiste sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
Ned ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørte han, „Ak! Asbjørn!" fra hendes Læber lød,
Ham foer gjennem Hjertet en Glædesfittren sød,
Som naar en kjølig Luftning i stille Sommernat
Heel pludseligt hensvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
Saa tæt som Tvillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
Og alle Asbjørns Gutter de vare med til Gjæst;
Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
Mjødhornet stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmodig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjenk og Gave blev Ruffet fyldt paa Stand,
Sidst førte man den bedste Skat ud fra den grønne
Strand.

Høstsolen blinker lifligt paa Himmelspeilet klart;
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Ak! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

„Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Hustru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt.“ —
Da mørkned hun sit Øie, det blev en Smule vredt.

„Hvad Skjebnen engang vil, det kan man ei modstaae!“
Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
„Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!“
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længer hun taug,
Jeg raabte, mens jeg hentede min Øxe og min Saug:
„Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!“

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden sysle de med Iver og med Iil,
Der spilled omkring Munden et fiint lille Smiil.

Men dette Smiil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var;
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
Og derfor gik jeg trøstig og fulgte hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over, og spurgte ei Forlov;
Tidt syntes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
Og kyssed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
„Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?"

Rudolf og Bertha.

I Skoven Stormen suser, og hvirvler Sneen hvid,
Der tumler ned fra Himlen i stumle Midnatstid;
Den hvisler hen ad Marken, den dækker Vand og Muld,
Og Kampestenen knager i den bitterlige Kuld.

Bortdragne eller skjulte er Skovens muntre Børn,
Af Sneen sort fremrager den sørgelige Tjørn,
Ved Jettehøien staaer den, og Stormen paa sin Gang
Med Hvinen synger Helten sin vilde Klagesang.

I Skovens Skjød derinde, hvor Hasselkrattets Vold
En lille Plet beskjermer mod Vinterstormen kold,
Der staaer en Jægerbolig, — den synes saa forladt,
Der glimter ei et Lys ud i den sorte Nat.

I Stuen er dog luunt og hyggeligt og stil,
Kuns Ovnen buldrer lystigt med knittrende Ild,
Hvis Straale hopper ivrigt paa Gulv og paa Muur,
Hvor Dompappen sover i sit hængende Buur.

Ved Vindvet sidder Bertha med utaalmodigt Sind,
Paa begge Hænder støtter hun den friske Rosenkind,
Sig under Linet trænge de gule Krøller frem,
Hun er saa rank, men fyldig, saa lille, men saa nem.

Hun stirrer ud i Mulmet, og hører Nattens Larm,
Sit Forklæde svøber hun med Gysen om sin Arm:
„Hvorlænge han dog tøver, hvi kommer han ei hid?
Nu, Rudolf er i Byen, er det den rette Tid.

Er dette nu hans Løfte, beseglet dyrt med Eed?
De fornemme Herrer ei kjende Kjærlighed!
De føle ei den Smerte, ei saadan Lue heed,
Som her i dette Hjerte skal boe til Evighed.

Det var i Efterhøsten i Fogdens store Vang,
Vi bandt just Hveden op, da saaes vi første Gang;
Og siden hen ved Gildet han af den hele Flok
Kun dandsede med mig, — jo, jeg husker det nok!

Han er dog altfor herlig, saa mandig og saa smuk,
Jeg kunde ikke taale at høre flere Suk;
I Kirken sidste Søndag det lille, søde Brev
Beholdt jeg da i Haanden, — lad see dog, hvad han
skrev!“

Hun tog det frem af Barmen, og lagde det paa Skjød,
Og læste det igjen ved Ovnens Flamme rød,
Hun trykked tusind Kys paa Skriften, paa hans Navn,
Hun lagde det paa Hjertet, og tog det i Favn. —

— Men fjernt fra Jægerhuset ved Skovens ydre Rand
Der snoer sig en lille Aa med stivfrosset Vand,
En Bro med hvælvet Bue sig over Vandet staaer,
Og støder til Alleen, som til Herregaarden gaaer.

Her staaer den unge Jæger, og lurer paa sit Rov,
Paa Tyven, der vil plyndre hans Jagt og hans Skov;
Men tys! hvad lød nu atter igjennem Stormens Hviin?
Det skarpe Jægerøre grant skjelnet har et Trin.

Og flux han spænder Hanen, men sænker Bøssen brat,
Det er hans unge Herre med Kappen, med sin Hat
Nedtrykket dybt i Øiet, der over Broen gaaer;
Da øiner han sin Jæger, som bag Egestubben staaer.

Ham Ungersvenden hilser: „Hvordan er det fat?
Hvi har De dog, Hr. Greve! de varme Duun forladt?"
Da studsed Herremanden, dog fatted han sig brat:
„Hør, Rudolf! kan du give mig Huus og Skjul i Nat?"

„Der truer mig paa Slottet et grumt Forræderi,
Men skjul mig til i Morgen, da Faren er forbi;
Skjøndt frossen, Jorden brænder som Gløb for min Fod.
Ak! Skrækken har bortveiret min Tillid og mit Mod.

Grev Fredriks Magt er knuset, — for høit hans Attraa
steeg,
Nu søger man hans Venner, og derfor jeg undveeg!" —
Han slængte op sin Kappe om Kind og om Mund,
Og smiled ret saa lumsk ved sit hurtige Fund.

„Kom, følg mig over Mosen, træd De kun dristigt frem,
Mit Liv, min ædle Herre! jeg vove vil for Dem;
Ved Skovens anden Kant min Jægerbolig staaer,
Der boer min lille Bertha, og didhen vi gaaer.

Jeg husker ei, Hr. Greve! har De seet hende før?
Den Skjønneste blandt Egnens min Brud jeg nævne tør!
Jeg veed, hun er mig tro," — her smiilte Grevens
Mund, —
„Min Elskov kan ei bygge paa en fastere Grund.

Da hun var ganske spæd, forladt og frændeløs,
Min gamle Moder pleied den lille stakkels Tøs;
Hun elsked hende inderligt, og fandt der Forskjel Sted,
Saa skjenked hun nok Bertha sin meste

Da hun gik op at læse, var jeg alt blevet Svend,
Og reiste bort af Landet; men da jeg kom igjen,
Jeg saae, hun var voxet, som Hinden saa rask,
Saa rank som en Gran, og saa smidig som en Ask.

Før var jeg hendes Broder, nu jeg en Beiler blev,
Min Ømhed snart saa klarligt sig paa mit Ansigt skrev.
Min Tunge talte smukke Ord, — Gud veed, hvor de
kom fra! —
Saa sidst ved Fogdens Gilde hun gav mig sit Ja.

Min Moder er i Graven; — da maatte hun jo tye
Ind i min nye Bolig, mens jeg er i vor By;
Med al min hele Eie vort Huus er peent bered,
Men hvad kan vel opveie min Berthas Kjærlighed?

To Gange lyste Præsten vort Navn fra Prækestol,
Den sidste er paa Søndag, — da klares op min Sol;
Naar næste Uge kommer, da skal mit Bryllup staae,
At komme til mit Gilde, De vil mig ei afslaae?

Selv nærmer jeg om Natten mig aldrig hendes Bo,
Men disse ædle Hænder jeg tør min Skat betroe.
Hun vil Dem ei forraade, hun er mig huld og tro!" —
— Da skjulte Hiin sit Ansigt i Kappen, og loe.

„Her staae vi nu ved Haugen, gak De kun trøstigt ind,
Jeg ønsker sødt at sove, jeg ønsker Fred i Sind,
Jeg ønsker Mod i Barmen, — vær ikke saa forsagt!
Thi møder end det Værste, jeg stande vil paa Vagt." —

Glad sneeg han sig i Stuen ind, mens høit hans Hjerte slog,
Hun sukked ømt af Glæde, men skjælvede dog;
Skjøndt Hjertets Længsel Hjertet saa varmt imøde gik,
Stod mellem dem dog Ængstelsen med nedslagne Blik.

De troede, de var ene; — men ved Siden af Enhver
Stod end en lille Engel med Lilie og med Sværd;
Den første var Undseelsen med bly og frygtsomt Blik,
Den sidste det var Æren med fast, alvorlig Skik.

De troede, de var ene, hver med sin Hjertenskjær, —
Da svæved ind usynlig Fru Venus med sin Hær,
Sin Hær af vilde Aander, med Satyr og med Dverg:
Ind kom hun gjennem Luften fra sit natteskumle Bjerg.

En blodrød Valmurose hun plukked af sin Krands,
— Den dysser hver en Tanke, den døver hver en Sands, —
Paa begge Engles Pande hun rysted den med Il
Og viede sin Trolddom med et rædsomt Honning

Først segnede den større, der støtted sig til Ham,
Den slumred ind som Ære, men vaagnede som Skam;
Tilsidst den lille Engel, Undseelsen, hvid og rød;
Men den opvaagned aldrig, thi ak! — den var død! —

— Sig Himlen havde klaret, sig Stormen havde lagt
Og Morgensolen tændte Sneediamantens Pragt;
Da voved sig de Tvende af Kamrets lune Skjød,
Med Brødens Skrift paa Panden, og Kinden dunkelrød.

Ei Svendens Øie skued, hvad denne Nat forbrød,
Han følte ingen Smerte, han saae ei Troskabs Død;
Alt Himlens Engle havde hans Hjerte Balsam bragt,
Thi — dødfrossen stod han, men — trofast paa sin
Vagt.

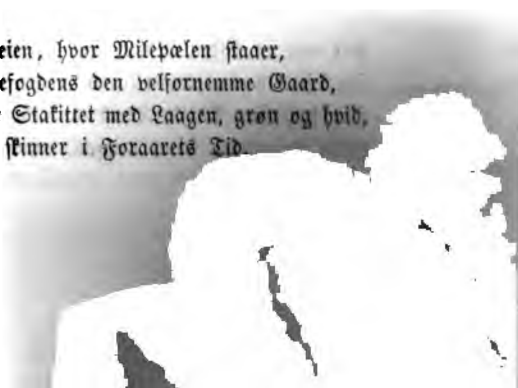
Jacob og Lone.

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
Der staaer en lille Hytte under Valnødtræets Ly,
Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
Skomagerskildtet hænger paa den kalkede Muur.

Naar Vaarrosen pranged, og Lærken sang i Luft,
Naar Neglik og Viol formæled deres Duft,
Naar Løvtaget skjermed mod Somrens hede Sol,
Da flytted Mester Jacob ud sit Bord og sin Stol.

Der sad han tæt ved Døren med Risp og Syl og Kniv,
Og fløitede sin Vise alt til sin Tidsfordriv;
Men skjøndt han sad og syede saa trøstigt og tro,
Hans Tanke var ei stedse hos Støvler og Skoe.

Paa hiin Side Veien, hvor Milepælen staaer,
Der kneiser Sognefogdens den velfornemme Gaard,
Langs Veien gaaer Stakittet med Laagen, grøn og hvid,
Hvor Blegpladsen skinner i Foraarets Tid.

Og kom man saa kjørende, naar Morgensol stod op
Og blinked smukt paa Ruderne og Kirketaarnets Top,
Da saae man Fogdens Lone, — det aldrig slog feil, —
Hun vanded der sit Lærred, sit Garn og sit Dreil.

Og kom man saa kjørende, naar Solen gik i Seng,
Naar Aftentaagen hvilede paa Moser og paa Eng,
Da saae man Mester Jacob med Piben i sin Mund,
Han sladdrede med Lone i stille Aftenstund.

Han stod bag sit Gjerde, og læned sig derved,
Hun sad paa en Bænk ved det grønne Haugeled,
Og mangen lystig Tale tvers over Veien drog,
Saa Mester Jacobs Hjertefred tilsidst sin Afsked tog.

Men ei han turde vove at sige Ordet frit:
„Giv, Lone! mig dit Hjerte, see her, der har du mit!"
Og dvæler Munden længe at være Hjertets Tolk,
Da tabes let Processen, — saa tale kloge Folk. —

Det var en Aften silde, han laasede sin Dør,
Og listed hen i Kroen, som Ungkarle gjør;
Der traf han til sin Trøst en Glarmestersvend,
Hans Jonathan, hans Damon, i Liv og Død hans Ven.

Ved fyldte Glas og Kruus han klaged ham sin Nød:
„Min kjære Jesper Mayer! ak, gid jeg vel var død!
Jeg tør ei ud med Sproget, det skrækkelige Ord,
Og uden Lone gaaer jeg, min Sandt! i sorten Jord.“

Den Anden loe: „Mig morer dit Suk af Hjertensgrund!
Troer du, at stegte Duer skal flyve i din Mund?
Skyd Hjertet op i Livet! hvis ei, nu som du vil,
Der er foruden hende jo mange Piger til!“

„Nei, hun er dog den bedste, saa skjær som Diamant!“
— „Ja kold, min Far! som Stenen, og skarpt som Stenens Kant!“ —
„Hun er en deilig Rosen!“ — „Ja vist, med Tornen hvas,
Saa falsk, som Iis paa Mosen, og skjør, som Rudeglas;

Som Nelden er en Pige med bidsk og bittert Sind,
Thi rører du den lempeligt, saa brænder du dit Skind;
Men er dit Greb kun dristigt og fast din Haand, dit Mod,
Du rusker uden Smerte den op med Top og Rod!

Hvi klynke her og raabe, hvi stampe med din Fod!
Du har ei mindste Draabe Courage i dit Blod;
Hvi vil du gaae og maabe? træd kjækt den lige Vei,
Og kald mig saa en Taabe, hvis hun dig siger Nei!“

— „Ak, eier jeg vel andet end Risp og Syl og Læst?
Hvor troer du, jeg tør byde den Lille til Gjæst
Ind i min gamle Rønne, hvor Alting er confuus,
Hvor Regnen drypper ned; og hvor Nissen holder Huus?

Ja, Nissen, vil du troe mig, boer hos mig under Tag,
Og plager mig saa grusomt ved Nat og ved Dag;
Der kan ei tænkes Pine, der kan ei findes Ondt,
Ei Bittert, han jo blander det i al min Færd og Dont.

Han orer alt mit Meel, og muldner alt mit Brød,
Han danner store Klumper i min Velling og min Grød,
Han gjør, at Rispen brister, og Sylen springer brat,
Han stjæler Høns og Æg hver evige Nat.

Vil jeg see hen til Hylden, hvor Lærken den staaer,
Med Glasset hængt om Halsen, — har han drukket
hver en Taar;
Og smører jeg et Fittebrød til Midaftensmad,
Saa svipper det af Haanden, hvordan jeg bær mig ad.

Naar jeg fra Kroen kommer, — og feiler ingen Ting, —
Saa snurrer som en Top han min Hytte omkring,
Og faaer jeg da tilsidst paa Nøglehullet Ram,
Saa skal det aldrig feile, jeg brækker Nøglens Kam.

Jeg ligger i min Rede, men du maa ikke troe,
At Nissen, den lede, mig lader der i Ro;
Da gynger han mig op og ned, som Vand paa Havets Bred,
Og triller mig af Dynen paa Leergulvet ned.

Han kniber brune Pletter i min Arm og min Læg,
Han piber som en Rotte imellem Seng og Væg.
Tilhvisker mig i Drømme den gyseligste Skræk,
Og rider paa mit Bryst, tung som en Møllesæk.

Tidt vaagner jeg om Natten, og troer, det klemter Brand,
Da ringler han med Glasset paa Flaskehalsens Rand;
En rædsom Skoggerlatter han da kan opslaae,
Saa Ruderne de klirre, og Uhret gaaer i Staa.

Om Nissens Spøgeri har vist Pigen faaet Nys,
Hun nægter mig hver Dands, og — paa det Lav! — hvert Kys;
Den Krands af røde Roser, igaar jeg hende gav,
Hang blandt de gamle Hoser idag paa Gjerdestav.

Men vilde du mit Vel, Jesper Mayer, min Ven!
Saa lod du mig nu flytte til din tomme Hytte hen,
Der ligger hist paa Skrænten ved Forpagterens Toft,
Hvor du har nye Fjæle lagt til Gulv og til Loft.

Jeg Rissen lod rumstere med mit eget braadne Skuur,
Og Lone blev ei mere saa brydsk og saa suur!" —
— Den ædle Rudemester, han purred sin Paryk,
Dog rørtes Hjertet snart, skjøndt han gjorde sig lidt tyk:

„Gud vel da, lad det være saa med os en afgjort Sag,
I Huset kan du drage selv i Morgen den Dag;
Men Leien? har du Mynten? der holder det nok stivt?
Den skal du mig betale, naar først du vel er gift."

Begeistret høit af Glæde, af Brændeviin og Øl,
Foer Jacob fra sit Stade, og spjætted som et Føl;
Han sang og han jublede; „Farvel, mit gamle Huus!
Kom, derpaa vil vi tømme endnu et bredfuldt Kruus!"

Saa drak de ædle Venner, til Morgenhanen gol,
Da reiste sig begge fra Bord og fra Stol;
Dem lyste da til Hjemmet Nathimlens Sol saa bleeg,
Der sagtelig fra Skyen bag fjerne Skov sig sneeg.

Ung Jacob var saa lystig, saa let i sit Sind,
Det glimted for hans Øie, det blussed paa hans Kind;
Han slog med stort Rabalder sin Dør paa viden Gab,
Og gav sig flux isærd med sin Seng og sit Skab.

Det var den hemmelige, den sære, tause Tid,
Da Morgenskjæret fører med Maanelyset Strid,
Det var den underlige, den skumle Nattestund,
Da selv den flinke Lærke sig faaer det sidste Blund.

Heel ufortrøden slæbte ung Jacob paa sit Gods,
Hvor loe hans lette Hjerte af Glæde og af Trods;
Han stablede sit Skrammel saa høit som et Hæs,
Og snart han havde bygget det brogede Læs.

Men som han gik bag Vognen at binde Smækken fast,
Med Eet han saae sin Nisse, den lille, fule Gast;
Der sad han i en Bøtte i god Ro og Mag,
Og griinte: „see! vi flytte, — vi flytte nok i Dag!"

Dybt sank vor Mesters Hjerte som Møllesteen i Vand,
Af Arrigskab og Smerte han rystede forsand,
Han kylede sin Hue mod Utysket med Magt,
Men Nissen var en Letbeen, han tog sig vel i Agt.

Han smutted op af Bøtten og ind i hans Uhr,
Hvor Kukkeren sad stille i det surrende Buur,
Og raabte høit: „Du Daare! du vil forsage mig,
Der elsker dig saa saare, og det kuns for en Slig —

Dog hør, hvis du vil blive her i vor vante Bo,
Du skal herefter leve med mig i Fred og Ro;
Ja, selv jeg vil dig lære, Mester Spandrem! hvordan
Du fange kan din Guldfugl, og vorde Lones Mand."

Han hvisked ham sit snilde Raad; — høit Jacob loe
derved,
Men stilled dog sit Skrammel hen paa det gamle Sted;
Da vaagned Lærken op, og frank mod Himlen drog,
Og Kukkeren den galede, og Seierværket slog. —

— Under Træet sidder Jacob tæt ved sin Hyttes Væg,
Han fløiter fine Viser, og smidsker i sit Skjæg;
Hvad er det, som han kløttrer saa flittigt, skal jeg troe?
Det er ei Præstens Støvler, det er ei Degnens Sko.

Han snitter Saffian, baade sort og grønt og rødt,
Han klipper Inderforet af Silke blankt og blødt,
Den sneehvide Hampetraad til Risp han har sig kjøbt,
Hvert Sting blev som en Perle i lige Former støbt.

Det blev to spæde Tøfler af sort Saffian,
Med grønne Hæl; to Hjerter af rødt der var foran,
Med fine Sting broderet og Blomster uden Tal,
Til Pigens Pusselanker et yndigt Futteral.

Thi begge Lones Fødder de var saa bitte smaa,
De gik som Trommestikker, — det maatte hun forstaae;
Hun satte dem saa dristigt, saa kjækt i Verden frem,
Og saae man dem blot eengang, man glemte aldrig dem.

Der stod de smaa Pampusser! — og Mester Jacob gik,
Og sendte alt imellem dem ret forlibte Blik,
Imens han smukt sig heied, — ja med ængstelige Træk,
Ret som han kunde frygte, de vilde løbe væk.

Med Tøflerne i Haanden, med Hatten under Arm,
Med glødende Kinder og bankende Barm
Han holdt sin Friertale, og gik ei reent derfra,
Thi Lone tog hans Tøfler, og gav ham sit Ja.

Der gik ei mange Uger, da stod det lystigt til
I Sognefogdens Stue med Sang og Dands og Spil.
Der dandsedes nu Lone af Pigernes Lag,
Hun dandsede som Kone under Ungersvendens Tag.

Om Freden blev tilhuse, derom jeg intet veed;
Men at den lille Sælle, Huusnissen saa leed,
Har Mester Jacob narret, jeg skulde næsten troe, —
Een Nisse var der før, — nu har han nok to.

Den Ene ham fixerer; thi stadigt i hans Bo,
Vedbliver den at dvæle, og lader ham ei Ro;
Den Anden ham regjerer, — thi Kjærlighed er stærk.
Og begge Tøffelhæle var, ak! hans eget Værk!

